

DE
FORENTE STATER
OG
STORBRITANNIA
I PROFETIENE

DE
FORENTE STATER
OG
STORBRITANNIA
I PROFETIENE

av
Herbert W. Armstrong

Denne bok er ikke til salgs. Den er en gratis opplysningstjeneste i offentlighetens interesse, publisert av Guds Verdensvide Menighet.

© 1983 Guds Verdensvide Menighet.
Alle rettigheter forbeholdt.
Trykt i England

Folk i den vestlige verden ville bli høylig forbauset — målløse — hvis de visste! Regjeringene i USA, England, Canada, Australia og Sør Afrika ville sette igang svære lyn-programmer — hvis de visste! De kunne vite! Men de vet ikke! Hvorfor?

Innholdsfortegnelse

<i>Innledning</i>	ix
<i>Kapittel I</i>	
DEN TAPTE HOVEDNØKKEL ER FUNNET	1
<i>Kapittel II</i>	
PROFETIENE FORSEGLET TIL NÅ!	5
<i>Kapittel III</i>	
NASJONAL STORHET LOVET ISRAEL — DOG HAR JØDENE ALDRI FÅTT DEN — HVORFOR?	11
<i>Kapittel IV</i>	
FØRSTEFØDSELSRETTE OG SEPTERET SKILLES	29
<i>Kapittel V</i>	
PAKTEN MED DAVID	47
<i>Kapittel VI</i>	
ISRAELS BARN BLIR TIL TO NASJONER .	59
<i>Kapittel VII</i>	
JEREMIAS' GÅTEFULLE OPPDRAG	72

<i>Kapittel VIII</i>	
DET GÅTEFULLE BRUDDET	84
<i>Kapittel IX</i>	
ISRAELS NYE LAND	90
<i>Kapittel X</i>	
FØRSTEFØDSELSRETTE TILBAKE 2520 ÅR!	104
<i>Kapittel XI</i>	
HVORFOR ISRAEL TAPTE SIN IDENTITET	128
<i>Kapittel XII</i>	
FØRSTEFØDSELSRETTE HØYESTE — OG NÅ!	148
<i>Kapittel XIII</i>	
OG HVA NÅ? PROFETIENE FOR DEN UMIDDELBARE FREMTID	156
<i>Kapittel XIV</i>	
DET SOM ER PROFETERT Å SKULLE SKJE NÅ — MED USA, UK OG NORDVEST-EUROPA	165

INNLEDNING

EN OVERVELDENDE FORANDRING i verdensbegivenhetene kan bryte ut i løpet av de nærmeste årene. Den vil på voldsom måte omfatte USA, England, Vest-Europa og Midtøsten. Det er allerede temmelig sent for den frie verden å *våkne opp* og fatte den egentlige mening bak dagens verdensbegivenheter! Hvorfor ser ikke verdens statsmenn det som kommer? Hvorfor ser ikke verdens skarpeste hjerner dette — statsoverhoder, vitenskapsmenn, pedagoger, redaktører, nyhetsanalytikere, bankfolk, industriledere, forretningsmenn? Alle er de totalt uoppmerksomme på tingenes tilstand! Hvorfor?

Fordi de er blitt falskt utdannet og forført til å lukke øynene for hovedårsakene bak verdens begivenheter og utviklingstendenser. Denne verden er feilaktig opplært til å ignorere årsakene og å behandle virkningene! Det til tross for at verdens problemer og vansker ganske enkelt er et spørsmål om årsak og virkning. Det er en *årsak* som har ført til strid og krig, fattigdom, elendighet og urettferdighet, kriminalitet, sykdom og sinnslidelser.

Men lederne er ikke klar over det!

En verdensexplosjon vil bli utløst

Verdens ledere er de med utdanning. Men de ble ikke opplært i de **FUNDAMENTALE SANNHETER** — grunnlaget for rett

viten. Den nødvendigste viten blir det ikke undervist i! De vet ikke HVA — og HVORFOR mennesket er! De vet intet om hensikten og meningen med livet! De ble ikke opplært til å skjelne mellom sanne og falske verdier. De lærte ikke de virkelige årsaker — veien til fred, lykke og universell overflod — heller ikke årsakene til krig, ulykksalighet, ulikhet og verdenskaos.

De vet intet om den hensikt som er i ferd med å iverksettes her nede. Følgelig leder de menneskeheten på en kurs i strid med denne hensikt og påfører en forvirret, lidende, ulykkelig menneskehet ødeleggelse. Av mangel på kunnskap om veien til fred, har verden ikke fred. Lederne taler om fred, påstår de arbeider for fred; de roper ut om fred — samtidig som de gir sitt samtykke til — og blindt anerkjenner veien til krig!

Denne verden har ganske enkelt gått i *gal* retning!

Denne verden samtykker i — og gir sivilisasjonens godkjennelse av de VEIER som FØRER TIL alle verdens vanskeligheter.

Og nå nærmer vi oss raskt den siste store eksplosjonen som vil oppskake menneskesinnet hinsides grensene til vanvidd. Krefter er igang idag med planer, programmer, sammensvergelses og bevegelser som snart vil springe ut i en verdensexplosjon av vold og kaos i en grad som aldri før har hendt og aldri vil hende igjen. Menneskene tukler idag med naturkrefter som de mangler klokskap, kunnskap, evne og visdom til å kontrollere.

I dette vanvidd av opplyst uvitenhet er det idag blitt på mote og intellektuelt pirrende å ignorere den store grunnårsaken til alt; den kjensgjerning at en hensikt er i ferd med å iverksettes her nede, og hovedplanen for dens utarbeidelse; og den usynlige, men suverene Makt som nå snart vil gripe inn og drastisk forandre historiens gang — før menneskeheten sprenger seg selv ut av tilværelsen.

Så uvirkelig som det enn kan synes for dem som sitter fast i den moderne utdannelsens forførelse, så inspirerte universets suverene Makt for 2500 år siden en mann ved navn Esaias (Jesaja) til å sitere ham slik: "Jeg er Gud, og det er ingen som jeg som fra begynnelsen forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er skjedd, jeg som sier: *Mitt råd skal*

bli fullbyrdet” (Jes. 46:9-10). Stormaktene utformer sin politikk og legger sine planer. Men om noen få år vil vi se forbausende begivenheter eksplodere på en helt annen måte enn den som nasjonene planlegger! **HVORFOR?**

Aldri et bomskudd

Fordi det finnes en stor Gud som sier: “Herren omstøter hedningenes råd, han gjør folkenes tanker (planer) til intet. (Men) Herrens råd står fast evinnelig, hans hjertes tanker (det han planlegger) fra slekt til slekt (tidsalder til tidsalder). . . . Fra himmelen skuer Herren ned, han ser alle menneskenes barn. Fra det sted hvor han bor ser han ned til alle dem som bor på jorden, han som har skapt deres hjerter (sinn) alle sammen, han som gir akt på alle deres gjerninger” (Salm. 33:10-15, det i parentes er fra den engelske Moffat-oversettelsen).

Den samme evige Gud sa: “Hvem vil I da ligne meg med, så jeg skulle være ham lik? sier den Hellige. Løft eders øyne mot det høye og se: Hvem har skapt disse ting. . . .” Og igjen: “Se, folkeferd er som en dråpe av et spann, og som et støvgrann i en vektskål er de aktet. . . . *Alle folkene* er som intet for ham. . . .” (Jes. 40:25-26, 15, 17).

Den store Gud sørget ved sine inspirerte profeter for ca. 2500 år siden for at profetiene, som fyller ca. en tredjedel av Bibelen, ble nedskrevet og bevart frem til våre dager. I dem nevnte han ved navn enhver by av noen betydning på den tiden — og også hver nasjon! Og han forutsa nøyaktig hva som opp gjennom årene ville skje med hver enkelt by og hver nasjon! I hvert tilfelle ble profetien oppfylt!

Det som var profetert, skjedde med Babylon, med Tyrus, Sidon, Askalon, Asdod, Ekron, med Egypt, Assyria, Kaldea, Persia, Hellas og Rom. Ikke én av dem har bommet. Profetiene var helt riktige.

Og nå har den samme suverene Gud i andre profetier forutsagt nøyaktig hva som vil skje med De forente stater, de britiske nasjoner, Vest-Europa, Midtøsten og Russland!

De beste hjerner — total uvitenhet

Allikevel er de skarpeste hjerner i verden totalt uvitende om tidenes største katastrofe som er i ferd med å slå til. Hvorfor

er disse profetier ikke blitt forstått eller trodd? Fordi den livsviktige **NØKKEL** som åpner profetiene for vår forståelse, var gått tapt. Den nøkkelen er identiteten til USAs og Storbritannias folk i Bibelens profetier.

Denne nøkkelen er blitt funnet! Vi presenterer den for dem som med fordomsfrie øyne er villige til å se.

De begivenheter som er profetert å skulle ramme Amerikas og Storbritannias folk innen få år, er **SIKRE!**

Gud sier: "For Herren, Israels Gud, **gjør ikke noe uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene**" (Amos 3:7). Disse kolossale verdensbegivenheter, som vil få de første to verdenskrigene til å blekne, **VIL KOMME**, men ikke før advarselen er blitt gjort tilgjengelig for dem som er villige til å se.

DEN TAPTE HOVEDNØKKELE ER FUNNET

DETTE LYDER KANSKJE UTROLIG, men det er sant. Redaktører, nyhetsbyråer, utenlandskorrespondenter forstår ikke den egentlige mening med de verdensbegivenheter de rapporterer, analyserer og diskuterer. Regjeringsoverhoder er slett ikke klar over den sanne betydning av de rystende verdensbegivenhetene som de strever med. De har ingen forestilling om hvorhen disse begivenheter fører oss. Utrolig? Kanskje — men sant!

Winston Churchill erklærte for De forente staters Kongress: "Det menneske må sannelig ha en blind sjel, som ikke kan se at en eller annen stor hensikt og plan er i ferd med å iverksettes her nede, en hensikt som vi har den ære å være trofaste tjenere for." Men han forstod ikke denne hensikt! Den hensikten ble for lenge siden lagt ned i en hovedplan av universets Mester-hjerne.

Det er en hensikt

Det er sant, skjønt nesten helt upåaktet: Mennesket ble satt på denne jord i en bestemt HENSIKT! Og Skaperen av menneskeheten sendte sammen med sitt fabrikkat, mennesket, en INSTRUKSJONSBOK for å åpenbare denne hensikt og for å lede mennesket til en lykkelig og glederik fullbyrdelse av den. Men menneskerasen har forkastet åpenbaringen og rettledningen og har foretrukket å vakle videre i sin egen fäfengete tankegang mørke.

Omtrent en tredjedel av denne Instruksjonsbok er viet grunnleggende undervisning som åpenbarer for menneskene den nødvendige fundamentale viten som ellers ville være ukjent og uopnåelig: viten om hva mennesket er, hvorfor det er til, hva dets bestemmelse kan føre til, og hvordan denne kan nås mens man lever lykkelig på veien frem. Den åpenbarer kjennskap til sanne verdier skilt ut fra de falske, viten om veien til fred, lykke og overstrømmende velvære. M.a.o. den mest nødvendige av all viten — grunnlaget som man kan bygge observerbar viten på.

En annen omtrentlig tredjepart av denne Bok er viet til historie — til de begivenheter og erfaringer som er med på å fullbyrde hovedplanen gjennom de første fire tusen år av menneskets reise som dødelig, som eksempler til formaning og instruksjon for oss idag.

Og så omtrent en tredjepart — begrip dette — en hel tredjepart av vår Skapers åpenbaring til menneskene er viet profetier — nedskrevet historie om fremtidige begivenheter før de finner sted. Disse *forut* fortalte fremtidige begivenheter åpenbarer den store hensikten som utarbeides til slutt — idet den bringes til fullbyrdelse.

Hvorfor denne uvitenhet

Se nå hvorfor statsoverhoder, nyhetsanalytikere og vår tids skarpe hjerner ikke fatter den virkelige mening bak verdensbegivenhetene slik de former seg nettopp nå.

Et rasjonelt og riktig kjennskap til den store hensikt, til Skaperens hovedplan, til hvor vi idag står i utviklingen av de bestemte begivenheter, og om større hendelser som er profetert å skulle inntreffe — denne viten er det avgjørende grunnlag for å forstå viktigheten av og den sanne mening med, dagens dynamiske verdensnyheter. Uten denne livsviktige viten vil ingen som har med innsamling og distribuering av nyheter å gjøre, ingen som har ansvar for regjeringenes politikk, forstå de pågående verdenshendelser eller hvor de fører oss hen. Ikke én som er gitt et slikt ansvar, vet dette! Hvorfor?

Primært av to grunner: 1) De er blitt forført ved en feilslått utdanning som appellerer til intellektuell forfengeligheit, og som derfor fører til at man fordomsfullt og med forakt

forkaster den guddommelige åpenbaring som alene kan gi denne forståelse; og 2) den livsviktige nøkkelen som er nødvendig for å låse opp dørene til Bibelens profetier, var gått tapt.

Vår tids stormakter har vært, og er, De forente stater, Sovjetunionen, Storbritannia, Tyskland, Frankrike og andre vest-europeiske land. Den manglende, avgjørende NØKKELEN er ganske enkelt disse stormakters plass i Bibelens profetier! De forbløffende, katastrofale, verdensrystende begivenheter som snart bryter ut over en sjokkert, paralyisert, forvirret verden er direkte forbundet spesielt med USA, England, Tyskland, Vest-Europa og Russland.

Uten å vite hvordan og hvor disse land spesielt er nevnt i de fundamentale, større profetiene, er denne verdens elite helt blindet for profetiens klare og enkle mening. Fordi denne nøkkelen er gått tapt, mer enn for noe annet, er Bibelen kommet i miskreditt og blitt forkastet av denne verdens utdanningssystem. Den ubeviste og ubeviselige utviklingslæren har overtatt som grunnidé. Den ble antatt å være den rasjonelle vei til kunnskap.

For en kolossal tragedie! Våre folk er således helt fra barndommen gitt en misvisende og villedende utdanning. Selv i en tid med antatt fremskreden rasjonalisme og opplysning raver våre folk faktisk omkring i uvitenhetens, misforståelsens og forvirringens mørke, totalt uvitende om den jordrystende katastrofe som de vil bli kastet direkte ut i.

Således har våre folk glemt og gått langt vekk fra sin Skaper. De har lukket øyne og ører for hans dynamiske åpenbaring som, for ører som kan høre, tordner ut en advarsel på død og liv til dem i ansvarsfulle maktstillinger!

Er det for sent? Sitter våre ledere så fast i en villedende og gal utdanning, så hjernevasket at de ikke kan vekkes fra sin søvn? Gud hjelpe oss nå! Tiden løper raskt ut for oss!

Men den helt avgjørende hovednøkkel er funnet!

Denne nøkkelen er de amerikanske og de britiske folks forbløffende identitet — så vel som tyskernes — i Bibelens profetier. Denne forbausende identitet som får oss til å sperre øynene opp, er det sterkeste bevis på den hellige Bibels inspirasjon og autoritet! Det er samtidig det sterkeste bevis på den levende Guds høyst aktive eksistens!

En spennende, pulserende, levende tredjedel av Bibelen er viet til profetier. Og ca. 90 prosent av alle profetier angår *vår tid*, nå i denne siste halvdel av det tyvende århundre! Det er en advarsel til oss — til de engelsktalende folk og Nordvest-Europa — av umiddelbar livsviktig betydning. Profetiene blir levende så snart dørene til dem er åpnet med hovednøkkelen som nå er funnet! Denne boken vil for dem som har et åpent sinn, åpne den hittil lukkede, livsviktige tredjedel av hele Bibelen. Ingen science fiction-historie var noensinne så merkverdig, så fascinerende, så altoppslukende, så fullpakket av interesse og spenning som denne gripende historie om vår identitet — og vår herkomst.

Gjennom den gir Gud den Allmektige en mektig advarsel! De som leser og legger seg det på sinne, kan bli spart for tidenes største katastrofe og tragedie, som snart vil ramme oss. Hvis våre folk og deres regjeringer vil våkne, lytte til og vende tilbake til sin levende Gud, da kunne våre land bli spart. Gud hjelpe oss å *forstå*!

PROFETIENE FORSEGLET TIL NÅ!

MAN KAN SPØRRE: Ble ikke de bibelske profetier lukket og forseglet? Jo, så sant — inntil *nå*! Og selv nå kan de bare forstås av dem som har hovednøkkelen til å låse dem opp. Men vi har nådd omtrent til enden på en tidsalder! Vi går nettopp nå inn i verdenskrisen ved slutten av den nåværende sivilisasjon. Vi står idag ansikt til ansikt med forhold som verden aldri har vært vitne til før. Idag er det store problemet det krasse spørsmål om å **OVERLEVE!** For første gang i verdenshistorien eksisterer det masseødeleggelsesvåpen som kan radere bort alt liv på jorden. Regjeringsoverhoder og verdensberømte vitenskapsmenn har offentlig uttalt at vi må venne oss til å leve i frykt for menneskehetens utslettelse, og uten noen løsning i sikte.

Til dem som, fulle av fordommer, er kyniske overfor Bibelen, sier jeg: Den er nå Deres eneste håp! Vitenskapen tilbyr ingen løsninger. Politikerne og regjeringsoverhodene har ingen svar. Bare i Bibelen finner vi nyhetene på forhånd for det som helt sikkert skal komme — og det *før* menneskeheten sprenger seg ut av tilværelsen!

Men en annen motstander kunne spørre: Er ikke de fleste profetier avlegse, gammeltestamentlige skrifter som bare henvendte seg til oldtidsnasjonen Israel, uten betydning for oss i vår tid? Og svaret er et ettertrykkelig nei! Disse

strålende, dynamiske profetier ble — de fleste av dem—ikke gitt til det gamle Israel.

En sentral bok

Den enkle sannhet er at disse profetier ble skrevet for våre folk i vår tid og ikke for noe tidligere folk eller noen tidligere epoke. De angår verdensforholdene idag, og kunne ikke bli forstått før idag.

En av de sentrale profetiske bøker er Daniels bok. Faktisk var profeten Daniel ikke forfatter av boken med hans navn. Den levende Gud var dens forfatter! Budskapet ble overført til Daniel ved Guds engel. Daniel skrev ned det han hørte, så det skulle bli oppbevart til vår tid.

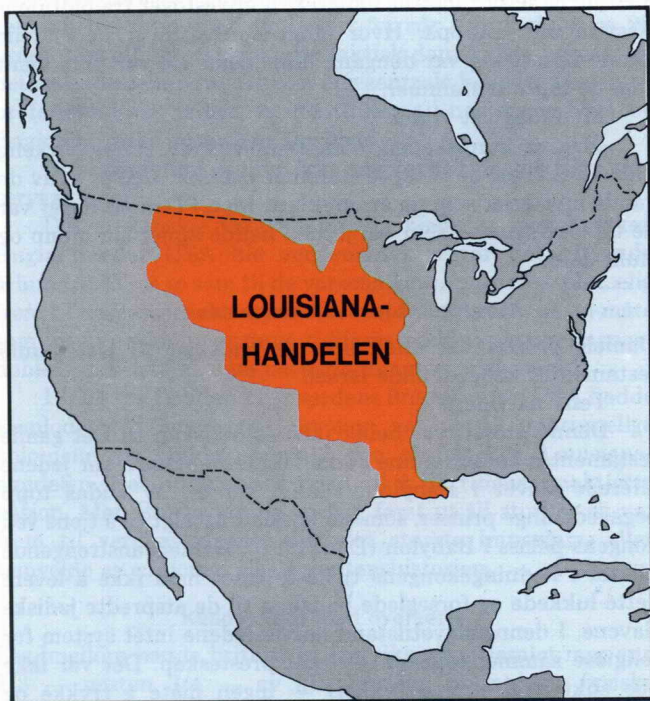
Helt på slutten av boken skrev Daniel: “Og jeg hørte det, men forstod det ikke, og jeg sa: Herre! Hva er det siste (eller som i den engelske King James’ Version of the Bible — senere referert til som KJV: Hva skal bli enden) av disse ting? Så sa han: Gå bort, Daniel! For disse ord skal være gjemt (lukket) og forseglet inntil endens tid . . . og ingen ugudelige skal forstå det; men de forstandige skal forstå det” (Dan. 12:8-10).

Så Daniels profetier var LUKKET, forseglet og låst frem til nå! Men idag lever vi i “endens tid”. Idag forstår de “forstandige” dem! Men hvem er de “forstandige”? Bare de som frykter og adlyder Gud — og som har hovednøkkelen som kan låse opp for profetiene. Gud sier: “Å frykte Herren er begynnelsen til visdom; god forstand har alle de som gjør deretter (KJV: følger budene)” (Salm. 111:10). Og selv de fleste bekjennende “kristne” nekter helt å gjøre det. Intet under at de ikke forstår.

Og glem ikke, den spesielle nøkkelen som låser opp disse profetiens dører er den bestemte viten om den sanne identitet til de amerikanske og britiske folk som er nevnt i disse profetiene.

Stopp og tenk et øyeblikk. Hvis de profetiene som Daniel skrev ned, ikke kunne bli forstått av ham; hvis de var “lukket og forseglet inntil endens tid” — til siste halvdel av det tyvende århundre — som engelen sa og Daniel skrev, da var de lukket for oldtidens israelitter. De inneholdt intet buskap for Daniels tid.

Tenk litt videre.

LOUISIANA-HANDELEN — den største territoriale enkeltvinning for De forente stater. Den åpnet for det vidstrakte Mississippi-bassenget og satte det under amerikansk styre. Det innbefattet noe av det beste åkerland i hele verden så vel som rike mineralforekomster. Handelen gjorde videre utvidelser mot Stillehavskysten lettere.

Disse profetier kunne ikke være gitt til eller vært kjent av oldtidens kongerike Israel. Daniel skrev under og etter kaldeerkongen Nebukadnesars invasjon og erobring av kongeriket JUDA, 604 til 585 f.Kr. Men kongeriket ISRAEL var lenge før blitt invadert og erobret og dets befolkning fjernet fra Palestina — transportert som slaver til Assyria — 721 til 718 f.Kr. (2.Kong. 17:18, 23-24), 117 til 133 år før Daniel skrev. Mange år før Daniels bok ble skrevet hadde de fleste assyrere

med de israelske slavene emigrert nordvestover fra oldtidens Assyria mot Europa. Hvor langt nordvestover de endelig hadde bosatt seg var dengang ikke kjent. De var blitt kjent som de tapte ti stammer.

Men idag vet vi det.

Idag er kunnskapen, som Daniel skrev (12:4), virkelig blitt stor. Hvor de ti tapte stammer befinner seg, er et av de gamle mysterier som nå er oppklart. Men i Daniels dager var de tapt av syne — som om jorden hadde åpnet sin munn og slukt dem.

Ikke for Det gamle testamentes Israel

Daniels profeti var altså ikke et budskap til Det gamle testamentes kongedømme Israel!

Tenk nå videre!

Denne profeti var heller ikke et budskap til Det gamle testamentes kongedømme Juda. Da Daniel skrev, var jødene allerede slaver i Babylon. Daniel var en av Judas topp begavede unge prinser, som var spesielt utvalgt til å tjene ved kongens palass i Babylon (Dan. 1:3-6). Daniels anstrengende plikter i hedningekongens tjeneste tillot ham ikke å levere dette lukkede og forseglede budskap til de atspredte jødiske slavene. I denne slavetilstand hadde jødene intet system for religiøse sammenkomster — intet presteskap. Det var ikke noe slikt som et avistrykkeri — ingen måte å trykke og distribuere litteratur på. Dessuten var profetiene "lukket og forseglet til endens tid" — vår tid, nå! Daniels bok var *ikke* et budskap for jødene i gammeltestamentlig tid!

Innse til slutt: Det er klinkende klart at disse profetier ikke angår noen annen tid enn *vår*, vårt tyvende århundre.

Dette skal du også vite:

Den mest gåtefulle bok i hele Bibelen er for de fleste Åpenbaringsboken. Men Daniels bok er nøkkelen til den. Alene i Åpenbaringsboken finner vi verdensbegivenhetene i alle profetiene i riktig rekkefølge. Åpenbaringsboken inneholder altså nøkkelen til å sette sammen alle profetiene i riktig rekkefølge. Og Åpenbaringen var også en lukket og forseglet bok — inntil nå i våre dager. Vi innser at den levende Jesus er den som åpenbarer — og at han river av seglene og åpner denne mystiske bok for rett forståelse.

Hvor fører så dette oss? Til det faktum at profetiene generelt ble skrevet og oppbevart for *vår tid idag!* Og ca. 90 prosent av alle profetier angår faktisk denne siste halvdel av det tyvende århundre. Og den ene sentrale hovednøkkelen til profetiene i sin helhet, er identiteten til nasjonene USA og England i disse profetiene for idag!

Disse profetiene kunne ikke angå noen tidsepoke før våre utrygge tider!

Det er kanskje ikke alminnelig kjent — men hverken England eller USA ble verdensmakter før det nittende århundre. Disse to som til da var små land, spurtet så plutselig frem til nasjonal makt og storhet blant nasjonene, på en måte som ingen nasjon noensinne tidligere hadde vokst og mangdoblet sin velstand, sine naturrikdommer og sin makt.

I 1804 var London blitt verdens finanssenter. USA hadde eksplodert ut av vuggen sin som var de 13 opprinnelige koloniene, og hadde oppnådd den omfattende Louisiana-handelen. Det utviklet seg raskt til å bli tidenes mektigste nasjon. Men Storbritannia sprang først ut til storhet og var frem til verdenskrigene blitt det største imperium, eller samvelde av nasjoner, i hele verdenshistorien.

Kunne disse vært oversett?

Seg imellom hadde britene og amerikanerne samlet mer enn 2/3 — nesten 3/4 — av alle jordens utvinnbare fysiske ressurser og rikdommer. Alle andre nasjoner tilsammen eide snaut mere enn en fjerdepart. Britannia regjerte havene — og verdenshandelen ble fraktet sjøveien. Solen gikk aldri ned over de britiske besittelser.

Tenk deg om!

Kunne de britiske og amerikanske folk være oversett i profetiene om verdensforholdene — som fyller en tredjedel av hele Bibelen — når ca. 90% av alle disse profetiene angår nasjonale og internasjonale hendelser i *vår tid, nå?*

Forbløffende?

Ja visst. Og dog, nøyaktig som profetert har Englands sol nå gått ned. Som disse samme profetiene som lang, lang tid i forveien forutsa Britannias storhet har åpenbart, er England allerede blitt redusert til en annen- eller tredjerangs makt.

Og hva med USA? Idag oppdager Amerika at det har

arvet nær sagt alle de internasjonale problemer og hodepiner som finnes i denne etterkrigskaotiske volds-verden. USA har vunnet sin siste krig. Selv lille Nord-Vietnam holdt stand. Mange andre nasjoner suger ut Amerikas nasjonale styrke, "og han vet det ikke," som Gud for lenge siden forutsa!

På verdens scene er det intet som er så viktig nå som å vite hvor de hvite engelsk-talende folk er omtalt i hundrevis av profetier — profetier som livfullt beskriver deres plutselige oppblomstring til nasjonal makt, og som åpenbarer årsakene til storheten; profetier som maler et krystallklart bilde av deres nåværende internasjonale dilemma; profetier som får oss til å sperre opp øynene og se hva som nå umiddelbart venter disse nasjoner — og hva som til syvende og sist skal bli deres endelige status.

NASJONAL STORHET LOVET ISRAEL — DOG HAR JØDENE ALDRI FÅTT DEN — HVORFOR?

FØR ANNEN VERDENSKRIG hadde de engelsktalende folk samlet mere enn to tredjedeler av verdens dyrkede arealer og utvinnbare rikdommer. Og dog, så forbløffende et under det enn er, det ble nesten alt sammen oppnådd ganske plutselig, etter år 1800. Noe slikt hadde aldri før hendt i historien. Aldri hadde noe folk eller noe land bredt seg utover og vokst så plutselig og raskt til en slik grad av nasjonal makt.

Dog ser vi for våre øyne denne nasjonale storhet, rikdom og makt skrumpe inn og forsvinne. I tilfellet med Storbritannia skjer oppsmuldringen enda raskere enn oppbyggingen! England er nesten over natten fratatt sine kolonier og sine besittelser — rikdomskilder — og redusert til en annen- eller tredjerangs makt. Hvorfor? Det er en grunn! Den er knyttet sammen med historien og de guddommelige løfter til Israel. Løfter som ennå aldri har vært innfridd til det jødiske folk. Og hvis det amerikanske folk og dets regjering ikke lytter og øyeblikkelig tar drastiske forholdsregler, er USA forutbestemt til enda raskere å gå under til den dypeste vanære og tap av all nasjonal velstand, storhet og makt! Og av SAMME GRUNN!

Det vil gagne oss om vi tar et raskt overblikk over denne historien, og åpner våre øyne for guddommelige løfter og advarsler som våre folk nesten helt overser. Det er alt sammen

forbundet med den generelt ignorerte, men klare og enkle bibelhistorie som fører til viten om deres utrolige herkomst og moderne profetiske identitet. Det er den mest forbløffende og mest fascinerende historie du noensinne har lest. Merkeligere enn diktning, og dog SANN!

Hvorfor har vi Israels Bibel?

For årtusener siden ble denne samme nasjonale storhet, velstand og makt lovet Abraham av Gud den Allmektige. Likevel har få noensinne notert seg denne forbløffende kjensgjerning i Skriften. Vi må — hvis vi vil forstå — innrømme at dette er et merkelig faktum. Bibelen er spesielt boken for en bestemt nasjonalitet — Israels barn.

Det kan ikke nektes! Dens historie, fra skapelsesberetningen til Åpenbaringen, er primært historien om én nasjon eller ett folk — israellittene. Andre nasjoner er nevnt bare i den grad de kommer i kontakt med Israel. Alle dens profetier angår også primært dette Israels folk, og andre folk bare i den grad de er i kontakt med Israel. Bibelen forteller om disse israelitter og deres Gud. Den ble inspirert av Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og nedskrevet utelukkende av israelitter og oppbevart til Det nye testamente var skrevet, også av israelitter. I dens hellige skriftsteder leser vi at alle Guds løfter og paktene, far-sønn-forholdet og herligheten alene tilhører Israel (Rom. 9:4).

Likevel må vi erkjenne den forbløffende kjensgjerning at våre hvite engelsktalende folk — *ikke jødene* — har arvet de nasjonale og materielle deler av disse løftene!

Hvordan kunne dette ha gått for seg?

Bibelen er en israellittisk bok, først og fremst av og for dem av israellittisk nasjonalitet, inspirert av deres Gud gjennom deres profeter. Er det ikke særdeles merkelig at de engelsktalende folk idag er de som tror mest på — og er talsmenn for denne boken til det hebraiske folket, at de av alle nasjoner er hoveddyrkerne av Israels Gud og Israels Messias — i navnet og i formen, om ikke i sannhet og i gjerning?

Dess mer disse fakta trer frem, dess tydeligere blir det at fullt kjennskap til disse israelitter er nødvendig for en riktig forståelse av den hellige Bibel som hovedsakelig er opptatt av dem som et folk. Denne viten blir viktig hvis vi skal forstå

amerikanernes, britenes og nordvesteuropene nåværende status i verden — og deres forhold til den enestående verdenssituasjon i denne skjebnetime! La oss huske når vi nå går inn i denne fascinerende historien, at Bibelen er opptatt av det materielle, det kjødelige, det bokstavelige, det rasemesige og *nasjonale*, så vel som av det åndelige. La oss verken åndelig tåkelegge nasjonale ting, eller nasjonalisere åndelige ting. La oss forstå Guds hellige Ord slik det er!

Nasjoner startet med ett menneske

Før Mose dager var det ingen nasjon på jorden som var kjent for å være Guds spesielle folk. Før Moses var det intet skrevet av Guds Ord, ingen inspirerte Skrifter, ingen hellig Bibel. Tenk på det! I mer enn to tusen fem hundre år — to og et halvt årtusen — eksisterte menneskeheten uten noen skriftlig åpenbaring fra Gud! Den eneste historiske beretning om Guds omgang med menneskeheten før Israel er Bibelens åpenbarte historie. Og enda mer forbløffende — bare de første elleve av de femti kapitlene i 1.Mosebok er viet den samlede verdenshistorie før Abraham, israelittenes far!

Overraskende? Bare de første elleve kapitlene av den aller første boken i Bibelen er brukt til å gjengi for oss historien om de første 2000 årene — mer enn en tredjedel av hele dens tidsspenn.

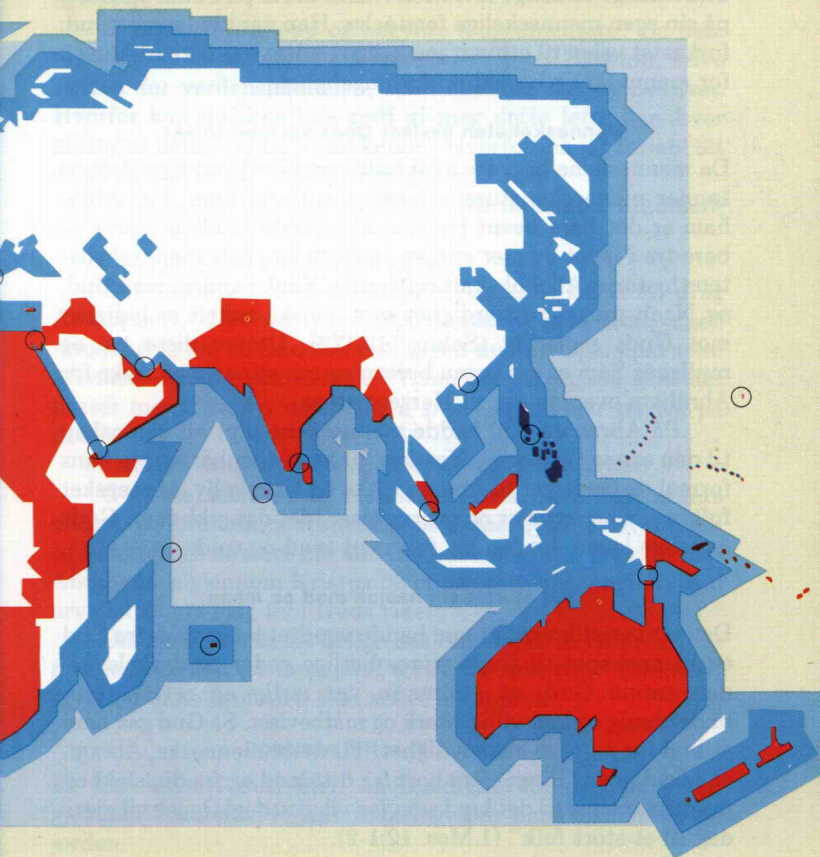
Gud startet denne verden med bare en mann — Adam. Alt Gud gjør gjennom menneskene må starte smått, og liksom sennepsfrøet, vokse seg stort. Med denne første mann samtalte Gud direkte og personlig. Gud åpenbarte all nødvendig viten som ellers er utilgjengelig for menneskesinnet; det fundamentalt viktigste, så som — hva *er* mennesket? — HVORFOR er det her? — hva er FORMÅLET med livet? — hvilken LIVSSTIL er det som frembringer fred, sunnhet, velstand, lykke og glede? — hva er menneskets MÅL — dets bestemmelse? Gud åpenbarte dette grunnlaget for all viten til det første menneske.

Gud den Evige — jordens og universets Skaper og Styrer — åpenbarte seg for Adam. Gud åpenbarte for Adam at han, til forskjell fra dyrene, var skapt i Guds form og skikkelse, med en intellektuell styrke som ingen annen fysisk skapning besitter, med potensiale til gjennom fritt valg å utvikle selve

De forente state De landområder de eid

g Storbritannia å høyden av sin makt

■ De forente stater

■ UK (Det forenede kongedømme)

○ Land- og sjøstreder

Guds karakter og å arve evig liv i Guds rike. Gud åpenbarte for Adam den livsform som ville resultere i alt som mennesket ønsker seg: fred, et gledefylt liv, lykke og overstrømmende velvære.

For å frembringe disse velsignelser satte Gud igang sin ufravikelige åndelige lov. Men Adam hørte på Satan og stolte på sin egen menneskelige forståelse. Han var ulydig mot Gud, forkastet veien til ethvert ønskelig resultat og stakk ut kursen for menneskelig begjær og forfengelighet.

Menneskeheten avviser Guds vei med forakt

Da menneskene begynte å bli tallrike på jorden, fulgte Adams sønner menneskenaturens Satan-inspirerte kurs. Før Abraham er det bare nevnt tre som aksepterte Guds livsform — bare tre i løpet av mer enn en tredjedel av hele menneskehetens historie. Abel ble kalt rettferdig. Enok vandret med Gud, og Noah preket rettferdighet som ganske enkelt er lydighet mot Guds regjering (Salm. 119:172). Utover disse tre og muligens Sem er det ingen beretning om at noe menneske før Abraham overgav seg til Herrens styre.

På Abrahams tid hadde menneskene tapt all kjennskap til den sanne Skaper og Hersker, til hans åpenbaring om hans formål og Guds vei til fred og lykke og til evig liv. Mennesket fulgte sine egne veier og overveielser idet det gikk imot Guds åndelige lover. Jorden ble fylt med synd og vold.

Gud startet sin nasjon med én mann

Det var i en slik verden som hadde vandret langt vekk fra Gud og kjennskapet til Guds styres herlige goder og dyrkelse av den sanne Gud, at én mann var ærlig og rettskaffen, underdanig og lærevillig, sterk og målbevisst. Så Gud gav ham et bud for å prøve hans lydighet. Til dette menneske, Abram, gav Gud en befaling: "Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg! Og jeg vil gjøre deg til et stort folk" (1.Mos. 12:1-2).

Her var et bud som var en *betingelse* og et LØFTE, forutsatt at betingelsen om lydighet ble holdt.

Og nå, slik som Gud hadde startet hele verden med ett menneske, startet han sin egen spesielle nasjon i verden ut fra ett menneske — Abraham. Liksom verden, som har vandret

langt vekk fra Gud og velsignelsene ved Guds dyrkelse og styre, ble startet med én mann som gjorde opprør mot Gud og forkastet hans styre, så ble Guds egen kjødelige nasjon som Guds kongerike skal bli født på ny fra, startet med én mann som uten spørsmål adlød Gud og anerkjente hans guddommelige styre.

Stanset Abram opp og begynte å argumentere? Sa han: "La oss tenke oss om litt først. Her er jeg i Babylon, selve sentret for verdenshandelen, samfunns- og forlystelseslivet. Hvorfor kan du ikke like godt gi meg dette løfte her, hvor allting er behagelig og forlokkende? Hvorfor må jeg forlate alt dette og dra til det usiviliserte landet?"

Kom så Abram med utflukter, med motstand, argumenter og opprør?

Det gjorde han så avgjort ikke!

Den inspirerte teksten fastslår ganske enkelt: "Så drog Abram bort." Det var ingen argumentering med Gud, ingen resonnering om at Gud tok feil, ingen dumme spørsmål som: "Hvorfor må jeg dra herfra?" "Kan jeg ikke gjøre som det passer meg?" Ingen nølen for å si: "Vel, slik ser nå jeg på det."

"Abram drog" — rett og slett ubetinget lydighet!

Gud etablerte dette menneske, hvis navn han senere endret til Abraham, som sin nasjons, *Israels, far!* Til Abraham og hans etterkommere ble alle Guds løfter gitt. Vi må bli som Abraham og gjennom Kristus bli en av hans barn, hvis vi skal arve løftet om evig liv i Guds rike.

Om sin spesielle kjødelige nasjon, Israel, sa Gud: "*Dette folk jeg har dannet meg, skal forkynne min pris*" (Jes.(Es.) 43:21). Denne profetien skal snart bli oppfylt!

Dobbelte løfter til Abraham

Få har innsett det, men en tosidighet løper hele veien gjennom Guds plan i gjennomføringen av hans formål her på jorden.

Vi har den første Adam, kjødelig og uomvendt, og Kristus, den annen Adam, åndelig og guddommelig. Vi har Den gamle pakt, utelukkende materiell og midlertidig, og Den nye pakt, åndelig og evig. Gud gjorde mennesket dødelig, fysisk, av jordens muld og av "menneske-riket", men gjennom

Kristus kan det bli unnfanget av Gud, så det blir udødelig, åndelig og av Guds rike.

På samme måte var det to faser i Guds løfter til Abraham — den ene rent materiell, fysisk og nasjonal, den andre åndelig og individuell. Det åndelige løfte om Messias, og frelse gjennom ham, er vel kjent av de fleste overfladiske bibelstuderende. De vet at Gud gav Abraham det åndelige løfte om Kristus som skulle fødes som Abrahams etterkommer — og at frelsen kommer til oss gjennom Kristus. Men — og dette lyder utrolig, men er dog sant — nesten ingen vet hva denne frelsen går ut på, hva løftene om frelse som vi kan motta gjennom Kristus gjelder, hvordan vi kan motta dem, og når. Men denne sannheten hører til i en annen bok.

Det som er vesentlig for temaet i denne boken, er det faktum at Gud gav et annet høyst forskjellig og svært overraskende nasjonalt og materielt løfte til Abraham, et løfte som er nesten helt oversett.

Legg nå igjen merke til hvordan Gud først kalte Abram, og den *todelte* natur i hans løfter: “Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land og din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg! Og jeg *vil gjøre deg til ET STORT FOLK* . . . og i deg skal alle jordens slekter velsignes” (1.Mos. 12:1-3).

Legg merke til det tosidige løfte: 1) “Jeg vil gjøre deg til **ET STORT FOLK (LAND)**” — det nasjonale, materielle løfte om at hans kjødelige barn skulle bli en stor nasjon — et løfte om RASE; 2) “. . . og i deg skal alle jordens slekter velsignes” — det åndelige løfte om *nåde*. Dette samme løfte er gjentatt i 1.Mos. 22:18. “Og i din ætt skal alle jordens folk velsignes.” Denne spesielle “ene ætt” viser til Kristus, noe som klart bekreftes i Galaterbrevet 3:8, 16.

Akkurat her er det at de som bekjenner seg å være “kristne” — og deres lærere — har latt seg forlede og bli blinde for Skriftens Ord. De har oversett Guds dobbelte løfte til Abraham. De oppfatter det messianske løfte om åndelig frelse gjennom den “ene ætling” — Kristus. En salme på norsk heter “*Løftene kan ikke svikte*” — idet folk tror løftene gjelder å dra til himmelen når man dør.

Dette er et sentralt punkt. Det er her de bekjennende “kristne” og deres lærere hopper av sannhetens spor. Det er

her de penser av fra sporet som ville føre dem til den tapte hovednøkkelen til profetiene. De bommer på den kjensgjerning at Gud gav Abraham løfter, fysiske om RASEN såvel som åndelige om NÅDEN.

Men den klare kjensgjerning at løftet om "stor nasjon" viser til rasen — ikke til den "ene ætling" (Gal. 3:16) som var Jesus Kristus, Abrahams sønn og Guds Sønn, men til et mangfold av ætter gjennom kjødelig fødsel — dette er slått fast ved Guds gjentagelse av sitt løfte mer detaljert senere.

Notér deg dette omhyggelig! Forstå disse løftene!

"Da Abram var ni og nitti år gammel, åpenbarte Herren seg for ham og sa til ham: Jeg er Gud den Allmektige; vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig! Jeg vil gjøre en pakt mellom meg og deg, og jeg vil gjøre din ætt såre tallrik . . . du skal bli far til en MENGDE FOLK (KJV: MANGE NASJONER). Ditt navn skal ikke mere være Abram; men ditt navn skal være Abraham, for jeg gjør deg til far for en MENGDE FOLK" (1.Mos. 17:1-5).

Legg merke til at løftet nå er på betingelse av Abrahams lydighet og ustraffelige liv, og at det "store folk" nå blir til en mengde folk — mere enn en nasjon. Dette kan ikke vise til "én ætt (ætling)", Kristus. Det følgende vers beviser det.

"Og jeg vil gjøre deg såre fruktbar, så du skal bli til mange folk, og konger [mer enn én] skal utgå fra deg" (vers 6). Legg merke til at disse folk og konger skal utgå fra Abraham — fysisk avkom — mange ætter, ikke alene én etterkommer hvorved spredte individer kan bli Abrahams barn ved en åndelig unnfangelse gjennom Kristus (Gal. 3:29). De adspredte, individuelle kristne utgjør ikke NASJONER. Sant nok, Menigheten er omtalt som "et kongelig presteskap, et hellig folk" (1.Pet. 2:9), men Kristi Menighet er ikke oppdelt i "mange folk". Her er det tale om rase, ikke nåde.

"Og jeg vil opprette en pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, fra slekt(ledd) til slekt(ledd) . . ." (1.Mos. 17:7). "Ætt" her består av mange. "Og jeg vil gi deg og din ætt etter deg det land hvor du bor som fremmed, hele Kana'ans land [Palestina], til en evig eiendom; og jeg vil være DERES Gud" (vers 8).

Legg merke til at landet — en fysisk eiendom — er lovet den flerfoldige ætt, og han vil være "deres", ikke "hans", Gud.

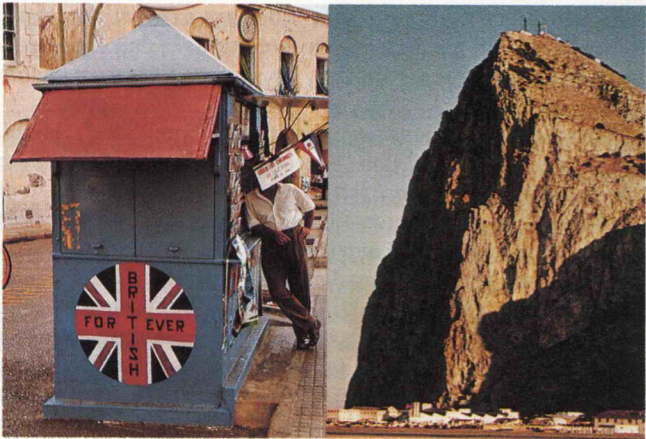

Foto: Plain Truth

GIBRALTAR, den strategiske "port" vestfra til Middelhavet, stod i tre århundrer som symbol på Englands vidstrakte makt. Idag er det en av imperiets få gjenværende besittelser.

Flertalls-formen "eder" er brukt igjen i vers 10: "en pakt mellom meg og eder".

Men undersøk nå dette løfte omhyggelig!

Store folks fremtid hviler på løftene som den evige Skaper gav Abraham. Det eneste håp om liv etter døden for alle — uansett rase, farge eller tro — avhenger av den åndelige del av disse løftene til Abraham — løftet om nåde gjennom den ene "ætling" — Kristus Messias!

Hvor meget land — Hvor store nasjoner?

Dette er ikke tilfeldige, betydningsløse løfter. De er fundamentale — grunnlaget for opprettelsen av de mektigste stormakter, basis for enhver personlig åndelig frelse, for alt håp for mennesker om evig liv. Det er enorme løfter. Menneskehetens fremtid er av vår Gud og Skaper basert på dem.

Jesus Kristus kom "for å stadfeste løftene til fedrene" (Rom. 15:8) — Abraham, Isak og Jakob.

En uomvendt kyniker hvis sinn er fiendtlig mot Gud og hans løfter, hans hensikter og veier, slenger disse enorme

løftene vekk og sier nesevist: "Jaså — men hva slags 'nasjoner'? Av typen fra det tyvende århundre? Nasjoner på 100 millioner eller mer? Ikke få meg til å le! De menn som skrev Bibelen visste ingenting om nasjoner som ville være 'store' i det tyvende århundres målestokk! De tenkte bare på små nasjoner slik de var dengang — nasjoner som ikke bestod av flere mennesker enn små bysamfunn eller kommuner idag!"

"Og så, hvor meget land rommet disse løftene? Ble Gud antatt å ha lovet en arvelodd av Kana'ans land, som nevnt i vers 8 av 1.Mos. 17? Eller, idet løftet gjentas til Jakob, at alt landet som var innbefattet, var 'det land som du nu ligger i' i 1.Mos. 28:13. Hvor meget land var det? Ikke mer enn en liten flekk, ca. 2 fot bred og 6 fot lang!"

En kynisk motstander argumenterte faktisk slik!

Så la oss svare denne hånende kynikeren med det lukkede sinn! La oss sjekke omhyggelig og se nøyaktig hva som var lovet under den fasen av løftene som angikk rasen — de fysiske, materielle, nasjonale løftene. Jeg forlater sjekkingen av den åndelige fasen av løftene, en fase som vil bli forklart i andre hefter eller artikler.

Hvor meget land var lovet?

En kynikers argument

Men hør først resten av denne kritiserende kynikers gjendrivelse: "Dette løfte," fortsetter han, "om 'mange nasjoner' ble skrevet på hebraisk, og dette hebraiske ordet for 'nasjon' er *goj*, og for mer enn én, flertall, er det *gojim*. Det betyr bare noen "folk" — det kunne bety bare en liten håndfull av Abrahams barn og barnebarn."

Jeg nevner dette fordi en selvbestaltet "lærd" engang kom med denne latterlige påstand og påstod å ha kullkastet hele denne viktige sannheten, primært basert på disse argumentene. Hvis leseren bryr seg om å sjekke dette hebraiske *goj*, vil han finne at det betyr "nasjon" — eller i flertall "nasjoner" eller "(flere) folk" uten hensyn til befolkningens størrelse. Dette er det ordet som oftest er brukt — faktisk hundrevis av ganger i Det gamle testamente — for verdens forskjellige nasjoner, inklusive de aller største. I profetien i Joel 3, vers 7, sier Gud at han vil samle "alle

folkeslag” (1978-oversettelsen — senere referert til som ‘78’). Her tales om en tid som ennå i dette tyvende århundre er fremtid — og det hebraiske ordet *gojim* er brukt. Her inkluderer ordet *gojim* slike nasjoner som Russland, Tyskland, Italia, Kina, India — ganske store nasjoner.

Men Gud lovet at Abrahams bokstavelige etterkommere, mennesker av kjød og blod, skulle bli “et stort folk” (1.Mos. 12:2), at han ville “gjøre din ætt såre tallrik” (1.Mos. 17:2), at “du skal bli far til *mange folk*” (vers 4, ‘78’) og at “jeg vil gjøre deg *såre fruktbar*, så du blir mange folk (KJV: nasjoner)” (vers 6). Etter hvert som vi fortsetter med andre løfter og profetier, skal vi se at Bibelen beskriver disse landene som mektige og store.

Og hvor meget land? I 1.Mos. 17:8 lover Gud “hele Kana’ans land”, men i andre skriftsteder lover han meget mer. I 1.Mos. 15:18 (‘78’): “Den dagen sluttet Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette landet fra Egypterelven [Nilen] helt til Storelven, Euftrat.” Euftrat ligger et godt stykke østover i det gamle landet Babylon som idag er Irak — og svært langt øst for Palestina.

Men alle denne kritikers innvendinger er motbevist og latterliggjort ved det verset som kommer like etter det han siterte, da han sa at alt som var lovet, var en flekk på 2 x 6 fot. Han kunne ha tatt med det neste verset: “Og din ætt skal bli som støvet på jorden, og du skal utbre deg mot vest og mot øst og mot nord og mot syd” (1.Mos. 28:14).

Her er størrelsen av de “mange folk (nasjoner)” sammenliknet med jordens antall støvkorn. Andre steder sammenlikner Gud befolkningene i disse lovede land med sanden på havets bredd og med stjernene — utallige.

Etter hvert som vi fortsetter, vil storheten og realiteten i disse løftene bli ganske klar.

Ikke oppfylt i og med jødene

Legg igjen omhyggelig merke til: — jødene har aldri vært mer enn *ett folk*. De er ikke, og har aldri vært, mange nasjoner. Så her er en forbausende profeti, et høytidelig løfte fra Gud den Allmektige, som ikke kan være oppfylt i og med Kristus, de kristne eller jødene. Vi må se etter et antall nasjoner forskjellig fra så vel kirken som fra jødene. Så forbløffende det

enn kan høres: Vi må gjøre det eller benekte Guds løfte!

Gud satte Abraham på prøve, og Abraham, takket være tro, adlød — i den grad at han var villig til å ofre sin eneste sønn, om nødvendig. Og fra da av var ikke pakten lenger betinget. Fra da av ble den UBETINGET.

“Ved meg selv sverger jeg, sier Herren: FORDI du gjorde dette og ikke sparte din eneste sønn, så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt såre tallrik, som stjernene på himmelen og som sanden på havets bredd, og *din ætt skal ta sine fienders porter i eie* [så langt gjelder det materielle, nasjonale løfte om rase], og i din ætt [Kristus] skal alle jordens folk velsignes [dette løfte er åndelig, om NÅDE], FORDI du lød mitt ord” (1.Mos. 22:16-18).

Løftet er nå ubetinget. Gud SVERGET at det skal oppfylles. Gud lover ikke dette på *betingelse av* at Abraham eller hans barn gjør visse ting. Han lover Abraham det FORDI han allerede har utført sin del av avtalen. Hvis disse løftene kunne brytes eller oppheves, da er intet løfte i Bibelen til å stole på!

Disse løftene kan ikke brytes eller oppheves. Ikke hvis det er sant at: “Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå.” Nå må Gud utføre sin del uten svikt.

Legg merke til en ny detalj i løftene — nasjoner som nedstammer fra Abraham skal “eie sine fienders porter”. En port er en trang passasje til å gå inn- eller ut av. En “port” i global forstand ville være slike passasjer som Panamakanalen, Suezkanalen, eller stredet ved Gibraltar. Dette løftet er gjentatt i 1.Mos. 24:60 til Abrahams svigerdatter: “Bli til tusen ganger ti tusen (KJV: Bli du moren til tusenvis av millioner), og måtte din ætt ta sine fienders porter i eie!”

Legg merke til at Abrahams etterkommere skulle eie viktige geografiske ferdselsveier hos sine fiender. Dette har aldri vært oppfylt gjennom jødene, og det kan heller ikke oppfylles etter at Jesus Kristus kommer for å regjere folkene og etablere verdensfred. Dette løfte kunne bare bli fullbyrdet i den nåværende verden. Ellers måtte vi benekte at Bibelen er Guds åpenbarte Ord. Vi må se etter et folk som utgjør mer enn én nasjon — og dog alle et folk, barn av Abraham — enten nå eller bakover i historien, som eier verdens streder, eller vi må fornekte Guds Ord. Det er en prøve på om

Bibelen er inspirert og på Guds makt til å styre denne verden!

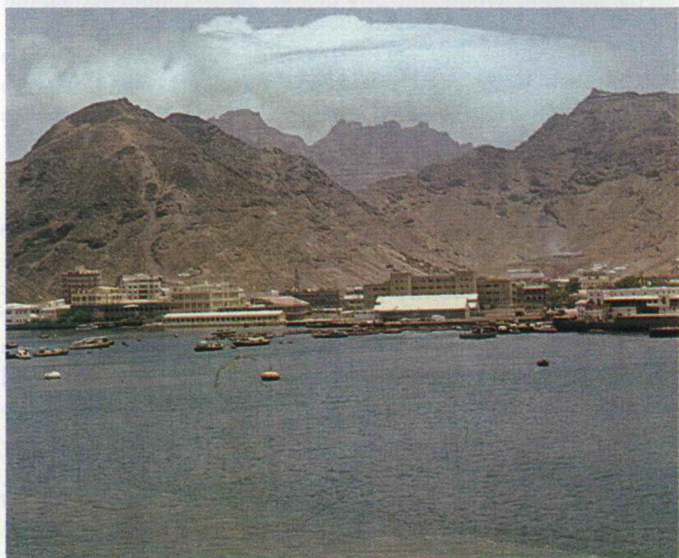
En nasjon og et fellesskap av nasjoner

Disse fantastiske løfter ble lovet på ny til Isak og til Jakob. Ismael og Abrahams andre sønner ble utelukket fra denne førstefødselsrett. Esau, Isaks sønn og Jakobs tvillingbror solgte den og ble utelukket fra den. Løftet slik det ble bekreftet for Isak, er gjengitt i 1.Mos. 26:3-5: "Jeg vil være med deg og velsigne deg; for deg og din ætt vil jeg gi alle disse land — jeg vil holde den ed jeg har svoret Abraham, din far. Og jeg vil gjøre din ætt *TALLRIK som stjernene på himmelen*, og jeg vil gi din ætt alle disse land . . ." Legg merke til at Gud to ganger lover "alle disse land". Dette er millioner ganger mer enn en flekk på 2 x 6 fot som vår "intellektuelle" kyniker forfektet. Også Isaks etterkommere skulle bli "*TALLRIKE som stjernene på himmelen*". Det er tusenvis av ganger større enn et lite "bysamfunn".

For Jakob er dette gjentatt i 1.Mos. 27:26-29, hvor *MATERIELL* velsignelse vedrørende rikdom av markens grøde er lagt til og også den profeti at andre folk, hedenske nasjoner, skal bli regjert av Israels nasjoner, som har førstefødselsretten. "Så gi Gud deg av himmelens dugg og jordens fedme og korn og most i overflod. Folk skal tjene deg, og folkeslag [nasjoner] skal falle deg til fote; vær herre over dine brødre, og måtte din mors sønner falle deg til fote! Forbannet være den som forbanner deg, og velsignet den som velsigner deg!" Vi finner på ny løftene i 1.Mos. 28:13-14 hvor det ytterligere er tilføyet at disse Israels nasjoner til sist skal spre seg jorden rundt: "Og se, Herren . . . sa: Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud; det land som du nå ligger i, det vil jeg gi deg og din ætt. Og din ætt skal bli som støvet på jorden, og du skal utbre deg mot vest og mot øst og mot nord og mot sør. . . ."

Det originale hebraiske ordet for "utbre" betyr "bryte frem". Dette løftet setter ingen grenser for hvor langt øst,

DISSE TO STREDENE kontrollerer den lange sjøveien fra det vestlige Middelhav, gjennom Suez-kanalen til sør-østenden av Rødehavet, Suez og Aden. England kontrollerer nå bare Gibraltar.

vest, nord og sør Jakobs avkom skulle bre seg. Det antyder altså at de ville bre seg jorden rundt. Dette er bekreftet i Romerbrevet 4:13: "... det løfte at han [Abraham] skulle være arving til verden. ..."

Men dette er ikke et løfte om at Abrahams avkom skulle arve, eie, besitte hele jorden og ikke overlate noe til hedningene — d.v.s. før den nye verden — men snarere at de etter århundrer skulle bre seg og ta i besittelse visse områder på forskjellige deler av jorden. Men den nye jord — etter Tusenårsriket — vil bare bli bebodd av dem som skal være Abrahams barn gjennom Kristus (Rom. 4:13).

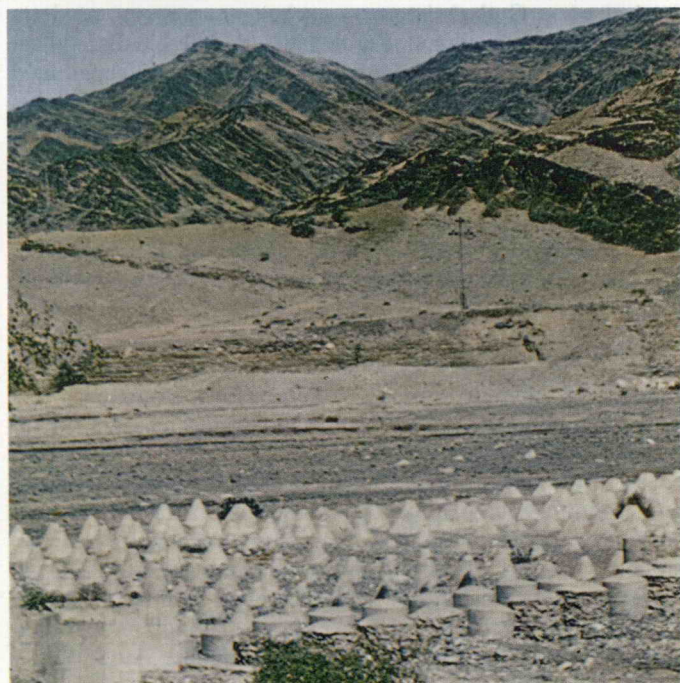
Det er en fase i denne profeti som hittil er helt oversett og ikke tidligere forstått. De israelske nasjoner med fødselsretten har virkelig bredd seg og okkupert forskjellige land eller områder mange steder på jorden. Dette skjedde etter at de i 721 - 718 f.Kr. ble drevet som fanger ut av sitt eget lovede land, Samaria i Palestina. Det neste verset i 1.Mos. 28 fullender denne fasen av profetien. "Og se," fortsetter Gud, "jeg er med deg og vil bevare deg hvor du så går [Gud taler her ikke om Jakob personlig, men om hans etterkommere som ble spredt omkring i alle retninger], og jeg vil føre deg tilbake til dette land; jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort det jeg har lovet deg" (vers 15).

Denne generelt sett upåaktede, men betydningsfulle profeti vil bli fullbyrdet ved Kristi gjenkomst. Den er nøyere forklart i Jeremias 23:7-8 og 50:4-6, 19-20 og i andre profetier.

Løftet gjentatt til Jakob

Enda noe senere viste Gud seg for Jakob, hvis navn ble omgjort til ISRAEL, og ga en videre definisjon av størrelsesordenen av disse "mange folk" som lød slik: "Og Gud sa til ham: Jeg er Gud den allmektige; vær fruktbar og bli tallrik! ET FOLK, ja en mengde med folkeslag [eller bedre uttrykt i den engelske KJV-Bibel: en NASJON og et FELLESSKAP AV NASJONER] skal stamme fra deg og konger skal utgå av dine lender." (1.

HONG KONG på Kinakysten er en nøkkel til handel i dette området. Kyber-passet, som nå ligger i Pakistan, kontrollerer inngangen til subkontinentet India. Begge var under britisk kontroll.

Mos. 35:11). Så de "mange folk" skal til sist ta form av EN NASJON — en stor, rik og mektig nasjon — og et annet FELLESSKAP AV NASJONER — en gruppe eller et samvelde av nasjoner.

Legg omhyggelig merke til dette avgjørende faktum! Det er fundamentalt, hvis man skal fatte den aller viktigste nøkkelen til all profeti — selve nøkkelen til den egentlige mening med vår tids uovertrufne verdensbegivenheter. Dette løfte er aldri blitt oppfylt med jødene. Det kan ikke bli "åndelig bortforklart" ved en fortolkning om at det kun kan arves gjennom Kristus. Det kan ikke gjelde Kirken, for Bibelen anerkjenner bare ÉN sann Kirke, og den er ikke en nasjon eller en gruppe nasjoner, men en menighet av kalte enkeltindivider spredt over ALLE nasjoner. Og dog *må* dette forbløffende løfte oppfylles om vi ikke skal fornekte Bibelen og Guds hellige Ord!

Selve Bibelens skjebne som Guds åpenbarte Ord — beviset på at Gud eksisterer — avhenger av svaret på dette skjebnesvangre spørsmål. For det jødiske folk ble disse løfter ikke oppfylt. Løftene gjelder ikke Menigheten. Verden med dens store kirkeledere kjenner ikke til en slik oppfyllelse. Feilet Gud? Eller har han, uten at verden vet om det, oppfylt dette kolossale løfte? Det sanne svaret er den mest forbløffende åpenbaring om Bibelens sannferdighet, om profeti og om ukjent historie!

FØRSTEFØDSELSRETTE OG SEPTERET SKILLES

Nå KOMMER vi til en høyst viktig markering av forskjell og en sannhet fra Bibelen som bare er kjent av meget få. Ja, svært få har noensinne notert seg at løftene til Abraham var tosidige. Men Bibelen selv gjør et klart skille mellom to faser i løftene.

De åndelige løftene om den "ene ætling", Kristus, og frelsen gjennom ham, kaller Bibelen *septeret* (kongespiret). Men de materielle og nasjonale løftene som angår mange nasjoner, nasjonal rikdom, velstand, makt og besittelse av det hellige land, kaller Bibelen FØRSTEFØDSELSRETTE.

Rase, ikke nåde

La oss forstå uttrykkenes mening:

"*Førstefødselsrett*: den rett som den eldste, særlig sønn hadde etter lov eller særskilt bestemmelse til udelt å overta et retts gode" — *Gyldendals store leksikon*. "Enhver rettighet oppnådd ved fødsel" — *Webster's* (amerikansk ordbok). En (første-)fødselsrett er noe som er ens rettighet ved fødsel. Den har ingenting å gjøre med nåde, som er en ufortjent tilgivelse og en frivillig gave som *ikke* er ens rettighet. Den har med rase å gjøre, ikke med nåde. Eiendom ved fødselsrett arves gjerne ned fra far til eldste sønn.

"*Septer* (norsk: Kongespir): kongelig embede og makt,

kommando- eller herskertegn” — *Standard Dictionary* (amerikansk leksikon). Den kongelige linje kulminerer med *Kristus*, og innbefatter *nåde* til alle.

Vi har sett hvordan begge sett løfter, fødselsretten og nådegaven, ble gitt av Gud til Abraham betingelsesløst. Både fødselsretten og septeret (kongespiret) lovet Herren på ny til Isak og Jakob. Men den kjensgjerning som bør kunne åpne dine øyne, som en gledelig nyhet som nylig er oppdaget, er at fra dette tidspunktet blir de to sett løfter adskilt! Septerløftene til den kongelige linjen som kulminerer med Kristus, og med nåde gjennom ham, ble gitt til JUDA, Jakobs sønn og far til jødene. Men den forbløffende sannhet er at løftene om førstefødselsretten aldri ble gitt til jødene!

La dette bli gjentatt så vi fatter det! Førstefødselsløftene ble aldri gitt til jødene!

Slå opp disse skriftstedene — les dem i din egen Bibel!

“Ikke skal kongespir (septeret) vike fra Juda . . .” (1.Mos. 49:10).

“... men førstefødselsretten tilhørte Josef” (1. Krøn. 5:2).

Det er selvfølgelig velkjent at septeret gikk til Juda, og var nedarvet gjennom jødene. Kong David var av Juda stamme. Alle de etterfølgende konger av Davids dynasti var av Davids hus av Juda stamme. Jesus Kristus ble født av Davids hus av Juda stamme.

En annen tankevekkende sannhet som er helt upåaktet av de fleste idag, er den kjensgjerning at bare en *del* av “Israels barn” er jøder.

Les denne lite forståtte kjensgjerning igjen!

Den fulle forklaring og beviset for dette må reserveres for kapittel VI. Bare de som var av de tre stammene Juda, Benjamin og Levi var jøder. Mens alle jøder er israelitter, er de fleste israelitter *ikke jøder*.

Så innse at løftet om førstefødselsretten *ikke* ble gitt til jødene! Men kongespiret-septeret-løftet om *Kristus* og om *nåde* — ble gitt til jødene! “Frelsen,” sa Jesus, “kommer fra (eller rettere: gjennom) jødene!” (Joh. 4:22.) “Kristi evangelium,” skrev Paulus, “er Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for JØDE først og så for greker” (Rom. 1:16). Løftet om *nåde* var overlevert ned gjennom JUDA!

Men løftene som Bibelen benevner "førstefødselsretten", har ikke vært forstått i det hele tatt. Få har noensinne merket seg at Gud gav Abraham noe annet løfte enn det om septeret. Få vet hva som finnes i Bibelen!

Førstefødselsretten aldri gitt jødene

Enda færre har forstått at disse store, nasjonale, materielle løfter aldri ble gitt jødene! Den forbløffende og livsviktige kjensgjerning som mange har oversett, er at "førstefødselsretten er JOSEFS". Og som vi skal se senere, verken Josef eller hans etterkommere var jøder. Så forbløffende det enn kan synes, så er det sant!

Denne sannhet om førstefødselsretten er krumtappen i hele denne sannhet som vil vise seg å være *nøkkelen* til forståelsen av profetiene! Det er overmåte viktig at du får dette klart for deg!

"Førstefødselsrett", som tidligere definert, inkluderer bare den rett som følger av fødsel. Ingen kan få evig liv som en *rettighet* som følge av en naturlig fødsel. Hvis det var vår rett, nedarvet ved fødsel, ville det ikke være av nåde. Frelsen kommer av *nåde* — en Guds gave ved uberettiget tilgivelse — en ufortjent gunst. Vi kan bare motta materielle besittelser som en fødselsrett. Når denne rett overleveres ned gjennom slektleddene til et stadig økende avkom, utvikler den seg til sist til en NASJONAL arv. Den angår bare materiell eiendom, makt og stilling. Den skjenker ikke *åndelige* velsignelser. Det er et spørsmål om rase, ikke om nåde!

Det er en annen forskjell mellom fødselsrett og nåde vi bør forstå. En førstefødselsrett går, som tidligere slått fast, normalt fra far til eldste sønn. Det er ingen betingelser som mottakeren må oppfylle. Sønnen gjør ingenting for å kvalifisere seg for den. Han mottar den som en rettighet uten noen annen grunn enn at han tilfeldigvis er født som sin fars sønn. Han har rett til den uten å ha tjent seg til, eller kvalifisert seg for, å bli den verdig. Han kan imidlertid *gjøre seg uskikket* til å beholde — eller til og med motta den.

Men det evige livs gave, mottatt i nåde, har faktisk kvalifiseringsbetingelser! Det er ikke din — eller min rett å motta evig liv — til faktisk å bli født som Guds sønn — bokstavelig talt et medlem av Guds FAMILIE! Tenk hvilke

tilstander det ville bli, hvis det ikke var betingelser! En opprørsk, trossig, fiendtlig kriminell eller ateist som hater Gud, kunne knytte neven mot Gud og si: "Jeg hater deg. Jeg trosser deg! Jeg nekter å adlyde deg! Men jeg *forlanger* din gave, det evige liv! Det er min **RETT!** Jeg vil være Guds sønn, så jeg kan bruke av den makten til å stå deg imot! Jeg vil gjøre din familie til et delt hus i strid med seg selv. Jeg vil forårsake friksjon, fiendtlighet, hat og ulykksalighet blant alle dine barn! Jeg forlanger denne **MAKT** som en *gave* fra deg, som min

Foto: UPI

“Det menneske må sannelig ha en blind sjel, som ikke kan se at en eller annen stor hensikt og plan er i ferd med å iverksettes her nede, en hensikt som vi har den ære å være trofaste tjenere for.”

(Winston Churchill)

rettighet, så jeg kan misbruke denne makt — bruke den i det ONDES tjeneste!”

Nåde krever betingelser

De fleste bekjennende “kristne” — og mange ideologier innen det som kalles “tradisjonell kristendom” — sier at det ikke er betingelser, intet som vi må gjøre for å motta Guds herlige nåde. De nekter at Gud forlanger lydighet mot sin lov! De vrir på sannheten og sier at det ville være å få frelsen som *lønn!* De forlanger den faktisk av Gud, mens de ennå gjør opprør mot hans lov og nekter å holde den!

Forestill deg hva det ville føre til! Forstå dette! Evig liv er i sannhet Guds frie gave. Du kan ikke gjøre deg fortjent til den! Men den er ikke din rettighet! Du kan ikke forlange den av Gud som en rettighet, så lenge du trosser Gud, gjør opprør mot hans styre, nekter å la ham styre ditt liv etter hans veier!

Derfor har Gud satt BETINGELSER! Oppfyllelsen av disse betingelsene gjør deg ikke fortjent til noe som helst! Men Gud gir sin Hellige Ånd til dem som adlyder ham (Ap.gj. 5:32). Mottakeren betaler ikke for den — men skriftstedet taler om den Hellige Ånd, som Gud gir “til dem som adlyder ham”. Den er fortsatt en GAVE!

En rik mann kan ha syv menn stående foran seg og si: “Jeg vil som fri GAVE gi kr. 6.000 til den eller de av dere, eller alle sammen, som trer frem for å motta dem.” Dette at de trer frem, betyr ikke at de har FORTJENT beløpet. Det er bare en betingelse for å motta denne GAVEN.

Ordet “nåde” betyr ufortjent, uforskyldt *tilgivelse!* Gud *tilgir* dem som ANGRER! Og å “angre” vil si å *snu seg vekk fra* opprør, fiendskap og ulydighet. “Anger” vil si å vende seg til lydighet mot Guds lov. Det faktum at Gud velger *ikke* å gi denne herlige gave — denne udødelighetens gave som innbefatter guddommelig makt — til dem som ville ha misbrukt den for å skade og gjøre ondt, det faktum at han velger bare å gi den til dem som vil bruke den på rett vis — betyr ikke at gaven kommer ved *gjerninger* istedenfor av nåde. Hvis det ikke hadde vært betingelser, da kunne alle ha krevet den — og den ville blitt tatt imot som en rettighet fra fødselen av og ikke av nåde! Selve nådens *faktum* gjør det nødvendig at Gud setter betingelser. Men det er fortsatt en ufortjent GAVE! Lydighet gjør en ikke berettiget til noe som helst — den er bare noe vi *skylder* Gud. En fødselsrett krever ingen kvalifikasjoner. Det er en rett fra fødselen.

Hva førstefødselsretten overførte

Det er få som har forstått nøyaktig hva slag spesiell materiell arv som ble overført ved fødselsretten. Og dog overførte den den kosteligste, mest verdifulle materielle arv som noensinne har gått fra far til sønn — den aller største rikdom og makt

Foto: Grant Heilman

SVÆRE FÅREFLOKKER var blant de velsignelser som var lovet Abrahams etterkommere.

som noensinne er samlet av mennesker eller riker! Størrelsesordenen av denne førstefødselsrett er imponerende!

Den innbefatter første fase av Guds fantastiske løfter til Abraham. Denne arvegaven som *uten reservasjon* er garantert ved Gud den Allmektiges autoritet, utgjør en talløs folkemengde, ubeskrivelige rikdommer og materielle ressurser, nasjonal storhet og verdensmakt.

Gud hadde ikke bare lovet at en verdensdominerende nasjon og en samling nasjoner, et samvelde av nasjoner, hvis befolkning stammer ned fra Abraham, ville bli folkerike som sanden på havets bredd — tallrike som stjernene på himmelen. Ikke bare lovet han de skulle besitte sine fienders *porter*, noe som i seg selv angir verdensdominans og makt, men førstefødselsretten inkluderte til sist vidstrakte materielle rikdommer og ubegrensede nasjonale ressurser. Dette ble klargjort i velsignelsene til Jakob, noe vi snart skal se.

Førstefødselsretten ble nektet Ismael

Bortsett fra ved guddommelige inngrep, som forekom tre ganger, gikk arven gjennom førstefødselsretten automatisk til eldste sønn i hvert slektledd.

Isak ble av Herren valgt til å arve både septeret og førstefødselsretten. Abraham hadde andre sønner. Ismael var den eldste. Men Gud valgte Isak, og "Abraham ga Isak alt det han eide" (1. Mos. 25:5). Isak var imidlertid Abrahams første

Foto: Bob Taylor

EN VELSIGNELSE: gylden hvete — millioner av hektar — ble lovet nasjonene med førstefødselsretten.

legale sønn. Ismael var sønn av Hagar, Saras egyptiske træl Kvinne.

Abraham hadde Ismael kjær og ønsket at han skulle få førstefødselsretten. "Og Abraham sa til Gud: Måtte bare Ismael få leve for ditt åsyn!" (1.Mos. 17:18.) Sara, hans hustru, var barnløs. "Da sa Gud: Sara, din hustru, skal føde deg en sønn, og du skal kalle ham Isak, og jeg vil opprette min pakt med ham, en evig pakt for hans ætt etter ham. Og Ismael . . . se, jeg vil . . . gjøre ham fruktbar og gi ham en såre tallrik ætt . . . og jeg vil gjøre ham til et stort folk. Men min pakt vil jeg opprette med Isak . . ." (vers 19-21).

Angående den fremtidige nasjon som skulle springe frem fra Ismael, hadde Herrens engel sagt til Hagar: "Han skal bli et vill-asen av et menneske; hans hånd skal være mot alle, og alles hånd mot ham; og han skal bo østenfor alle sine brødre" (1.Mos. 16:12).

Her er gitt to holdepunkter: 1) Ismaels etterkommere skulle bli en stor nasjon, men førstefødselsrettens nasjoner skulle bli større, og 2) de skulle bo øst for sine brødre — det vil si øst for Isaks etterkommere. Ismaels barn er blitt til araberne idag. Nasjonen og samlingen av nasjoner som har førstefødselsretten, må derfor være større, rikere og mektigere, og må geografisk finnes vest for araberstatene.

Abraham var en menneskelig type på Gud Fader, og Isak på Kristus. Der er mange paralleller. Plassen tillater ikke at vi legger ut om dem her, bortsett fra at vi noterer oss at hvis vi

tilhører Kristus, da er vi Abrahams barn (Gal. 3:29), og Abraham er "de troendes far" (se Gal. 3:7); at Abraham ble kalt til å være villig til å ofre sin eneste (legale) sønn (1.Mos. 22:2) slik som Gud gav sin enbårne Sønn, Jesus Kristus, for denne verdens synder; at Isaks hustru, Rebekka er en type på Menigheten, og at hun måtte bli forelsket i ham og godta ham som sin ektemann før hun så ham med sine egne øyne; og at Isak var født ved et løfte og et Guds mirakel, slik som Jesus var født ved et under av jomfru Maria.

Isak hadde tvillingsønner, Esau og Jakob. Esau var den førstefødte og derfor den legale arving til førstefødselsretten. Men Esau vurderte den for lavt og solgte den til Jakob.

Esau selger førstefødselsretten

Gud hadde valgt Jakob til å eie løftene før tvillingene ble født. Men istedenfor å vente på Herren, grep Jakob, influert av sin mor, til fusk og tok retten fra Esau.

Herren hadde sagt til Rebekka, angående Esau og Jakob, at de var starten på to nasjoner — "to folkeslag . . . det ene folk skal være sterkere enn det andre," sa Gud, "og den eldste skal tjene den yngste" (1.Mos. 25:23).

Deres etterkommere skulle altså bli to forskjellige folk. Historien om hvordan Jakob før tiden og ved svindel oppnådde fødselsretten fortsetter i 1.Mos. 25:27-34.

"Da nu guttene vokste til, ble Esau en dyktig jeger, en mann som holdt til i skog og mark; men Jakob var en stillferdig mann, som holdt seg ved teltene. Og Isak holdt mest av Esau, for han var glad i vilt; men Rebekka holdt mest av Jakob. Engang da Jakob kokte en velling, kom Esau hjem fra marken og var rent oppgitt. Og Esau sa til Jakob: La meg få til livs noe av det røde . . . for jeg er rent oppgitt! Derfor kalte de ham *Edom*."

"Edom" betyr faktisk "rød suppe", og slik er det oversatt i Fentons oversettelse. Det vil bli en annen "nøkkel" til å forstå Bibelen om leseren fester i hukommelsen den kjensgjerning at "Edom" viser til Esau. Mange profetier som gjelder nåtiden og fremtiden benytter navnet Edom. De kan ikke forstås med mindre det innses at de viser til Esaus etterkommere, blant andre tyrkerne.

"Men Jakob sa: Selg meg først din førstefødselsrett! Esau

svarte: Jeg holder på å dø; hva skal jeg da med førstefødselsretten? Da sa Jakob: Gjør først din ed på det! Og han gjorde sin ed på det og solgte så sin førstefødselsrett til Jakob. Og Jakob gav Esau brød og linsevelling, og han åt og drakk og stod opp og gikk sin vei. Således ringeaktet Esau førstefødselsretten." Senere tok Jakob velsignelsen fra Esau ved list. Historien om dette bedrag finnes i 1.Mosebok 27.

Jakobs bedrag

Det var da Isak var blitt gammel og hans syn sløvet av elde. Da det nærmet seg slutten på Isaks liv, kalte han til seg Esau og ba ham gå ut på marken og skyte noe vilt, tilberede det og ta det til ham. Så ville han velsigne ham og bekrefte førstefødselsretten.

Men Rebekka hadde hørt det og sendte Jakob raskt ut etter to gjetekje. Disse tilberedte hun på samme fristende måte som Isak likte å få sitt vilt. Så tok hun noen av Esaus klær og lot Jakob iføre seg dem. Nå var Esau meget lodden, mens Jakob var glatt. Derfor plasserte Rebekka omhyggelig skinnene av de to kjeene på Jakobs hender og armer og på den glatte del av nakken.

I denne forkledning og med etterligningen av viltet gikk Jakob inn for å motta sin fars velsignelse. "Da sa Jakob til sin far: Jeg er Esau, din førstefødte" (1.Mos. 27:19).

Isak var overrasket over hvor fort han hadde funnet viltet og ble mistenksom. Jakob løy på ny og forsikret at Herren hadde bragt viltet til ham. Isak oppdaget at stemmen var Jakobs.

"Da sa Isak til Jakob: Kom hit og la meg få kjenne på deg, min sønn, om du er min sønn Esau, eller ikke. Så gikk Jakob frem til Isak, sin far; og han kjente på ham og sa: Røsten er Jakobs, men hendene er Esaus. Og han kjente ham ikke, fordi hans hender var lodne som hans bror Esaus hender; og han velsignet ham" (vers 21-23).

Hva førstefødselsretten innebar

Legg nå omhyggelig merke til hva velsignelsen omfattet!

"Så sa Isak, hans far, til ham: Kom nå hit og kyss meg, min sønn! Da gikk han frem og kysset ham; og han kjente lukten av hans klær og velsignet ham og sa: Se, duften av min

sønn er som duften av en mark som Herren har velsignet. Så gi Gud deg av himmelens dugg og av jordens fedme og korn og most i overflod [i Fenton's oversettelse: utvidelse og eiendom]. Folk skal tjene deg, og folkeslag skal falle deg til fote; vær herre over dine brødre, og måtte din mors sønner falle deg til fote! Forbannet være den som forbanner deg, og velsignet den som velsigner deg" (vers 26-29).

Notér deg det! Materielle løfter, *nasjonale* av natur hver av dem! Ingen av dem har med frelse å gjøre. Ingen med liv etter døden. Ikke noe åndelig her! Alle har utelukkende med det nåværende kjødelige liv å gjøre! NASJONAL velstand—regn, overflod av korn og vin, jordens fedme, eller som det står i margin [av KJV], jordens fete steder — tilvekst og eiendom. "Folkeslag [*nasjoner*] skal falle deg til fote!" "Folk skal tjene deg."

Da Esau kom tilbake og oppdaget hvordan Jakob hadde fortrenget ham, ble han svært bitter. Han tryglet om også å bli velsignet. Men Isak kunne ikke trekke tilbake den velsignelsen han hadde gitt Jakob. Så han gav videre til Esau følgende profeti:

"Se, uten [eller riktigere oversatt: borte fra] jordens fedme skal din bolig være og uten himmelens dugg fra oven. Av ditt sverd skal du leve, og din bror skal du tjene; men når du engang river deg løs [KJV: har herredømme], da skal du bryte hans åk av din nakke. Og Esau hatet Jakob..." (vers 39-41).

Enten den hebraiske preposisjonen *min* i det ovenfor siterte vers 39 oversettes 'uten' eller 'fra' eller 'borte fra', så er Esaus profeterte lodd faktisk snarere en forbannelse enn en velsignelse. I det hebraiske ordet ligger faktisk den dobbelte mening, 'fra' og 'borte fra', og i *begge* betydninger har dette hendt med Esaus etterkommere.

Profeti for Tyrkia

Historiens sparsomme beretninger, sammen med andre beviser, viser at noen av Esaus etterkommere ble kjent som tyrkere. Derfor må vi huske at alle profetier som angår de siste dager og som viser til Edom eller Esau, angår generelt den tyrkiske nasjon.

I Isaks profeti før sin død, forutsa han at Esaus

etterkommere ville nå frem til en tid da de skulle være i besittelse av landet og bryte Israels åk av sine nakker. Dette har skjedd. Israels barn ble på grunn av synd drevet ut av det lovede land som hørte med førstefødselsretten. Tyrkerne kom senere til makten og okkuperte Palestina i 400 år frem til England tok det i 1917.

Leksen for oss

Men la oss vende tilbake til vår historie. Før Jakob ble født hadde Gud talt til hans mor og åpenbart for henne at Jakob skulle motta førstefødselsretten. Men istedenfor å vente på at Herren skulle få til dette på sin måte, planla hun sammen med Jakob å ta den med løgn og bedrag.

Her er det en lekse for oss idag. Som Isak i en forstand er en type på Kristus, så er Rebekka på en måte en type på Menigheten, som det ennå finnes svakheter og uomvendte sider hos.

Noen ganger blir vi for utålmodige. Vi ber Gud den Allmechtige om ting han i sitt Ord har lovet. Så prøver vi å diktere Gud nøyaktig *hvordan* og *når* det skal fullbyrdes! Vi trenger å lære "å vente på Herren". Han gjør alltid tingene på sin måte, og når det passer ham. Han sier klart fra at hans veier ikke er våre veier. Når vi først overlater en sak til den Allmechtige, la oss da ikke bare stole på, men ha så stor respekt for denne Ene, at vi overlater saken helt til ham.

Om Jakob hadde stolt på Herren istedenfor selvisk å ta saken selv, ville han ha fått førstefødselsretten på en mer hederlig måte. Slik det var, hadde Jakob, hvis navn betyr "fortrenger", langt større vanskeligheter med å sikre seg Guds velsignelser over denne kostelige eiendom enn hans forgjengere.

Men etter års prøvelser — etter til sist å ha kjempet med engelen hele natten (1.Mos. 32:24-29) — etter å ha innrømmet at hans navn var "fortrenger" — gav Gud Jakob sin velsignelse, tok fra ham det bebreidende navnet og gav ham et nytt ubesmittet navn, ISRAEL — som betyr "en som får overhånd", eller "overvinner med Gud".

Og slik ser vi at løftene ble overført gjennom Abraham, Isak og Jakob — én mann ad gangen. Det var ingen utgreining mot nasjonal vekst før Jakobs dager. I tre generasjoner hadde

det vært en "én-manns nasjon". Men Jakob hadde tolv sønner, og gjennom dem var den fremtidige *store nasjon* og *samling* av nasjoner i emning.

Ruben mistet førstefødselsretten

Den neste legale arving av førstefødselsretten var Ruben, Israels førstefødte med sin første kone, Lea. Men Ruben mistet den liksom Esau. Og Josef, Jakobs ellevte, men Rakels, hans annen og virkelig elskede hustrus førstefødte, fikk den.

Førstefødselsretten tilhørte legalt Ruben, ikke Josef. Det er i 1.Krønikebok 5:1-2 berettet hvordan den tilfalt Josef: "Og sønnene til Ruben, Israels førstefødte — for han var den førstefødte, men fordi han vanhelliget sin fars seng, ble hans førstefødselsrett gitt til sønnene av Josef, Israels sønn," [norsk oversettelse: "som ikke ble innført som den førstefødte" — Men det var det han ble! Se Revised Standard Version, RSV:] "så han (Ruben) ikke er innført i ættelisten som den førstefødte; for *Juda* ble den mektigste blant sine brødre og *fyrsten* skulle være *en av hans etterkommere*, men FØRSTEFØDSELSRETTE TILHØRTE JOSEF."

Så her ble de to delene av løftene til Abraham — førstefødselsretten som omfattet de materielle og nasjonale løftene, og septeret, kongesporet, som omfattet de kongelige og åndelige løftene — delt.

Det er av den største betydning å ha klart for seg at førstefødselsretten som omfatter det hellige land som nå heter Palestina, forsikringen om en tallrik befolkning, materiell og nasjonal velstand og herredømme over andre nasjoner, *nå ble gitt til JOSEF og hans sønner*.

Legg spesielt merke til at FØRSTEFØDSELSRETTE TILHØRTE JOSEF ikke skulle arves av *alle* Israels stammer! Den ble ikke gitt til jødene! Bare en del av israelittene — *Josefs etterkommere* — skulle arve disse enorme *nasjonale* løftene!

Disse materielle løftene for *dette* livet hørte altså til en helt annen stamme blant Israels barn enn septer-løftet om den kongelige linje som kulminerer med Jesus Kristus, hvis åndelige løfte tilhørte *Juda* stamme!

Disse nasjonale løfter om en tallrik ætt tilhørte altså en helt annen *stamme* enn løftet om den ene ætling, Kristus, som sprang frem fra *Juda*! Denne kjensgjerning om de to sett

løfter, som er understreket i de foregående kapitler, bør nå stå klart for enhver leser.

Slå det fast for alltid. Det er en av de viktigste nøklene til å forstå Bibelen! Da Jakob døde, bodde han og hans sønner i Egypten. Vi antar selvfølgelig at du kjenner historien om hvordan Josef ble solgt av sine brødre og kom til Egypten, og hvordan han ble matforsynings- og statsminister, nr. 2 etter kongen som nasjonens faktiske hersker; om de syv fete år fulgt av de syv magre da bare Egypten under Josefs overoppsyn hadde lagret mat; om Josefs brødres besøk i Egypten for å be om korn og hvordan Josef fikk dem til å bringe sin far og broren Benjamin ned til Egypten; og til slutt Josefs dramatiske avsløring av sin identitet for brødrene under gledestårer og omfavnelser.

Hvor profetisk dette var! Som vi skal se, skal Josef igjen ved sine etterkommere få sin sanne identitet klarlagt for sine brødre — og for verden. Og hvor *skjult* denne identitet nå er for verden!

Førstefødselsretten til Josefs sønner

Nå kom tiden til å overføre førstefødselsretten til neste generasjon. La oss gjenskape den dramatiske scenen.

Det skjedde i Egypten etter at det hadde lyktes for Josef å bringe sin far så vel som sine brødre dit. Josef var, som du husker, statsminister i landet.

Det ble meddelt Josef at hans far, Jakob, var syk. Han tok sine to sønner, Manasse og Efra'im, sønner av en egyptisk mor, og skyndte seg til den døende patriarks sengeleie.

“Da gjorde Israel seg sterk og satte seg opp i sengen. Og Jakob sa til Josef: Den allmektige Gud åpenbarte seg for meg i Luz i Kana'ans land og velsignet meg og sa til meg: Se, jeg vil gjøre deg fruktbar og tallrik og gjøre deg til en mengde folkeslag, og jeg vil gi din ætt etter deg dette land til evig eiendom” (1.Mos. 48:2-4).

Legg omhyggelig merke til disse løftene!

Førstefødselsretten er i ferd med å bli gitt til den neste generasjon. Merk at det ikke sies noe som helst om at *alle* jordens familier skal bli velsignet gjennom hans ætt — den **ENE** ætling. Intet om konger. I det hele tatt intet om åndelige velsignelser. Disse løftene er om førstefødselsretten. Disse

løftene er om en *tallrik ætt* — en mengde folkeslag — og om å *eie det lovede land*. Les videre:

“Og dine to sønner som du har fått i Egyptens land, før jeg kom til deg her i Egypten, de skal nå være mine; Efra'im og Manasse skal tilhøre meg likesom Ruben og Simeon” (vers 5).

Således *adopterte* Jakob Josefs to sønner og gjorde dem legalt til sine egne sønner. Dette ble sikkert gjort fordi de var halvblods egyptere. Israel gjorde dem til sine egne adopterte sønner så fødselsretten kunne gå videre til dem. Legg også merke til at i det første verset av 1.Moseboks kapittel 48 nevnes Manasse først, fordi Manasse var den eldste. Men gamle Jakob nevner Efra'im først. Her ser vi en overnaturlig ledelse!

Jakob sa til Josef: “Kjære, kom hit til meg med dem, så vil jeg velsigne dem. Men Israels øyne var sløve av alderdom, han kunne ikke se” (vers 9-10).

Husk at førstefødselsretten legalt sett tilkommer den førstefødte, med mindre det endres ved guddommelig inngrep. Arvingen til førstefødselsretten skulle, når han mottok velsignelsen som tilkom ham, ha Jakobs *høyre* hånd hvilende på sitt hode. Det var derfor Josef tok “dem begge, *Efra'im* i sin høyre hånd *mot Israels venstre* og *Manasse* i sin venstre hånd *mot Israels høyre*, og førte dem frem til ham” (vers 13).

Navnet Israel gitt til Josefs sønner

Men på ny grep Herren inn under overdragelsen av denne betydningsfulle førstefødselsretten! Skjønt blind, så han ikke kunne se guttene foran seg, *krysset Jakob sine hender*, “og Israel rakte ut sin høyre hånd og la den på Efra'ims hode, enda han var den yngste, og sin venstre hånd på Manasses hode; han la sine hender således med vilje, for Manasse var den førstefødte. Og han velsignet Josef og sa: Den Gud for hvis åsyn mine fedre Abraham og Isak vandret, den Gud som var min hyrde, fra jeg ble til og til denne dag, den engel som forløste meg fra alt ondt, han velsigne guttene, så de må *kalles med mitt navn* og med mine fedre Abrahams og Isaks navn, og bli meget tallrike i landet” (vers 14-16).

La *hvem* vokse seg tallrike etter løftet? La *hvis* etterkomere bli den tallrike ætten som skal telle milliarder? Ikke

Juda, far til jødene — merk deg det! — men EFRA'IM og MANASSE! Hvorfor har kirkelederes og bibelstuderendes øyne og forståelse vært blindet for denne klare kjensgjerning fra Skriften?

Legg merke til at Israel ikke gav denne velsignelsen bare til én, men til *begge* — Han sa: “velsigne dem (guttene)”. Denne velsignelsen gikk til dem i fellesskap. “Så de må kalles med mitt navn” var del av denne velsignelsen. Hans navn var ISRAEL. Derfor var det etterkommerne av *disse* guttene, ikke av Juda, eller jødene, som ble kalt *Israel*. Hvor klart det er at navnet ISRAEL skulle stemples uutslettelig på EFRA'IM og MANASSE!

Et sjokkerende faktum, og dog klart bevist svart på hvitt! Og husk, disse skriftstedene trenger ingen “fortolkning”, ingen “egen mening” eller “skjult symbolikk” for å bli forstått. Her er den enkle, klare erklæring at Jakobs navn som var endret til *Israel*, skulle bli DERES — bli etiketten på Efra'ims og Manasses folk!

Hvem utgjør så, ifølge Bibelen, det virkelige Israel idag (rasemessig og nasjonalt)?

Efra'im og Manasse!

Efra'im og Manasse mottok i fellesskap *retten* til navnet ISRAEL. Det skulle bli deres etterkommeres nasjonale navn. Deres etterkommere var aldri jøder! Ha det klart i sinne!

Det er derfor mange av profetiene om “Israel” eller “Jakob” ikke angår jødene eller noen av de land hvis etterkommere idag er fra de andre Israels stammer. Legg vel merke til det! Det er det i sannhet få prester, teologer og erklærte bibel-lærde som vet idag. Mange *nekter* å vite det! Sammen skulle etterkommerne av disse to guttene, Efra'im og Manasse, vokse til den lovede hærskere — nasjonen og samlingen av nasjoner. Disse nasjonale velsignelsene øses ut over dem i fellesskap. Dette er de kollektive velsignelser som de to fikk sammen — men som de andre stammene ikke fikk!

Jakob krysser hendene

Men på dette tidspunkt la Josef merke til at Jakobs høyre hånd ikke hvilte på hodet til den førstefødte. Han søkte å flytte den:

“Ikke så, far!” sa Josef, “For denne er den førstefødte; legg din høyre hånd på hans hode! Men hans far ville ikke det, og han sa: Jeg vet det, min sønn, jeg vet det. Han skal og bli et folk, han skal og bli stor; men enda skal hans *ynge bror bli større enn han*, og hans ætt skal bli en mengde folkeslag [eller et SAMVELDE av nasjoner]. Så velsignet han dem samme dag og sa: Ved deg skal Israel velsigne og si: Gud gjøre deg som Efra'im og som Manasse! Og han satte Efra'im foran Manasse” (1.Mos. 48:18-20). Her er løftene ikke lenger kollektive, noe de eide sammen. Jakob profeterte nå med velsignelser til hver enkelt individuelt.

Som vi så i forrige kapittel, skulle den tallrike ætt bli til “et folk og en mengde folkeslag”. Nå ser vi at “nasjonen” som skal bli virkelig stor, skal springe frem av Josefs sønn, Manasses ætt. “Samlingen av stater” skal vokse frem av Efra'im. Legg merke til at før løftene ble delt, antydte denne profetiske velsignelse klart at etterkommerne av disse guttene skulle bli *sammen*, og sammen vokse til en stor hærskere og så bli delt, idet Manasse skulle bli en stor nasjon og Efra'im en enda større *samling av nasjoner*.

Her er da enda en detalj i de fremtidige nasjonale trekk hos disse folk. Vi må ikke lete etter oppfyllelsen blant Judas sønner, heller ikke blant etterkommerne av de andre av de tolv stammene.

Løftet om en fremtidig stor nasjon og en samling nasjoner som sammen er store i folketall, rike på nasjonal materiell velstand, og som eier “portene” til jordens andre nasjoner, angår bare disse guttene og de to stammene som stammer fra dem.

Vi bør kanskje her tilføye at stammene Efra'im og Manasse aldri innen bibelhistorisk tid ble slike stormakter. Noen kan kanskje tro at huset Juda var denne nasjon, og de ti stammene samlingen av nasjoner. Men *ingen* av disse løftene gikk til Juda. De ble heller ikke oppfylt innen noen av de andre stammene, unntatt Josefs dobbelte andel, de to stammene Efra'im og Manasse!

Det var Efra'im som skulle bli en samling stater eller en mengde nasjoner, og Manasse som skulle bli den store enkeltnasjon. Disse løftene gikk aldri i oppfyllelse for dem i bibelhistorisk tid. Hvis disse løftene noensinne er blitt

oppfylt, må vi søke oppfyllelsen i tiden fra bibelhistoriens slutt og frem til vår tid!

Profeti for våre dager

Mens Jakob ennå hadde profetiens ånd over seg, kalte han de tolv sønnene sammen for å fortelle dem hvordan det skulle gå deres etterkommere "*i de siste dager*".

Her er det profetier som bør kunne hjelpe oss å identifisere Israels stammer *idag* — for dette er visselig de *siste dager*! Vi vil her bare ta opp plass til å behandle Judas og Josefs bestemmelse. Josefs etterkommere var faktisk delt i to stammer, Efra'im og Manasse, og de er som regel kalt med disse stammeneavnene istedenfor navnet "Josef". Det faktum at disse to stammene her omtales som "Josef", viser klart at profetien angår Efra'im og Manasse i fellesskap.

"Og Jakob kalte sine sønner til seg og sa: Samle eder, så vil jeg forkynne eder hva som skal hende eder *i de siste dager* . . . Juda — deg skal dine brødre prise, din hånd skal være på dine fienders nakke, for deg skal din fars sønner bøye seg. En ung løve er Juda; fra rov er du steget opp, min sønn! Han legger seg ned, han hviler som en løve, som en løvinne; hvem våger å vekke ham? Ikke skal kongespir [septeret] vike fra Juda, ikke herskerstav fra [mellom] hans føtter, inntil Fredsfyrsten kommer, og folkene blir ham lydige" (1.Mos. 49:1,8-10). Det hebraiske ord oversatt *Fredsfyrste* er *Shiloh* og betyr Messias og er Abrahams ætling — entall.

Lovet Josef

Angående Josef, stammene Efra'im og Manasse sammen, profeterte Israel for våre dager: "Et ungt [KJV: fruktbart] frukttre er Josef [her skildres førstefødselsløftet om hærska-rene i oppfylt tilstand], et ungt frukttre ved kilden; grenene skyter [også oversatt: *døtrene løper*] ut over muren" (vers 22).

I de siste dager skal vi med andre ord finne Josefs barn som en tallrik folkeskare, en stor nasjon og en samling nasjoner hvis døtre, eller barn, skal skyte "ut over muren" — det vil si løpe over eller krysse landets grenser — med andre ord et koloniserende folk! Og videre i profetien for Josef i disse "siste dagene": "... den Allmektige . . . velsigne deg

med velsignelser fra himmelen der oppe, med velsignelser fra dypet der nede, med brysters og morslivs velsignelser! Din fars velsignelser stiger høyt opp over mine forfedres velsignelser, de når opp til de evige høyders [ytterste] grense; de skal komme over Josefs hode, over hans isse [KJV: krone], han som er høvding blant sine brødre” (vers 25-26).

Vi skal få se at disse etterkommerne etter Josef som hadde førstefødselsløftene — som skulle bli tallrike, kolonisere og på den måten spre seg “mot nord og mot syd, mot øst og vest” til de har ringet inn kloden, som skulle ta sine fiendelands “porter” i eie — de vendte aldri tilbake til Jerusalem fra Assyria, som de var drevet bort til sammen med de ti stammene etter år 721 f.Kr., og de ble fra da av aldri blandet med jødene. Her er løfter og profetier som aldri er blitt oppfylt for jødene, for kirken, for indianerne eller for noe annet fantasifullt motstykke til våre dagers Israel. Men hvis Guds Ord er til å stole på, er de *oppfylt* idag!

PAKTEN MED DAVID

EFTER AT JAKOB og hans tolv sønner døde i Egypt, øket deres barn i dette landet i ca. to og et kvart århundre til en befolkning på antagelig mellom to og tre millioner.

Men Israels barn ble slaver: "Så døde Josef og alle hans brødre og hele deres slektledd. Men israelittene var fruktbare og ble mange; de økte og ble meget tallrike. Det ble fullt av dem i hele landet. Da kom det en ny konge over Egypt som ikke visste noe om Josef. . . . De tvang israelittene til å trelle for seg og gjorde livet surt for dem med hardt arbeid . . ." ('78' 2. Mos. 1:6-14).

Så lot Gud Moses vokse opp og gjorde ham på en spesiell måte vel egnet til å lede disse Israels barn ut av slaveriet som de var kommet i, i Egypt. Da de nådde Sinai berg på ørkenhalvøen, gjorde Gud en pakt med dem og organiserte dem som et FOLK — hans folk — blant verdens kongeriker. Deres styresett var teokratisk, med de sivile, så vel som de åndelige og religiøse lover gitt direkte av Gud. Gud selv var deres Konge og han styrte dem ved et system av dommere.

Gud var Israels første konge

Gud var Israels eneste Konge! Israel var *både* menighet og stat. I Ap. gj. 7:38 fortelles det at israelittene utgjorde menigheten i ørkenen. Derfor hadde Israel mer enn ett sett lover. Gud gav Israel en dobbelt styreform. Menigheten eller

kirken fikk rituallovene — dyreofringer, mat- og drikkeoffer, ikke-åndelige, kjødelige forordninger.

Men Israel hadde også et *sivilt* styresett, så for dette satte Gud opp sivile embeder og sivile lover — statutter og vedtekter. Den *ene* store, sentrale lovkodeksen, grunnlaget for både kirke- og siviladministrasjon — den overordnede **ÅNDELIGE LOVEN** — var **DE TI BUD**, talt av Gud direkte til hele menigheten, skrevet med Guds egen finger på stentavlene.

I flere generasjoner etter at de forlot Egypt, var Gud deres Konge! (Historien om dette finnes i Mosebøkene og Josvas og Dommernes bok.) Hver stamme holdt seg for seg selv, men sammen utgjorde de én nasjon omtrent på samme måte som De forente stater opptrer som én nasjon som dog består av enkeltstater.

Hver stamme hadde sitt eget landområde. Levittene ble prestestammen som var spredt over de andre stammene uten egen arv i landet og uten et særskilt territorium (bortsett fra noen byer) som var deres eget. For imidlertid å oppveie dette ble Josefs barn delt i *to* stammer — Efra'im og Manasse — så det fortsatt var tolv bestemte og adskilte stammer som hver hadde sitt eget territorium eller provins, *i tillegg til* levittene som var spredt ut over stammene.

Alle disse årene forble førstefødselsretten og septeret innen denne ene nasjon — førstefødselsretten gikk selvsagt fra slektledd til slektledd innen Efra'im og Manasse, og septeret innen Juda.

Misfornøyd med Gud

Israels barn var som du og jeg, mennesker. De knurret og klaget ustanselig. Deres kjødelige sinn var fiendtlig overfor Gud og hans lover, nøyaktig som menneskesinnet idag (Rom. 8:7). De ble snart misfornøyd med Gud som konge og krevet at en *mann* skulle bli deres konge slik som i hedningelandene rundt omkring dem. Slik også idag, vi ønsker å være som de ikke-kristne omkring oss istedenfor å innpasse oss helt til de veier Gud har instruert oss i gjennom sitt Ord! Menneskenaturen har alltid vært slik.

Da Israels eldste kom til Samuel og forlangte at en mann skulle gjøres til konge over dem, var profeten Samuel naturligvis lei for det. Men Herren sa: "Lyd folket i alt hva de

sier til deg! For det er ikke deg de har forkastet, men *det er meg de har forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem...* Men... du må bare alvorlig vidne for dem og foreholde dem hvorledes han vil bære seg at den konge som kommer til å råde over dem" (1. Sam. 8:7-9).

Saul var deres første menneskekonge. Han nektet å være Gud lydige og ble til slutt forkastet. Han ble drept i et slag. Hans eneste overlevende sønn, Isboset, ble drept etter bare å ha regjert i to år (2. Sam. 2:10). Men Isboset regjerte aldri over Juda. Med hans korte regjeringstid over en del av Israel endte Sauls dynasti. Det var slik Gud forkastet ham. Det ble gjort slutt på hans dynasti!

Dauids dynasti for alltid

David etterfulgte Saul. David satt på *Herrens trone*. Dauids sønn, Salomo, som etterfulgte ham, satt også på Herrens trone. "Og Salomo satt på Herrens trone som konge i sin far Dauids sted" (1. Krøn. 29:23; se også 2. Krøn. 9:8).

Her ønsker jeg å understreke et annet spesielt punkt. Før Saul hadde Herren vært Israels Konge. Disse menneskekonger satt på Herrens trone. Den Evige — "Herren" — er Jesus Kristus som var med Faderen før verden var til (Joh. 17:5 og 1:1-2, 14). Jesus var både "roten" og "ætlingen" til David. [*Oversettters kommentar*: Det inspirerte greske ordet for "rot" i Åp. 22:16 er i senere norske bibler oversatt "rotskudd" hvorved poenget blir borte, nemlig at Jesus *både* var Dauids rot — hans og hele menneskehetens opphav, og hans ætt — ætling eller etterkommer gjennom Maria]. I og med at Jesus var "roten", var tronen *hans* før David ble født. David bare satt på Herrens trone. For det annet: I og med at Jesus var Dauids lovlige, kjødelige sønn, skal den samme trone engang igjen bli hans rettmessige arv når han fortsetter Dauids dynasti. Dermed vil Dauids trone, når Kristus vender tilbake, i dobbelt forstand bli rettmessig hans.

Nå kommer vi til en tilsynelatende umulig kjensgjerning. Den er fantastisk — nesten utrolig, men dog *sann*! Mens David var konge, gjorde Gud en betingelsesløs, evig pakt med ham, som Gud verken kan eller vil bryte! Denne pakten er enda mer forbløffende, og mindre forstått enn den betingelsesløse pakten med Abraham!

Jeg vil at du nå fast skal innprente i ditt sinn den særegne natur og karakter ved den pakten som Gud den allmektige inngikk med David. For den er et avgjørende ledd i Kristi formål og misjon — en viktig NØKKELE for å forstå Bibelen!

I 2. Samuel 23:1,5 finner vi: “Dette er Davids siste ord . . . Gud . . . *En evig pakt* har han jo gjort med meg, ordnet i alle deler og trygget.” Med andre ord en pakt for all evighet og som *ikke kan slå feil!*

Bla tilbake til 2. Samuels syvende kapittel for nøyere detaljer. Gud gav David dette paktløfte da han var meget opptatt av at Paktens ark stod i et telt. David ville bygge et stort tempel i Jerusalem.

“Men samme natt kom Herrens ord til Natan: Gå og si til min tjener David: Så sier Herren: Skulle du bygge meg et hus til å bo i? . . . Når dine dagers tall er fullt, og du hviler hos dine fedre, da vil jeg etter deg oppreise din sønn som skal utgå av ditt liv [Salomo], og jeg vil grunnfeste hans kongedømme. Han skal bygge et hus for mitt navn, og jeg vil trygge hans kongetrone til evig tid. Jeg vil være hans far, og han skal være min sønn. Når han gjør det som ondt er, vil jeg tukte ham med menneskers ris og med menneskebarns plager; men min miskunnhet skal ikke vike fra ham, således som jeg lot den vike fra Saul, han som jeg lot vike for deg. *Fast skal ditt hus og ditt kongedømme stå til evig tid* for ditt åsyn; DIN TRONE SKAL VÆRE GRUNNFESTET TIL EVIG TID” (2. Sam. 7:4-5, 12-16).

Punkter å merke seg

Legg spesielt merke til følgende punkter:

1) Davids trone ble satt opp og grunnfestet med Davids sønn Salomo.

2) Tronen — Davids trone (vers 16) — var grunnfestet TIL EVIG TID i Salomo (vers 12-13). Legg merke til at det ingen steder står at når Kristus kommer, vil Gud grunnfeste den i ham for alltid. Det står at den vil bli grunnfestet i Salomo til evig tid.

3) Hva om Salomo eller Israels barn er ulydige? Ville det oppheve denne pakten? Vers 14-15 sier klart at om de begår synd, vil Gud tukte dem med menneskers ris, men IKKE bryte pakten. Tronen skal fortsette for alltid uansett!

4) Legg særlig merke til at Gud, i tilfelle ulydighet, *ikke vil*

ta vekk tronen slik som han gjorde for Saul. Hvordan tok han den fra Saul? Sauls dynasti sluttet! Ingen av Sauls sønner satt noensinne på tronen. Men Salomos dynasti skulle aldri slutte. Straffen for ulydighet ville være takt av *menneskehender*.

5) I og med at Gud med fast hånd grunnfestet denne tronen med David og Salomo, kunne vi da, om Davids trone opphørte, om så bare for én generasjon, si at den var blitt grunnfestet *til evig tid* slik Gud her lovet?

Her er en kjensgjerning som er like lite kjent som noen annen i Bibelen! Gud den allmektige gjorde en absolutt bindende — hvor bindende skal vi snart få se — pakt med David, som *betingelsesløst* garanterte at det fra da av aldri skulle være en eneste generasjon uten en etterkommer i en UBRUTT DYNASTISK linje etter David som satt på Davids trone og regjerte over barn av Israel! Det var løftet om et kontinuerlig, ubrutt dynasti — ned gjennom alle generasjoner *for alltid* — som ble garantert.

Dette er vanskelig å tro! Men Gud lovet og gav en *ufravikelig garanti om nettopp* dette! Det var ingen betingelser. Intet som kunne skje, ville hindre det. Folkets synder ville ikke endre det. Løftet stod der uforanderlig!

Slutten på historien

Men hvor er denne tronen idag?

Bibelhistorien gjengir en kongerekke, alle etterkommere etter David i et kontinuerlig dynasti ned til kong Sedekias ('78': Sidkia). Men i år 585 f.Kr. ble denne sist omtalte konge som noensinne satt på tronen, tatt til fange av arméene til kong Nebukadnesar av Babylon. Øynene hans ble stukket ut, og han ble ført til Babylon og døde i et fangeshull der!

Dertil ble alle hans sønner drept! Alle de av Judas adelsmenn som ikke allerede på den tiden var i fangenskap eller slaveri i Babylon, ble drept, så det ikke kunne være noen tilbake til å sitte på Davids trone! Kaldeerne ødela Jerusalem, brente tempelet og kongens bygninger og tok jødene som fanger og slaver til Babylon. Det er sikkert og visst ingen beretning om noen konge av Davids linje som regjerte over Juda fra den dagen og til nå. Imidlertid overlevet linjen fra Jekonja (Jehoiakin) til Jesus det babylonske fangenskap — så Jesus var en ætling av David.

Noen vil nok si at denne tronen idag er grunnfestet i Kristus. Men Kristus har ennå ikke tatt over denne tronen! Han fremstilte seg som en mann av høy byrd (Luk. 19:12) som drog til et land langt borte (himmelen) for å få kongemakt, og som så etter å ha fått retten til riket, skulle *komme igjen*. Jesus Kristus vil ikke sitte på Davids trone før han kommer for annen gang, noe som ennå er fremtid!

Men hva med de 600 årene mellom kong Sedekias og Kristi fødsel? *Hvem* regjerte isrealittene og satt på Davids trone i løpet av disse generasjonene? Hvis ingen, da må vi slutte at Gud brøt sitt Ord, eller at Skriften er blitt brutt!

Svaret er en oppklaring på et mysterium mer forbløffende enn noen oppdiktet historie! Bibelen åpenbarer det skritt for skritt.

Men så vil noen peke på uttrykket: “Fast skal (fremtid) ditt kongedømme stå” (2. Sam. 7:16) og slutte at Gud kanskje mente at han ville etablere denne tronen *når Kristus kommer for annen gang*. Men det går heller ikke. Hvem ville Jesus ta over Davids trone fra hvis denne tronen hadde opphørt å eksistere disse hundreder av år? Men Gud lovet klart at han ville grunnfeste denne tronen i Salomo: “Jeg vil trygge *hans* (Salomos) kongetrone TIL EVIG TID.” Han talte ikke om å etablere den mange hundre år senere med Kristus, når han kommer for annen gang. Den ‘han’ det vises til, er Salomo — ikke Kristus, for Gud sa: “Når han gjør det som ondt er, vil jeg tukte ham” (2. Sam. 7:14).

Men nå gir jeg deg et skriftsted som vil stoppe all spekulasjon om *når* denne tronen ble etablert: “Hør på meg, Jeroboam og hele Israel! Skulle I ikke vite at Herren, Israels Gud, HAR GITT David kongedømmet over Israel TIL EVIG TID, ham og hans sønner, ved en saltpakt?” (2. Krøn. 13:4-5.) Saltpakt betyr EVIGVARENDE pakt. Dette viser at etableringen da var *i fortid*. Gud gav virkelig kongeriket til David og hans sønner — ikke hans Sønn, Kristus, men hans sønner, flertall — kontinuerlig for alltid.

Grunnfestet gjennom alle slektledd

“Jeg har gjort en pakt med min utvalgte, jeg har svoret David, min tjener: Til evig tid vil jeg grunnfeste ditt avkom [Moffatt: ditt dynasti], og jeg vil bygge *din trone fra slekt til slekt*”

(Salm. 89:4-5). Legg merke til det! Denne tronen, grunnfestet for alltid, ble bygget opp for å vare gjennom *alle generasjoner*. Gud etablerte denne tronen som begynte med David og Salomo. Vi har beretning om den for et visst antall slektledd — så langt som til kong Sedekias i 585 f.Kr.

Den ble etablert for *alle* slektledd, kontinuerlig, uten stans, for ALLTID! Uttrykket “fra slekt til slekt” må så absolutt innbefatte slektleddene fra Sedekias til Kristi fødsel. Hvem satt på tronen i løpet av disse slektleddene?

Kristus sitter ikke på denne tronen nå, men på Gud den Allmektiges trone i himmelen (Åp. 3:21).

Så hva med *vår nåværende generasjon*? Hvor finnes det en etterkommer av David idag som i en ubrutt kongerekke sitter på Davids trone og regjerer over *Israels barn*?

Kan noen undre seg over at menn som de engelsk-amerikanske forfatterne Thomas Paine og Robert Ingersoll, som Bjørnson var sterkt påvirket av, tapte troen på Bibelen? De så disse ubetingede løfter, men de kunne ikke se hvordan de var blitt holdt. Og dog, om vi har tålmodighet nok, skal vi få se!

Men for å fortsette i Salme 89 med vers 29: “Jeg vil bevare min miskunnhet mot ham til evig tid, og min pakt skal stå fast for ham. Og jeg vil la hans avkom [Moffatt: dynasti] bli til evig tid og *hans trone som himmelens dager*.”

Vurder for et øyeblikk meningen med ordet “avkom” i denne forbindelse. Moffatts oversettelse til moderne engelsk bruker med rette ordet “dynasti”. The Revised Standard Version oversetter det “hans [Davids] *linje*” dvs. en kontinuerlig rekkefølge av sønner, generasjon på generasjon. Dette “avkom” er ikke den alminnelige befolkning av Israels barn. Her tales det om Davids avkom, hans sønner som skulle bli konger. David var av Juda stamme med løftet om kongespiret, septeret, og ikke førstefødselsretten. Hans “avkom” var derfor den kongelige linjen. Det betyr altså faktisk hans *dynasti*, hans direkte nedstigende *linje* av sønner.

Mens hans trone altså skal vare ned gjennom alle generasjoner som himmelens dager, la oss se på neste vers: “Dersom hans sønner forlater min lov og ikke vandrer etter mine bud, hvis de ringeakter mine forskrifter og ikke holder mine påbud, da straffer jeg dem med riset for deres

overtredelser, med slag for deres misgjerning. Men min miskunn tar jeg ikke fra ham, min trofasthet svikter jeg ikke, *jeg vil ikke vanhellige min pakt* og ikke endre det jeg har talt. Engang sverget jeg ved min hellighet, og jeg vil ikke lyve for David. *Hans ætt* [dynasti] skal ALLTID leve, *hans trone skal bestå* for mitt åsyn så lenge solen er til. Den skal vare evig som månen, det trofaste vitne i skyen" ('78' Salm. 89:31-38).

Her tales det om de generasjonene da hans barn kan være ulydige og forlate Guds lov. Noen idag unnskylder sin manglende evne til å lokalisere denne tronen med å si at pakten var betinget — og fordi Israels barn var ulydige mot Gud, ble pakten brutt. Men hva sa den Allmektige? Hvis barna i ulydighet bryter loven, vil de bli straffet for sine overtredelser — men *ikke* ved at Guds betingelsesløse pakt med David blir brutt! Noen sier at Kristus overtok tronen. Men det gjorde han ikke. Han ble derimot korsfestet, gjenoppvekket og steg til himmelen. Han SKAL komme, og det ganske snart nå, og sitte på denne tronen som kongenes Konge og herrenes Herre. Men HVORLEDES kan Jesus Kristus, når han kommer tilbake til jorden, overta — og sitte på en trone som for lenge siden har sluttet å eksistere?

Vil Jesus komme til en ikke-eksisterende trone?

Hvis Davids trone endte med Sedekias, da eksisterer den ikke idag. Og hvis den ikke eksisterer, *hvordan skal da Kristus kunne sitte på en ikke-eksisterende trone?* (Se Lukas 1:31-32.) Og da den skulle fortsette ned gjennom *alle* slektledd, hva da med de mange ledd mellom Sedekias og Jesu fødsel?

Den høyst viktige *kjensgjerning* at den herliggjorte kongenes Konge kommer for å sitte på en *eksisterende trone*, er ytterligere slått fast av profeten Jeremias. I det 33. kapittel står det en profeti om begivenheter som vil inntreffe på den tid da Kristus kommer i suveren makt og herlighet! Da han skrev denne profeti, var profeten fengslet i Jerusalem. Babylons arméer var i ferd med å ta jødene til fange. Gud sa til Jeremias: "Jeg vil forkynne deg store og ufattelige ting, ting som du ikke kjenner. . . om husene i denne by og om husene til Judas konge, som er revet ned . . ." (vers 3-4).

Jeremias visste at kongens hus i Jerusalem var under

ødeleggelse — og Davids trone *fjernet* fra Jerusalem. Han skulle, som vi senere skal vise, bli Guds mann til å rykke opp denne tronen fra Jerusalem. Gud åpenbarte nå for ham et beroligende faktum. Davids trone ville i denne endens tid atter bli plantet i Jerusalem. Gud forsikrer nå på ny profeten om at tronen kontinuerlig vil regjere israellittene *frem til* den tiden. Det vil være det *samme sammenhengende* dynasti. Messias vil sitte på en eksisterende trone!

Her er profetien om det som vil skje ved Kristi herlige gjenkomst for å regjere: “Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil oppfylle det gode ord jeg har talt om [lovte] Israels hus og om Judas hus” (vers 14). Merk dette omhyggelig! Dette *løfte* om Davids kontinuerlige dynasti er et løfte til *Israels hus* så vel som til Juda. Siden oppdelingen i to nasjoner hadde tronen ikke vært forbundet med Israel — bare med Juda. Men løftet som skulle bli fullbyrdet ved Kristi gjenkomst, forbinder det med Israel så vel som med Juda!

Fortsett: “I de dager og på den tid vil jeg la spire frem for David en rettferdig spire [Messias], og han skal gjøre rett og rettferdighet i landet” (vers 15). Her tales om Kristi regjering som kongers Konge. Jesus, en ætling av David ved fødsel etter kjødet (Rom. 1:3), var Davids rettferdige *spire* eller rotskudd gjennom den ikke-kongelige linje gjennom Natan . . . Eli og Maria (Luk. 3:23-31. Josef var “*av Eli*” — ikke sønn, men *svigersønn*).

Fortsett: “I de dager skal Juda bli frelst og Jerusalem bo trygt. . . . For så sier Herren: Det skal aldri fattes en mann av Davids ætt som skal sitte på Israels trone” (vers 16-17). Legg merke til det! Det står ikke at David ikke *til syvende og sist*, etter 2500 år uten en mann på tronen, skal fattes en slik. Det står at David **ALDRI** — på noe tidspunkt — gjennom alle slektledd — skal mangle en etterkommer som sitter på hans trone!

Og *over hvem?*

Tronen ikke over jødene

Ikke over Juda! Les det i din egen Bibel! I løpet av disse mer enn 2.500 år skal David ikke fattes en mann til å sitte på [*huset*] Israels trone — ikke Judas!

Tronen ble på den tid da Gud åpenbarte denne profeti til

Jeremias, rykket opp fra Juda. I løpet av disse 2.500 årene fra den gang og til Kristi gjenkomst, skulle den være trone over huset ISRAEL!

Etter Kristi gjenkomst for å regjere er det klart at Israel igjen skal foreta ofringer, brennoffer og slaktoffer. I Esekiels profetier fra kapittel 40 til slutten av boken, som dekker tiden etter Kristi gjenkomst, er disse ofringene nevnt. Men etter Kristi gjenkomst, når det igjen skal ofres, vil Levi stamme ikke være blitt tilintetgjort — etterkommere etter prestestammen vil fortsatt være i live. Bemerk vers 18 i Jeremias 33: "Og av de levittiske presters ætt skal det aldri fattes en mann for mitt åsyn som ofrer brennoffer og brenner matoffer og bærer frem slaktoffer alle dager."

Det står *ikke* at de alle disse årene før Kristi gjenkomst kontinuerlig vil ha fremført ofringer. Andre skriftsteder viser klart at ofringer *ikke* skulle foretas av kristne etter Kristi eget offer, og de ble ikke foretatt av jødene etter at tempelet ble ødelagt i år 70 e.Kr. Men andre profetier som allerede er sitert, viser like klart at Davids etterkommere skulle regjere fra Davids trone gjennom alle generasjoner fra og med Salomo.

I og med at mange levitter uten tvil ble boende blant de ti stammene — skjønt vi vet at mange fortsatte blant jødene — og i og med at de som ble igjen blant de ti stammene, tapte sin identitet sammen med alle de ti stammene, er det fullt ut mulig at mange, om ikke de fleste av de kalte sanne Jesu Kristi prester gjennom århundredene, har vært av Levi stamme.

Legg nå merke til *hvor bindende* Guds pakt med David er: "Så sier Herren: Dersom I kan bryte min pakt med dagen og min pakt med natten, så det ikke blir dag og natt i sin tid, da skal også min pakt med min tjener David bli brutt, så han ikke får noen sønn som blir konge og sitter på hans trone . . ." (vers 20-21).

Hva folk sier

Fortsett: "Har du ikke gitt akt på hva dette folk har talt og sagt: De to slekter som Herren hadde utvalgt (Israel og Juda), dem forkastet han? Og mitt folk forakter de, så det ikke mer er noe folk i deres øyne" (vers 24).

Dette er hva *folk* stadig har sagt og som de var profetert å ville si! De sier at jødene ble spredt blant mange, for ikke å si alle land — spredte *individer* — men ikke lenger en nasjon med sin egen regjering! Og de ti stammene var antatt “gått tapt”, eller ikke lenger eksisterte, eller at de bare var en del av de spredte jødiske enkeltindivider! Ja, det har jødene selv sagt — og det har verden sagt! Men hva sier Gud?

Fortsett neste vers: “Så sier Herren (vers 25): Dersom jeg ikke har opprettet min pakt med dag og natt, ikke gitt lover for himmel og jord, så vil jeg også forkaste Jakobs og min tjener Davids ætt, så jeg ikke av hans ætt [dynasti] tar noen til å herske [KJV sier: til å være **HERSKERE**] over Abrahams, Isaks og Jakobs ætt; for jeg vil gjøre ende på deres fangenskap og forbarme meg over dem” (vers 25-26).

Prøven på om Bibelen taler sant

Det er sterke ord, det! Med mindre du kan stoppe denne gamle jord i å dreie seg om sin egen akse — med mindre du kan fjerne sol, måne og stjerner fra himmelen, sier den Allmektige, kan du ikke hindre ham fra å holde sin pakt om å opprettholde en arving av David på tronen i et **EVIG** uavbrutt dynasti fra Davids og Salomos tid *kontinuerlig gjennom alle slektledd!*

Han behøver ikke nødvendigvis regjere over **HELE** Israels hus, eller over jødene — men i det minste over noen av dem og over nok til å utgjøre en nasjon.

Dette *kan ikke* bety at det ikke ville være en kontinuerlig trone eller at det bare gjaldt den ene “ætling” — Kristus — som til slutt kommer for å regjere. Legg merke til at det entydig står: “. . . så at jeg ikke av hans ætt tar noen [flertall] til å være **HERSKERE** (KJV) over” israelittene. Det tales om mange etterfølgende herskere — ikke om én Hersker som kommer for å sitte på en trone som hadde opphørt 2500 år tidligere!

PAKTLØFTET til David er klart og entydig. Enten har hans dynasti fortsatt å eksistere til og med idag og styrt over Israels hus (ikke jødene), eller Guds Ord har feilet!

Husk igjen **SEPTER-løftet** som inkluderer kongerekken til den kulminerer med **KRISTUS** ved hans annet komme: “*Ikke skal kongespir [septeret] vike fra Juda, og ikke herskerstav*

[en lovgiver] *fra hans føtter, INNTIL FREDSFYRSTEN KOMMER, og folkene blir ham lydige*” (1. Mos. 49:10).

Har septeret forlatt Juda? Har tronen opphørt? Eller eksisterer den som Gud så forpliktende har lovet, idag, så Kristus, når han kommer, kan overta og sitte på en trone, som stadig er — og kontinuerlig har vært — virksom?

Bibelens ufeilbarlighet står på spill! Guds ORD står på spill!

ISRAELS BARN BLIR TIL TO NASJONER

ISRAELS HUS *er ikke jødisk!* De det består av *er ikke JØDER*, og har aldri vært det! Denne kjensgjerning skal vi nå konstatere éntydig og hinsides enhver motforestilling.

Etter Davids død fulgte hans sønn, Salomo, ham på tronen. Salomo la ekstraordinære skatter på folket og regjerte med en fantastisk praktutfoldelse antagelig uten sidestykke i verdenshistorien.

Han giftet seg også med hedenske kvinner fra andre nasjoner. På grunn av dem brente han røkelse og ofret til Molok og andre avguder. Derfor "... sa Herren til Salomo: Siden dette er kommet deg i sinne, og du ikke har holdt min pakt og mine lover, som jeg har gitt deg, så vil jeg rive *riket* fra deg og gi det til din tjener. Men for din far Davids skyld vil jeg ikke gjøre det i din tid — fra din sønn vil jeg rive riket. Dog vil jeg ikke rive **HELE riket** fra ham; *én stamme* vil jeg gi din sønn for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, som jeg har utvalgt" (1. Kong. 11:11-13).

Israel utskilles fra Davids trone

Merk det! Det er *kongeriket*, ikke en del av det, som skal gis bort. Det er en *del*, én stamme, som skal bli igjen. Og legg merke til — for nettopp her er selve forklaringen på hele saken — skjønt Salomo selv fortjente at landet ble gitt bort, så lot Gud en stamme bli igjen, ikke for å være skånsom mot Salomo, men "FOR DAVIDS SKYLD"!

Gud laget en evig betingelsesløs pakt med David, som han verken kan eller vil bryte. Davids dynasti kan ikke bli brutt! Det er grunnen til at septer-løftet ikke tilintetgjøres, og at regenten fortsatt tillates å styre i det minste over en del av Israels barn, uten at en eneste generasjon forbigås.

I 1.Kong. 11:26 leser vi om Salomos tjener, Jeroboam, Nebats sønn, en efra'imitt. Han ble satt til regent over "Josefs hus" — eller Efra'im og Manasse.

Idet Herren taler til Jeroboam gjennom profeten Akia, sier han: "Jeg river riket ut av Salomos hånd og gir deg *de ti stammer* . . . Dog vil jeg ikke ta noe av riket fra ham selv. . . . *for min tjener Davids skyld*, som jeg utvalgte, og som [KJV: *fordi HAN*] *holdt seg etter mine bud og lover*. Men jeg vil ta RIKET fra hans sønn og gi deg det — de ti stammer; men hans sønn vil jeg gi én stamme, forat min tjener David [husk *hvorfor*] alltid må ha en lampe brennende for mitt åsyn i Jerusalem, den stad jeg har utvalgt meg for å la mitt navn bo der. Men deg vil jeg ta og la deg råde over alt hva du attrår, og være *konge over Israel*" (1.Kong. 11:31-37).

Disse ordene slår fast to ting: Nasjonen Israel vil bli tatt fra Salomos sønn og gitt til Jeroboam. Det er ikke bare én eller et par stammer, men *nasjonen* med navnet *Israel* som denne Jeroboam av stammen Efra'im skal regjere.

Det var tistammeriket som nasjonsnavnet Israel ble gitt til. For ganske riktig, navnet "Israel" ble satt på Josefs sønner! (1.Mos. 48:16). Hvor *de* enn er, så kaller Bibelen dem med nasjonsnavnet ISRAEL. For verden er deres identitet idag gått tapt. Men i Bibelens profetier er det *dem* — ikke jødene — som kalles ISRAEL! Og de var av tistammen nasjonen ISRAEL, som de ledet.

Men på den annen side, på grunn av sitt løfte til David, lot Herren én stamme, Juda i Jerusalem, bli under Salomos sønner slik at en sønn av David kunne fortsette å sitte på Davids trone over Israels barn. Gud hadde lovet David betingelsesløst at den dag aldri ville komme da han ikke ville ha en sønn eller etterkommer til å sitte på tronen og styre over barn av Israel.

Nå, litt senere i historien ser vi at dette løfte gjennomføres — at pakten er *bindende*! Skjønt Judas barn ikke utgjør *alle* Israels barn og selv om de ikke har nasjonens

navn, så er de dog barn av Israel, og således kan Gud holde sitt løfte til David og unngå å bryte løftet om kongespiret [septeret] til Abraham, Isak og Jakob. Samtidig kan Gud straffe Salomo ved å ta fra ham NASJONEN Israel og la en sønn av septer-løftet sitte på tronen over bare en stamme. Legg merke til det svært viktige poenget at *Gud*, selv om straffen måtte iverksettes, *ikke bryter noen av sine løfter*.

Dauids dynasti regjerer over Juda

Gud hadde lovet at "IKKE skal kongespir VIKE FRA JUDA". Han brøt ikke dette løftet. Legg så nøye merke til at de ti stammer som løsrives, kalles "Israel", og at den ene stammen som blir under Rehabeam, Salomos sønn, bare kalles "Juda" eller "huset Juda". De kalles med stammenavnet, mens tistammeriket fortsatt bærer nasjonens navn "Israel".

Faktisk var det Israel som forkastet sin konge og satte en ny konge, Jeroboam, på Israels trone. Stammen Juda løsrev seg fra nasjonen Israel for å beholde Rehabeam som *sin* konge. Men nå ble Rehabeam, Dauids sønnesønn, konge over en ny nasjon. Den nye nasjonen var *ikke* kongeriket Israel. Den var kongeriket *Juda*! Se nå hva som skjedde.

Da Salomos sønn, Rehabeam, fulgte etter på tronen, forlangte folket straks at de tunge skattene som Salomo hadde innført, skulle reduseres. De sendte sin leder, Jeroboam, som talsmann til Rehabeam.

Jeroboam bad inntrengende: "Din far gjorde vårt åk tungt; men lett nå du den hårde tjeneste og det tunge åk som din far la på oss! Så vil vi tjene deg" (1.Kong. 12:4).

Så kom svaret: "Har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg tukte eder med skorpioner" (vers 11).

Israel gjorde opprør. Oppropet til folket lød: "Til dine telt, Israel!" Og utfordringen til det kongelige hus lød: "Se nå selv til ditt hus!" (vers 16).

"Således falt Israel fra Dauids Hus, og så har det vært til denne dag [dagen da dette ble skrevet]. Da *hele Israel* hørte at Jeroboam var kommet tilbake, sendte de bud og kalte ham til folkeforsamlingen og *gjorde ham til konge over HELE ISRAEL*; det var ikke noen som holdt seg til Dauids hus, uten *JUDA stamme alene*" (1.Kong. 12:19-20).

Så "Rehabeam . . . samlet . . . hele JUDAS HUS og Benjamin stamme" (vers 21). Rehabeam gikk til krig for å nedkjempe Israels hus og bringe det tilbake, men Gud sa: "I skal ikke . . . stride mot eders brødre, Israels barn . . . for det . . . er kommet fra meg" (vers 24).

Israel delt i to nasjoner

La du merke til at det nå er tistammeriket (ledet av Efra'im- og Manasse-stammene med en efra'imitt som konge), arvingen til førstefødselsretten, som kalles ISRAELS HUS?

Det er nå Juda stamme, som ble hos Rehabeam sammen med benjaminittene, og senere prestestammen, Levi, og som ble kastet ut av tjenesten i Israel av Jeroboam, som i Skriften kalles — ikke Israel, men *huset Juda*. De er alle i virkeligheten barn av Israel, men kalles, som nasjon, ikke lenger med det navnet. Vi understreker dette så sterkt fordi den vanlige oppfatningen er den stikk motsatte.

Den alminnelige oppfatning idag synes å være at stammen Juda som ble igjen, hadde navnet "Israel". De fleste synes å mene at de ti stammene bare var enkelte stammer som var drevet *ut av* nasjonen Israel.

Men det er ISRAEL som nå etablerer riket under efra'imitten Jeroboam i landet Samaria nord for Jerusalem. Det er ikke Israel, men *Juda* — bare tre stammer brutt løs fra Israel — som er tilbake i Jerusalem.

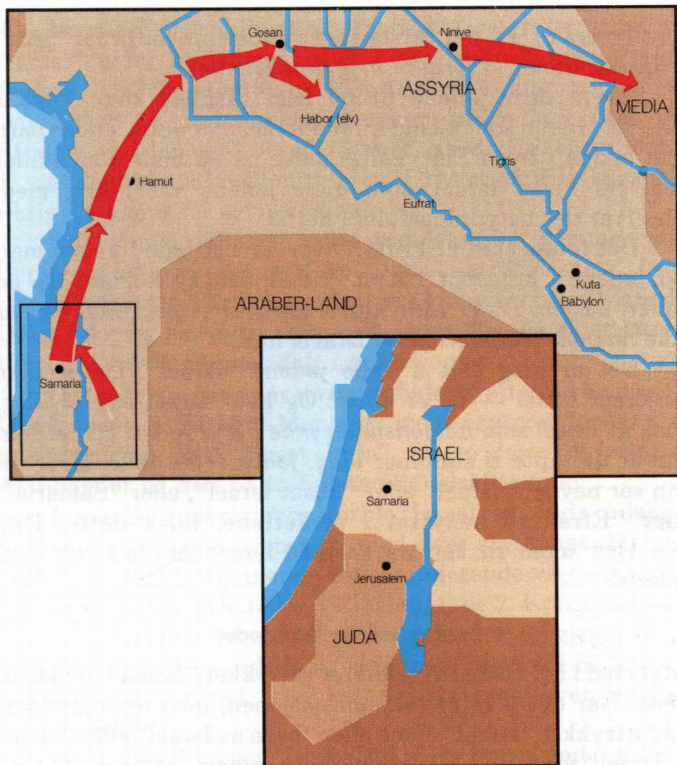
De ti stammer ble ikke brutt løs fra Israel — ble ikke i Jerusalem. Det var isteden *Juda som var brutt løs fra Israel*.

Israel i krig med jødene

Legg nøye merke til at huset Juda, som nå innbefattet stammen Benjamin, under kong Rehabeam av Davids dynasti, var i ferd med å gå til krig mot nasjonen Israel, som med sine ti stammer var anført av Efra'im og Manasse.

La oss nå få Skriftens *bevis* på at tistammefolket, kalt Israel, og som ofte i profetiene blir omtalt som Efra'im, ikke er jøder og *aldri har vært jøder!* Husk at uttrykket "jøde" bare er et klengenavn for "Juda". Det brukes derfor *bare* om nasjonen, eller huset, Juda — aldri om huset Israel.

Ut fra en hvilken som helst bibelordbok kan du lære at

DET STØRSTE KARTET ovenfor viser de forskjellige stedene som assyrerne førte de ti stammene til som fanger. Det minste innfelte kartet skjelder mellom de adskilte kongeriker Juda og Israel.

første gang i hele Bibelen ordet “jøde” forekommer, er i 2.Kong. 16:6. Legg merke til at navnet “jøde” før dette ikke forekommer noe sted i Bibelen!

Akas ble konge i Juda (vers 1). Han satt på Davids trone (vers 2). På samme tid var en mann ved navn Pekah konge i Israel. Kong Pekah av Israel gikk i allianse med kongen i Syria, Resin, *mot* Juda, og sammen dro *Israels* og Syrias hærer opp mot Jerusalem. De kringsette Akas av Juda, men kunne ikke komme inn [beseire ham] (vers 5). “På den tid (vers 6) la kongen i Syria Resin [Israels allierte som kjempet med Israel mot Juda] Elat til Syria; han drev **JØDENES** bort fra

Elat" (vers 6). På det første sted i Bibelen hvor ordet "jøde" er brukt, finner vi *Israel i krig mot jødene!*

Hvem drev jødene ut av Elat? Israels kong Pekahs allierte! Hæren som kjemper *med Israel mot Juda*. Judas barn som bodde i byen Elat, kalles jøder på en måte som skiller dem fra huset Israel, som disse jødene var i krig med! Observer det betydningsfulle i dette!

Det første sted i Skriften hvor navnet jøde forekommer, var jødene i krig *mot ISRAEL!* De er helt og holdent fra en annen nasjon. De er individuelt barn av Israel. Men de har ikke *nasjonsbetegnelsen* — Israels hus.

Det er idag galt å kalle jødene "Israel". De er ikke nasjonen Israel — de er *Juda!* Og hvor Israel enn er idag, husk at Israel som *nasjonsnavn ikke betyr jøder!* Hvem som enn er de tapte ti stammer idag, *jøder er de ikke!* Hvor du enn ser navnet "Israel" eller "huset Israel", eller "Samaria", eller "Efra'im" benyttet i profetiene, husk dette: **DET HENVISER ALDRI TIL JØDENE**, men til Israel som lå i krig med jødene!

Israels hus er ikke jøder

Intet sted i hele Bibelen refererer uttrykket "Israel" til jødene alene. Når det ikke er tale om nasjonen, men om individer, kan uttrykket "Israel" alene eller "barn av Israel" eller "menn av Israel" vise til — eller innbefatte jødene, og nå og da gjør det nettopp det. Et slikt uttrykk som f.eks. "I menn av Israel", som ofte forekommer i Det nye testamente, viser til israelitter som individer i kollektiv mening, ikke som nasjon. Det viser da vanligvis til jøder som etterkommere etter patriarken Israel (Jakob).

Moses kan ikke ut fra Skriften kalles en jøde. Han var levitt. Abraham var ikke jøde. Heller ikke Isak eller Jakob — for den saks skyld heller ikke Adam eller Noah. Etterkommerne etter patriarken Juda er rasemessig jøder, og også alle som nasjonalt sluttet seg til Juda stamme — de som var av stammene Benjamin og Levi.

Jøder er israelitter på samme måte som trønderne er nordmenn. Men de *fleste* israelitter er ikke jøder, slik som de fleste nordmenn ikke er trøndere. Jødene er Judas hus *alene*, EN DEL av israelittene. Men når disse folk omtales som *nasjon*,

ikke bare som en samling enkeltpersoner, refererer uttrykket "Israel" aldri til jødene. Med "Israels hus" menes *aldri* "jøder". De tre stammene i Jerusalem under kongen av Davids ætt er utelukkende benevnt *Judas hus*. Men om Efra'im og Manasse, Josefs sønner, sa den døende Israel: "... så *de* må kalles med mitt navn" (1.Mos. 48:16). Og ganske riktig, de bærer nå navnet Israel.

Fra og med delingen kalles Juda stamme, sammen med Benjamin og Levi stammer, for "JUDA" — *ikke* ISRAEL. De ti stammer ledet av Efra'im og Manasse kalles fra nå av "Israel". De er ikke, og har aldri vært kalt, jøder! Fra nå av er Israels barn, ialt tolv stammer, *delt i to nasjoner!*

Og for første gang går nå førstefødselsretten til en nasjon, Israel, ledet av Efra'im-Manasse, mens septeret forblir i en *annen nasjon*, kalt "huset Juda". De to deler av løftet til Abraham er nå delt på to fullstendig adskilte folk!

I mange generasjoner forble Israel og Juda adskilte nasjoner, med felles grense og med hver sin konge. Hvorfor skal prester og bekjennende bibel-studerende være uvitende om dette når fire hele bøker i Bibelen, 1. og 2. Kongebok og 1. og 2. Krønikebok er viet til å forklare det og gjengi de to adskilte og rivaliserende kongedømmers historie? Se kartene bakerst i din Bibel. Der vil du klart se hver nasjons landområde.

Juda beholdt byen Jerusalem, dets hovedstad, og landområdet kjent som Judea. Israel hadde området *nord* for Judea. Samaria ble hovedstaden, og huset Israel blir ofte kalt "Samaria" i profetiene. Dette er også en viktig nøkkel til forståelse av profetiene. "Samaria" viser aldri til jødene i profetiene — men alltid til de *ti* stammer, Israels hus.

Vi ønsker igjen her å understreke at Israel og Juda ikke er to navn på samme nasjon. De var, *er* og vil fortsatt være **TO ADSKILTE FOLK** helt til Kristus kommer for annen gang. "Huset Juda" betyr *alltid* "jøde". Differensieringen er avgjørende for å forstå profetiene. Og fordi de fleste såkalte bibelstuderende er uvitende om denne grunnforskjell, er de ute av stand til riktig å forstå profetiene!

På det neste sted uttrykket "jøde" er nevnt i Bibelen, er huset Israel drevet i fangenskap, tapt av syne, og uttrykket angår *bare* huset Juda.

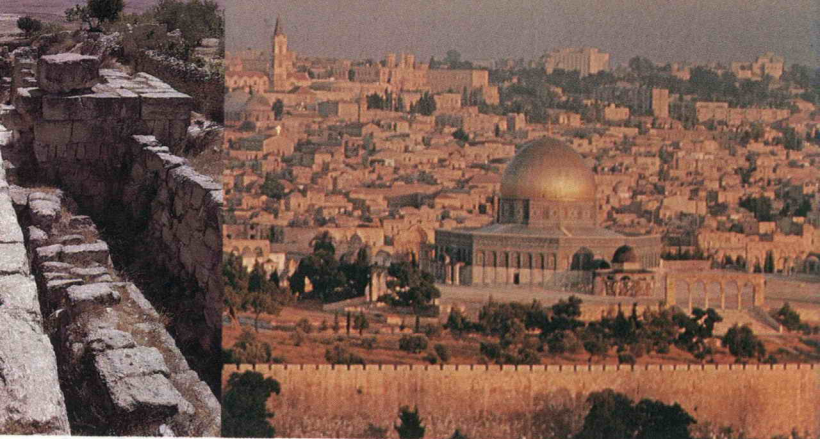

Foto: Plain Truth

JERUSALEM (til høyre) og Samaria (til venstre) var hovedsteder i de adskilte landene Juda og Israel.

Israel forkaster Guds styre

Straks Jeroboam (av Efra'im stamme) var blitt konge over Israels hus, satte han opp to gullkalver og innførte avgudsdyrkelse i sitt kongerike (1.Kong. 12:28-33). Jeroboam var redd for at hans undersätter, når de årlig drog til Jerusalem for å holde løvhyttefesten, ville vende tilbake til Rehabeam, og at han dermed ville miste sin nye trone. Innførelsen av avgudsdyrkelsen skjedde for å forhindre dette, og holde folket hjemme.

Denne avgudsdyrkelse med brudd på sabbaten (Esek. 20:10-24) var den store nasjonale synd som ble en slik forbannelse for Israel. Generasjon etter generasjon talte Gud inntrengende til Israels Hus for å få dem vekk fra sine tradisjoner — fra sine fedres veier — og vende tilbake til å holde Guds bud. Men gjennom ni forskjellige dynastier og under 19 konger fortsatte Israel med disse nasjonale synder — synder så store i Guds øyne at Gud til slutt lot dem bli et erobret, okkupert folk.

La meg nå ta frem et skriftsted som konstant er blitt mistydet. I 1.Kong. 14:15-16 finner vi: “Herren skal slå Israel [ikke Juda], så det blir som sivet som vugger hit og dit i vannet, og han skal rykke Israel opp av dette gode land som han gav deres fedre, og strø dem [ikke Juda] omkring hinsides elven, fordi de har gjort seg Astartebilder og vakt Herrens harme. Og han skal gi Israel [ikke Juda] i fiendevold for de

synders skyld som Jeroboam har gjort, og som han har fått Israel til å gjøre.”

Dette har spesielt å gjøre med resultatet av Jeroboams avgudsdyrkelse i *Israel* — i det nordlige tistammeriket som hadde førstefødselsretten. Det er *disse* folk som skulle rykkes opp og spredes hinsides elven. Ikke jødene. Likevel blir dette skriftsted sitert av nesten alle som studerer profetiene, som om det gjaldt jødenes spredte tilstand idag — *det* folket som det nettopp ikke gjelder. Dette er ett eksempel på det faktum at det vi her dekker er en virkelig NØKKELE til å forstå mange, lenge skjulte, profetier. Med mindre dette holdes klart for øyet kan profetiene aldri bli riktig forstått.

Folket som ifølge dette skriftsted skal bli rykket opp og spredt hinsides elven, ble aldri kalt jøder. De var det folk som anført av Efra'im og Manasse hadde de betingelsesløse løfter om å bli en stor nasjon og en samling nasjoner — som ville bli så tallrike at de ville telles i hundreder av millioner, som ville besitte sine fienders porter, bli koloniserende folk hvis kolonier ville bli spredt over hele jorden.

Likevel vil mange som har fått se denne forskjell mellom Israel og Juda — mellom jødene og de andre stammene — etter å ha sett dette sterke nye lyset, i kraft av årelange vaner falle tilbake i de gamle folder og anvende tekster som gjelder Israel, på jødene!

Uttrykkene “Israels hus” eller “hele Israel” brukt på nasjonen, eller uttrykkene “Jakob”, eller “Rakel”, eller “Efra'im”, eller “Josefs hus”, eller “Samaria”, som ofte brukes i profetiene i Bibelen, ANGÅR TISTAMMEFOLKET MED FØRSTEFØDSELSRETTE, IKKE JØDENE. Dette er en NØKKELE, en hovednøkkel til å forstå Bibelen!

Israel drevet ut og forsvunnet

I årene 721-718 f.Kr. ble huset Israel erobret og dets folk snart drevet ut av sitt eget land — ut av sine hjem og byer — og slept i fangenskap til Assyria ved det Kaspiske havs sydlige kyster! Og så . . . TAPT AV SYNE!

“Da ble Herren såre vred på Israel og støtte dem bort fra sitt åsyn; *det ble ingen tilbake uten Juda stamme alene*” (2. Kong. 17:18).

Hvem Herren støtte bort? Israel! Det var Israel som

ble støtt bort fra Herrens åsyn til de ble tapt av syne.

Hvem ble tilbake? Juda ALENE — bare jødene! Israel var borte! De ble kjent som de TAPTE ti stammer og er betegnet slik den dag idag.

Hedningene erstatter Israels hus

Legg nå merke til 2.Kong. 17:22-23: “Israels barn vandret i alle de synder som Jeroboam hadde gjort; de vek ikke fra dem, inntil Herren støtte Israel bort fra sitt åsyn, således som han hadde talt ved alle sine tjenere profetene. Så ble Israel [ikke Juda — ikke jødene] bortført fra sitt land til Assyria, hvor de har vært til denne dag” [skrevet ca. år 620 f.Kr.]. Bemerk at folket som hadde førstefødselsretten og som nasjon het “Israel”, som ikke var jødene, ble ført bort ut av sitt land — Samaria. De forlot dette landet — og har aldri vendt tilbake!

Legg så merke til det følgende vers i samme skriftsted: “Og kongen av Assyria lot det komme folk fra Babel og Kuta og Avva og Hamat og Sefarva'im og lot DEM bo i Samarias byer istedenfor Israels barn; og de tok Samaria i eie og bosatte seg i byene der” (2.Kong. 17:24).

Det var disse fremmede som bodde i landet Samaria på Kristi tid og som kalles samaritanere i evangeliene. Det er godt å ha dette klart for seg, for samaritanerne i Det nye testamente var ikke på noen måte rasemessig blandet med israelittene. Bare ett individ — en prest — vendte tilbake fra de tilfangetatte israelittene for å lære de nylig innplantede hedningene Israels korrupte religion. (2.Kong. 17:27-28).

Men disse folk fra Babylon fulgte ikke Gud eller Guds veier, og slett ikke hans religion. Verset like etter viser det: Men “hvert folk gjorde seg sine gudebilder...” (2.Kong. 17:29).

Assyrernes og babylonernes offisielle statsreligion var den kaldeiske mysteriereligion. Det var denne religion Simon Magus (trolldomskunstneren, Ap.gj.8) hadde, han som trodde på Filips undere og tilegnet seg navnet “kristen” og startet en ny mot-“kristendom” etter at apostelen Peter forkastet ham fordi han var bundet av “ondskap” — dvs. “lovløshet”. Han tok Kristi navn, forkastet Guds lov og la lettsindig, falsk “nåde” til den babylonske mysteriereligion og kalte det

“kristendom”. Denne falske “kristendom” har forført millioner opp gjennom tidene til vår generasjon!

En mer detaljert fortelling om Israels fangenskap finnes i 2.Kong. 18:9-12 og 17:5-18. Huset Israel begynte nå “i mange dager” å “sitte uten konge” (Hoseas 3:4). I og med at de var det folket som hadde navnet “Israel”, er det de, og ikke Juda, som må *miste* sin identitet!

Israel, ikke Juda, forsvunnet

Skriften forteller oss klart at Israel måtte tape sin *identitet*, sitt *språk*, sin *religion*, sitt *land* og sitt *navn*.

I 5.Mos. 32:26 har Gud advart dem gjennom Moses: “Jeg ville ha sagt: Jeg vil blåse dem bort, jeg vil SLETTE UT MINNET OM DEM BLANT MENNESKENE.” Denne advarslen *kan ikke* anvendes på *jøden*! Minnet om jødene er ikke slettet ut. Minnet om dem kunne ikke opphøre med mindre deres identitet og navn gikk tapt. Dette gjelder de TAPTE stammene, ikke jødene.

Se nå på Es. (Jes.) 8:17: “Jeg vil bie etter Herren, som nå SKJULER SITT ÅSYN FOR JAKOBS HUS.” Jakobs navn ble endret til Israel. Med andre ord, dette gjelder Israels hus — tistammeriket — som var avskåret fra Guds nærvær. Følgelig mistet de kjennskapet til den sanne Gud og den sanne religion.

Herren ville slutte å tale til dem i deres eget hebraiske språk, men “i et annet tungemål skal han tale til *dette folk*” (Es. 28:11). Dette kan ikke gjelde jødene som fortsatt leser Bibelen på hebraisk.

Esaias 62:2: “Og (hedninge-)folkene skal se din rettferdighet, og alle kongene din herlighet [etter Kristi gjenkomst], og du skal kalles med et NYTT NAVN, som Herrens munn skal nevne.” Skjønt denne profeti viser direkte til fremtiden, etter Kristi gjenkomst, er den også oppfylt som *type* som forespeiler denne fremtid, i og med at Israel er kjent ved et annet navn idag. Dette kan ikke gjelde jødene. De var dengang, og er idag, kjent som *jøder*.

Israel vendte aldri tilbake

Huset Israel vendte *ikke* tilbake til Palestina med jødene i Esras og Nehemias' dager som enkelte feilaktig tror. De som vendte tilbake for å gjenoppbygge templet og gjenoppta

gudsdyrkelsen i Jerusalem dengang, 70 år etter *Judas* bortførelse, var bare de av Huset Juda som Nebukadnesar hadde ført til Babylon. Legg spesielt merke til disse kjennsgjeringene:

1) I 721-718 f.Kr. ble Israel "bortført fra sitt land til Assyria" (2.Kong. 17:23). Snart var samtlige bortført. "Det ble ingen tilbake uten Juda stamme alene" (2.Kong. 17:18). *JUDA alene ble igjen.*

2) Mer enn 130 år senere bortførte Nebukadnesar av Babylon jødene — Juda som var alene igjen i Palestina — til Babylon. Det var således *ingen* av huset Israel bosatt i Palestina under Judas fangenskap.

3) De som *vendte tilbake* til Palestina for å gjenoppbygge templet og gjenoppta gudsdyrkelsen 70 år etter at Juda ble tatt til fange, var *ALLE* av Judas hus — *alle jøder* — alle var av dem som Nebukadnesar hadde bortført. De vendte tilbake "til Jerusalem og Juda, *hver til sin by*" (Esra 2:1).

Kun de av stammen Juda, sammen med dem som var igjen av Benjamin og Levi, de som utgjorde huset Juda, vendte dengang tilbake. "Da gjorde Judas og Benjamins familiehoder og prestene og levittene . . . seg rede til å dra opp" (Esra 1:5).

Det finnes selvfølgelig de som *forkaster* denne sannhet som Gud har sett det formålstjenlig å åpenbare nå i vår tid — og som feilaktig hevder at *ALLE* israelitter, inklusive det tistammede Israels hus, vendte tilbake til Jerusalem på Esras og Nehemias' tid.

De vil plukke frem tilfeller hvor ordet "Israel" brukes i forbindelse med individer eller folk av *HUSET JUDA* og feilaktig hevde at de er *HUSET ISRAEL*. La det ettertrykkelig bli gjentatt: *Jødene er israelitter, men bare en del av israelittene er jøder.* Uttrykket "jøde" er et klengenavn for det nasjonale navnet *JUDA*. *Jødene er sant nok menn av Israel — eller folk av Israel — men de er ikke av den nasjon som kalles ISRAELS HUS eller ISRAELS RIKE.*

De som benekter denne sannheten, slår opp skriftsteder som: "Resten av Israel og av prestene og levittene bodde i alle de andre byer i Juda, hver på sin arvelodd" (Neh. 11:20). Fordi ordet "Israel" er brukt, vil de påstå at dette gjelder alle tolv stammene. Men det tales spesielt om prester og levitter

— og de er av *huset Juda* og ikke av tistammehuset Israel. De var i sannhet “resten av Israel” — “resten” av de tolv stammene. De var israelitter, men de tilhørte ikke nasjonen som kalles Israels hus. De vendte tilbake til sine arvelodd i landet *Juda*.

Nehemias sier klart: “Dette er de menn fra landskapet *Juda* som drog hjem fra fangenskapet i det fremmede land [JUDAS, ikke huset *Israels*, fangenskap i Babylon] — de som kongen i Babel Nebukadnesar hadde bortført . . .” (Neh. 7:6). *Ingen* av de ti stammene var blitt igjen i Palestina etter at Assyria tok dem til fange mer enn 100 år tidligere (2.Kong. 17:18).

Esra sier: “Og Israels barn, prestene og levittene og de andre som var kommet hjem fra fangenskapet, holdt høytid . . .” (Esra 6:16). Dette var folk av *Juda* kongerike — ikke Israels rike — men de var “barn av Israel”.

Navn og ættetavler er gitt i Esra og Nehemias for dem som drog tilbake til Palestina fra Babylon — og der var det *ingen* fra noen av de ti stammene! Følgelig var de som levde i Jerusalem på Jesu tid, av disse tre stammer, *ikke* av huset Israel. Og de fleste, hvis ikke alle, av dem som ble omvendt, tilhørte Benjamins stamme, slik Paulus sa han gjorde.

Huset Israel ble kjent som de TAPTE ti stammer! Nå kjent ved et *annet* navn og med et annet språk!

Ved hvilket navn er de kjent idag? Hvem og hvor de enn er, det er *de* og ikke jødene som er eiere av førstefødselsretten. Det er *de* og ikke jødene som etter straffens utløp i årene 1800-1803 e.Kr. er arvinger til de u-brytelige løftene til Abraham om nasjonal storhet, naturressurser, rikdom og makt. Det er Manasse som etter år 1800 skulle bli verdens største enkeltnasjon, og Efra'im et stort *samvelde* av nasjoner! Hvem kan de idag være?

JEREMIAS' GÅTEFULLE OPPDRAK

NÅ KOMMER vi til en av de mest fascinerende og spennende fasene i denne merkelige historien om Israel — faktisk det sammenbindende leddet mellom profeti og våre dagers oppfyllelse — og likevell fullstendig ukjent og uakseptert av teologer.

Etter at huset Israel, det nordlige kongerike med hovedstaden Samaria, i 721-718 f.Kr. var drevet i fangenskap til Assyria, fortsatte kongeriket JUDA i den sørlige del av Palestina, kjent som Judea. På den tiden hadde Juda som nasjon ennå ikke forkastet Guds styre og religion. Gud hadde fortsatt å holde sin pakt med David. Davids dynasti satt fortsatt på tronen over en *del* av isrealittene — huset *Juda* — jødene.

Men etter at Israel var tapt av syne, vendte Juda seg vekk fra Guds veier og styre og gikk hedningenasjonenes veier og syndet til og med verre enn Israel, inntil Herren til sist også sendte Juda i nasjonalt fangenskap og slaveri.

Før Judas frafall hadde Gud gjennom profeten Hoseas sagt: "Om enn du, ISRAEL, driver hor, så må ikke JUDA gjøre seg skyldig i sådant . . ." (Hos. 4:15). Men senere sa Herren til Jeremias: "Har du sett hva ISRAEL, den frafalne kvinne, har gjort? Hun . . . drev hor . . . og det så hennes søster JUDA, den troløse. Og jeg så at enda jeg hadde latt den frafalne, ISRAEL, fare og gitt henne hennes skilsmissebrev, fordi hun hadde

drevet hor, fryktet allikevel ikke hennes søster JUDA, den troløse, men gikk avsted og drev hor hun også... Den frafalne, Israel, har vist seg rettferdigere enn den troløse, Juda" (Jer. 3:6-11).

Her er det igjen gjort tindrende klart at Israels 12 stammer ble delt i to helt adskilte nasjoner. Og allikevel benekter motstandere av den sannhet som er åpenbaret i denne boken, disse klare skriftstedene — og søker å så mistillit til dem som åpenbarer den.

Se nå hvorledes Juda (jødene) også blir fjernet fra sitt land — mer enn 130 år etter at ISRAEL ble tatt til fange. De ble ført som slaver til Babylon — *ikke* til Assyria hvor Israel var blitt ført.

"Og Herren sa: *Også* JUDA vil jeg støte bort fra mitt åsyn, likesom jeg støtte ISRAEL bort, og jeg vil forkaste denne stad som jeg har utvalgt, Jerusalem, og det hus hvorom jeg sa: Mitt navn skal bo der" (2.Kong. 23:27).

Slik, over 130 år etter Israels tilfangetagelse, kom tiden da Gud sørget for at også jødene ble drevet ut av sitt land og inn i nasjonalt fangenskap og slaveri.

Jeremias' merkelige oppdrag

Nettopp i denne hensikt lot Gud det oppstå en ganske spesiell profet, hvis virkelige kall og oppdrag det i sannhet er få som forstår. Denne profet var Jeremias. Jeremias spilte en merkelig og lite kjent rolle i denne tilfangetagelsen.

Noe av dette oppdrags betydning kan bli oppfattet ut fra følgende vesentlige kjensgjerning: Bibelen nevner bare tre menn som var helliget til sine respektive embeder før de ble født — og av disse tre var Jeremias den første. De andre to var døperen Johannes og Jesus Kristus!

Herren talte første gang til Jeremias da han bare var en ungdom — visse ting tyder på at han bare var sytten år. Da hans oppdrag var fullført, var han en aldrende, hvithåret patriark.

Dette sentrale og lite kjente kall og oppdrag er beskrevet i de første versene i første kapittel i Jeremias' bok. "Før jeg dannet deg i mors liv, kjente jeg deg," sier Herren til ham, "og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg deg; jeg satte deg til en profet for folkene" (Jer. 1:5).

Men Jeremias ble skrekkslagen — redd! “Akk, Herre, Herre!” svarte han. “Se, jeg forstår ikke å tale; for jeg er ung.”

Men Herren svarte: “Si ikke: Jeg er ung! Men til alle dem jeg sender deg til, skal du gå, og alt det jeg byr deg, skal du tale. Frykt ikke for dem, for jeg er med deg og vil redde deg” (vers 6-8).

Så rakte Herren ut sin hånd og rørte Jeremias' munn. “Se,” sa Gud, “jeg setter deg idag *over folkene* og *over rikene* til å rykke opp og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, TIL Å BYGGE OG TIL Å PLANTE” (vers 9-10).

Legg merke til at Jeremias var satt over RIKENE — mer enn ett rike. Han var jødegutt som levde i Juda. Han var satt til å være profet over Juda — men ikke *alene* Juda. Over RIKER — over KONGEDØMMER! Han var satt over dem for å utføre *to* ting: først rykke opp med rot og rive ned, og så å bygge og å plante.

Ikke påaktet idag

Les det i din egen Bibel! Jeremias ble brukt av Gud som profet for å advare nasjonen Juda om deres overtredelser mot Guds veier og styre. Han var sendt for å advare denne opprørske nasjon om den forestående straff — invasjon og fangenskap under de kaldeiske væpnede styrker — hvis de ikke innrømmet sin skyld og endret sine veier. Han ble brukt som en som stod imellom — en mellommann mellom kongene av Juda og Babylon.

Det er vel kjent at Jeremias ble brukt til å varsle Juda om et forestående fangenskap — og “opprykkingen” eller “nedrivningen” av *Davids trone* i Juda rike.

Det er alminnelig forstått at huset Juda ble invadert av kong Nebukadnesars hærer, at jødene ble ført som fanger til Babylon, at de sluttet å være et kongerike, at det ikke lenger var en regent av Davids dynasti på tronen over kongeriket Juda.

Hva betyr så dette? Glemte Gud til sist sitt pakt-løfte til David om at Davids dynasti *aldri* skulle opphøre — at Davids trone var etablert med Salomo for å fortsette gjennom ALLE SLEKTLEDD FOR ALLTID? Hadde Gud den Allmechtige nå glemt at han hadde sverget at han ikke ville endre dette løfte — selv

om kongene og folket gjorde opprør og syndet? Guds trofasthet står på spill. Den hellige Bibels inspirasjon som Guds åpenbarte Ord står på spill!

Men legg merke til dette! Se det i din egen Bibel! Jeremias var gitt det guddommelige oppdrag å *rykke opp* og *rive ned* selve Davids trone i Juda — men legg merke til den andre halvparten av oppdraget. *Å bygge og å plante!* Bygge og plante HVA?

Naturligvis det som han var brukt til å “rykke opp” fra Juda — DAVIDS TRONE som Gud sverget at han ville bevare evig! Jeremias var ikke bare satt over én nasjon, Juda — men over NASJONER. Over RIKENE — kongeriket Israel så vel som Juda!

Han ble brukt til å rykke opp denne tronen fra Juda. Og så, hvilket oppdrag hadde han å utføre i *Israel*? Jo! Bemerk den *annen* halvdel av hans merkelige, lite forståtte oppdrag — å BYGGE og å PLANTE!

Såvidt verden vet, var den siste konge på Davids trone Sedekias av Juda. Han ble styrtet fra den, og tronen “rykket opp med roten” fra Juda i året 586 f.Kr. — nesten 600 år før Kristus!

Hva skjedde med denne tronen? Hvor var denne tronen mellom 585 f.Kr. og Kristi tid, 600 år senere? Vi vet at Jeremias ikke plantet og gjenoppbygget den i Babylon. Gud hadde lovet at Davids trone skulle styre over ISRAELITTER gjennom *alle* slektledd — ikke over hedninger. Vi vet fra historien at den hedenske tronen fortsatte i Babylon.

Davids trone ble aldri igjen plantet eller bygget blant jødene! Den regjerte ikke over jødene på Kristi tid. Jødene var da under romersk styre. Jesus steg ikke opp på en slik trone. Tronen var ikke virksom i Juda — den eksisterte ikke der eller over dette folket — den var ikke der så Jesus kunne overta den. Og Jesus sa tydelig at hans rike *ikke var av denne verden* [nåværende tidsalder]! Dog var han født til å sitte på nettopp denne, HANS FAR DAVIDS TRONE (Luk. 1:32)!

Men denne tronen var det gitt profeten Jeremias, ved et guddommelig oppdrag, å plante og GJENOPPBYGGE — *i løpet av hans levetid!* Jeremias var satt over *både* Juda og Israel. Han skulle brukes til å rykke opp Davids trone i Juda, men mer enn det! Han skulle også plante og gjenoppbygge den, og det

nødvendigvis blant ISRAELS hus — som i mange dager hadde vært uten konge og fyrste — innen det TAPTE Israel, som nå tror de er HEDNINGER! Derfor må identiteten og stedet for omplantingen *forbli skjult for verden inntil ENDENS TID* som vi lever i.

Rive ned tronen

Jeremias' liv og gjerning er en svært spennende historie. De første kapitlene i hans bok er viet hans prestegjerning med å varsle om jødernes forestående fangenskap. Han advarte Judas konger, prester og profeter idet han bragte Guds budskap. De kastet ham i fengsel — og de nektet å høre på eller adlyde Gud. Så lot Gud dem bli tatt til fange.

Det er alminnelig kjent at Babylon tok Juda i tre forskjellige stadier. Den første beleiring var i 604 f.Kr., to år senere enn tidligere alminnelig antatt, men et årstall som nå er slått fast. Landet kom imidlertid ikke *helt* i de hedenske babylonieres vold før en hel tidssyklus på 19 år var gått, altså i år 585 f.Kr. Du kan lese om den rollen som Jeremias spilte i denne tilfangetagelsen i Jeremias' bok.

Men se så en interessant kjensgjerning. Den aller siste kongen det er berettet om både i Bibelen og i verdslig historie, som har sittet på Davids trone, var kong Sedekias av Juda. Husk hans navn. Legg så merke til 2.Kong. 24:18: "Sedekias var en og tyve år gammel da han ble konge, og han regjerte i Jerusalem i elleve år. Hans mor hette Hamital; hun var datter av Jirmeja og var fra Libna."

Legg nå kort merke til beskrivelsen av den endelige nedrivning og opprykking av Davids trone: "I Judas konge Sedekias' niende år, i den tiende måned, kom Babels (78: Babylons) konge Nebukadnesar og hele hans hær til Jerusalem og kringsatte byen; i Sedekias' ellevte år, i den fjerde måned, på den niende dag i måneden, brøt de inn i byen. . . . Men da Judas konge Sedekias og alle krigsmennene så dem, flyktet de. . . . Og kaldeernes hær satte etter dem og nådde Sedekias igjen på Jerikos ødemarker, og de tok ham og førte ham opp til Babels konge Nebukadnesar i Ribla i Hamat-landet, og han avsa dom over ham. Og Babels konge drepte Sedekias' sønner i Ribla for hans øyne; likeså drepte Babels konge alle de fornemme i Juda. Og Sedekias lot han

blinde, og han lot ham binde med to kobberlenker for å føre ham til Babel" (Jer. 39:1-7).

I kapittel 52, de første elleve versene, finner vi nesten ord for ord en beskrivelse av de samme begivenhetene med denne ene setning tilføyet: ". . . og holdt ham [Sedekias] i fengsel TIL HANS DØDSDAG."

Disse skriftstedene får frem følgende punkter:

1) Kongen av Babylon drepte *alle Sedekias' sønner*, som var arvinger til Davids trone.

2) Han drepte også alle de fornemme av Juda for ikke å levne noen mulig arving til denne tronen.

3) Til slutt, etter å ha stukket Sedekias' øyne ut, ble han, kongen som satt på Davids trone, selv ført til Babylon hvor han døde i fengsel.

4) Således, som det *synes*, og som hele verden har trodd, opphørte Davids trone uten noen mulige arvinger eller sønner til å holde dynastiet i live. Sikkert er det at fra og med den dagen har tronen aldri igjen eksistert i Juda, i Jerusalem eller blant jødene!

Hva med Jekonja

Det er sant at en tidligere konge av Juda på det tidspunktet var i Babylons fangehull, og han hadde sønner som kunne fortsette Davids linje. Den tidligere kong Jekonja (Jojakin), ført til Babylon i lenker, kom til verdighet igjen 37 år etter tilfangetagelsen (se 2.Kong. 25:27-30). Han ble til og med gitt kongetittel sammen med mange andre fangne vasall- "konger".

En av Jekonjas sønner var Sealtiel som var far til Serubabel, sønnen av kongelig ætt som Jesus Kristus selv sporer sin kongelige herkomst igjennom, tilbake til David! (Matt. 1:12.) Serubabel var den mann som Gud fikk Kyros av Persia til å utstede et dekret til, og som gav ham stattholderskap — ingen kongekrone — så han kunne vende tilbake til Jerusalem og gjenoppbygge Guds hus, templet, sytti år etter tilfangetagelsen.

Men verken Jekonja eller noen av hans sønner eller sønnesønner regjerte som konge i Juda. Hvorfor?

Hvis det var en etterkommer av Davids linje som levet gjennom fangenskapet, hvorfor ble han ikke gjeninnsatt på

tronen da han kom tilbake til Jerusalem? *Hvorfor?* Ganske enkelt fordi Gud ikke ville tillate det!

Det er Gud som innsetter og avsetter konger! Gud hadde besluttet å fjerne Davids krone fra Peres' regjerende linje og sette den på hodet til en sønn av Serah. Samtidig måtte en kongelig linje direkte fra David bli i området, så Kristus kunne bli født av Davids ætt enda hundrer av år inn i fremtiden. Gud måtte også holde sitt løfte til David, at han, David, aldri skulle mangle en etterkommer til å sitte på tronen! Mange innviklede og fascinerende profetier måtte oppfylles — hvorav noen tilsynelatende selvmotsigende — en vanskelig jobb å utføre, et fryktinngydende oppdrag fra Gud til Jeremias!

“Så sant jeg lever, sier Herren, selv om du Konja [Jekonja], Jojakims sønn, Judas konge, var en signetring på min høyre hånd, så ville jeg rive deg derfra!” (Jer. 22:24.) Gud hadde bestemt en slutt på denne kongelinjen, var i ferd med å fjerne *kronen* — ikke tillate at Jekonjas sønner skulle regjere på Judas trone! Gud “snudde opp ned på” (*omveltet*) tronen til en annen gren av Judas familie.

Gud fortalte Jeremias med styrke: “Så sier Herren: Skriv denne mann opp som barnløs, som en mann som ingen lykke har i sine levedager! For ingen av hans ætt skal mere få lykke til å SITTE på DAVIDS TRONE OG HERSKE OVER JUDA!” (Jer. 22:30.)

Gud talte! Jeremias skrev! Historien ble formet og utført som Gud sa! Jekonja hadde barn — Gud selv lot disse fakta bli nedtegnet (se 1.Krøn. 3:17; Matt. 1:12), men med hensyn til DAVIDS TRONE VAR HAN BARNLØS — ingen av hans barn satt noensinne på denne tronen!

Kronen var nå fjernet fra *Peres-linjen*, rykket opp fra Juda, enhver nær kandidat til tronen drept, og Jekonja sperret inne i Babylons fengsel og på befaling av Gud den Allmektige nedskrevet som barnløs såvidt tronen angikk!

Jeremias hadde nå fullført *første* del av sitt store oppdrag. Tronen var blitt rykket opp, og kongeriket revet fullstendig ned. Juda startet nå på SIN nasjonale straff.

Hvorhen gikk Jeremias?

Men hva så med den *annen* del av Jeremias' viktige oppdrag?

Jeremias var blant de tilfangetatte jødene. Han måtte være fri for å kunne utføre annen del av sitt oppdrag.

Derfor gav "Babels konge Nebukadnesar . . . Nebusaradan, høvdingen over livvakten, befaling om Jeremias og sa: Ta ham og la ditt øye våke over ham og gjør ham ikke noe ondt! Gjør med ham således som han selv sier til deg" (Jer. 39:11-12). "Høvdingen over livvakten hentet Jeremias og sa til ham: . . . Og se, nå har jeg idag løst deg av lenkene om din hånd. Er det godt i dine øyne å komme med meg til Babel, så kom, og jeg vil la mitt øye våke over deg. Men er det ikke godt i dine øyne å komme med meg til Babel, så la det være! Se, hele landet ligger for deg; hvor det er godt og rett i dine øyne å gå, dit kan du gå. . . . Og høvdingen over livvakten ga ham mat og gaver [penger] og lot ham fare" (Jer. 40:2-5).

Så ble Jeremias sluppet fri og kunne gjøre som han ville, til og med med nødvendige penger og full frihet, så han kunne utføre den andre halvparten av sitt oppdrag. Hvor gikk han så?

Nå kommer vi til en forbløffende, fascinerende, spennende del av Jeremias' bok som har vært så godt som fullstendig oversett: "Og Jeremias kom til Gedalja, Akikams sønn, i *Mispa*, og han ble hos ham midt iblant folket, som var blitt tilbake i landet" (vers 6).

Denne Gedalja hadde kongen av Babylon gjort til stattholder over en rest av jødene i landet, og siden Jerusalem var ødelagt, hadde han gjort Mispa til sitt hovedkvarter. Men kongen av Ammon la sammen med en jøde ved navn Ismael, planer om å snikmyrde Gedalja. Planen ble utført, og stattholderen og en del av jødene ble drept. Jeremias var blant de overlevende.

"Og Ismael bortførte som fanger hele resten av folket i Mispa, *kongens døtre* og alt folket som var blitt tilbake i Mispa, og som høvdingen over livvakten Nebusaradan [fra Babylon] hadde overgitt til Gedalja . . .; dem bortførte Ismael som fanger, og gikk av sted for å dra over til Ammons barn" (Jer. 41:10).

Fattet du dette? Les avsnittet igjen. Blant disse jødene var *kongens døtre*! Døtre av Sedekias, konge av Juda og av Davids dynasti!

Kong Sedekias var død i fengslet i Babylon (Jer. 52:11). Alle hans sønner var drept. Hele Judas adel var blitt drept.

Enhver mulig arving etter Sedekias til Davids trone var blitt drept — *unntatt kongens døtre!* Nå ser vi hvorfor Jeremias gikk til Mispa!

Jeremias unnslipper

Snart overtok en mann ved navn Johanan ledelsen fra Ismael. Og av frykt for gjengjeldelse fra Nebukadnesar og kaldeerhæren appellerte han og hærførerene til profeten “og sa til profeten Jeremias: La oss bære frem vår ydmyke bønn for deg og be for oss til Herren din Gud . . . at Herren *din* Gud vil la oss få vite hvilken vei vi skal gå” (Jer. 42:2-3). De var som så mange bekjennende kristne idag. De kommer til Guds prest og forsikrer høytidelig at de virkelig ønsker å høre Guds vilje. De lover liksom disse gjorde: “vi vil lyde *Herrens*, vår Guds røst” (vers 6).

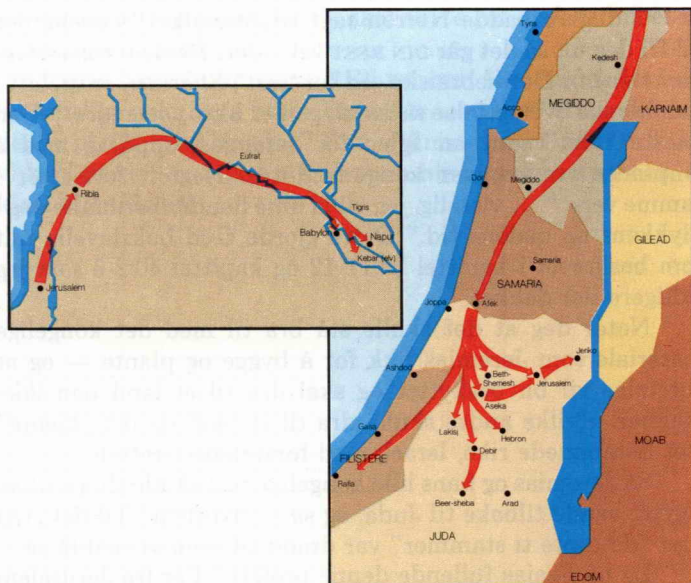
Men mente de det? Det gjør slike folk sjelden. Menne-skenaturen *vil* gjerne være god — eller *tro* den er god — men den vil ikke *gjøre* godt.

Og Herrens ord kom til Jeremias, og Gud bød dem ikke å frykte og sa at han ville beskytte og fri dem. Men folket ønsket å flykte til Egypt. Dette advarte Gud dem mot å gjøre. Hvis de gjorde det, ville Nebukadnesars sverd som de fryktet for, innhente dem der og de ville dø. “Dersom I setter eder fore å dra til Egypten”, sa Gud, “og I drar dit for å bo der, da skal sverdet I frykter for, nå eder der . . . og der skal I dø” (Jer. 42:15-16).

Men som vanlig forkastet folket Guds advarsel. “Du taler løgn,” sa Johanan, “Herren vår Gud har ikke sendt deg og sagt: I skal ikke dra til Egypt” (Jer. 43:2-3). “Så Johanan . . . og alt folket ville ikke høre på *HERRENS* røst” (vers 4). Folk som høylytt *bekjenner* at de vil følge Guds vilje, vil som regel ikke godta at Guds Ord er Guds vilje med mindre det er *deres* vilje!

Og så tok Johanan “alle dem som var blitt igjen av Juda . . . mennene, kvinnene og de små barn og *kongens døtre* . . . og *likeså profeten Jeremias og Baruk, Nerijas sønn* [Jeremias' skriver eller sekretær], og de dro avsted til Egyptens land” (Jer. 43:5-7).

Da de nådde Egypt, advarte Gud disse jødene igjen gjennom Jeremias og sa at de skulle dø der ved sverdet og ved

KONG NEBUKADNESAR og hans hær erobret sør-riket Juda og førte folket som fanger til Babylon — langt syd for de områdene som de nordre stammene tidligere var blitt ført til av assyrerne.

hunger, “ingen skal slippe unna . . . og komme tilbake *uten noen få unnsilupne!*” (Jer. 44:12-14.) Ja, noen få i dette selskapet er under guddommelig beskyttelse. Et guddommelig oppdrag skal utføres. De skal **UNNSLIPPE!** Herren fortsetter: “Og de som unnkommer fra sverdet, skal vende tilbake fra Egyptens land til Juda land, en liten flokk” (Jer. 44:28).

Under guddommelig beskyttelse

Baruk var Jeremias' permanente følgesvenn og sekretær. Det er viktig her å legge merke til Guds løfte om beskyttelse for ham: “Så sier Herren, Israels Gud, om deg Baruk . . . se, det jeg har bygget, det bryter jeg ned, og det jeg har plantet, det rykker jeg opp, og så går det med hele jorden [eller bedre: hele landet] . . . men jeg vil gi deg ditt liv til krigsbytte på alle de steder hvor du går hen” (Jer. 45:2-5). Baruks liv, liksom Jeremias', var under guddommelig beskyttelse!

Tidligere hadde Herren sagt til Jeremias: “Visselig, jeg vil fri deg ut, så det går DIN REST vel” (Jer. 15:11) [*Oversettets kommentar*: Det hebraiske ord for ‘rest’, *Sheruth*, er utelatt i den norske oversettelse så meningen er blitt noe endret]. Den eneste “rest” som var igjen for Jeremias’ oppdrag med å omplante tronen, var kongens døtre. Herren fortsetter i samme vers: “. . . visselig, jeg vil la dine fiender bønnfalle deg i ulykkens og nødens tid.” Dette gjorde Gud bokstavelig talt som beskrevet i kapittel 39:11-12 og kapittel 40:2-6 som jeg tidligere har dekket.

Notér deg at det skulle stå bra til med det kongelige materiale som Jeremias fikk for å bygge og plante — og at Jeremias vil bli beskyttet og skal dra til et land han ikke kjenner! Hvilke andre skulle dra til et land de ikke kjente? Det tistammede rike, Israel, med førstefødselsretten!

Så Jeremias og hans lille kongelige rest skulle slippe ut av Egypt, vende tilbake til Juda, og så — hvorhen? Til det sted som “de tapte ti stammer” var dradd til, som vi skal få se!

La nå Esaias fullende denne profeti: “For fra Jerusalem skal utgå en levning og fra Sions berg en rest som har sluppet unna; Herren, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette. Og denne rest som har sluppet unna, av Juda hus skal (*igjen*) skyte dypere rot nedentil og bære frukt oventil” (Es. (Jes.) 37:32, 31).

Den samme profetien finnes i 2.Kong. 19:30-31. Det er en profeti gitt gjennom Esaias i kong Esekias’ 14. regjeringsår, da kong Sankerib av Assyria truet med å invadere Juda. Det var en profeti for noe som senere skulle skje — ikke under Esekias’ regjeringstid. Noen kritikere som søker å velte denne fundamentale og viktige sannhet, påstår at denne samme rest også er nevnt i 2.Krønikebok 30:6. Men denne beskrivelsen er *ikke* en profeti, men en historisk beretning om en begivenhet fra Esekias’ første år — og *denne* rest unnslopp ikke fra Jerusalem, men de var jøder som unnslopp fra Sankeribs styrker som truet med invasjon i Juda — de unnslopp *inn i*, ikke *ut av* Juda. Intet er her sagt om å “skytte røtter nedentil og bære frukt oventil”, som i både Jes. 37 og 2.Kong. 19.

Denne profeti er så viktig at den er gjengitt to ganger! Den viser til en rest som skulle unnsloppe senere — til Jeremias’ flukt. Denne rest som er med Jeremias — i det

minste én av kongsdøtrene — skal *skyte rot nedentil!* Det vil si, **BLI OMPLANTET!**

Og så *bære frukt oventil!* Bli **BYGGET!** Har Gud feilet i sin høytidelige pakt om å holde Davids trone i live? Hvor skjedde denne planting og bygging? Kan vi finne den i Guds Ord? Ja, vi kan! Stedet og folket som tronen ble gjenopprettet hos, er klart identifisert!

DET GÅTEFULLE BRUDDET

HVORHEN DROG JEREMIAS med sekretæren Baruk og en eller flere kongsdøtre? På dette punktet stopper historien plutselig. Opplyste granskere av bibelhistorien har lenge visst at de ti stammer med navnet "Israels hus" har tapt sin identitet og kjennskapet til deres historie er forsvunnet, og de må idag, uten at man vet det, eksistere blant hedningenasjonene. Deres identitet og beliggenhet er en av de ting Gud har skjult for verden.

Og dog, i disse endetider da kunnskap igjen skal øke, da de "vise" skal *forstå* (Dan. 12:4, 10), skal vi få hemmeligheten åpenbart gjennom PROFETIENE som ikke kunne tydes før nå. Men først må vi behandle det mystiske "bruddet" som fant sted i Jakobs sønn, Judas dager.

Juda ble far til tvillingsønner. Den førstefødte var kongelig, for gjennom ham skulle septer-løftet bli nedarvet. Det ser ut som om jordmoren visste at det ville bli tvillinger. Det blir berettet at like før fødselen "stakk den ene hånden frem; da tok jordmoren og bandt en rød tråd om hans hånd og sa: Denne kom først frem." Men barnet dro hånden tilbake og den andre ble faktisk født først. Jordmoren utbrøt: "Hvor du har brutt deg frem!" Og de kalte ham [derfor] Peres hvilket betyr "brudd". Den andre tvillingen ble kalt Serah. (1.Mos. 38:27-30).

Hvorfor skulle denne merkelige hendelse bli omtalt i

bibelhistorien med mindre dette bruddet en gang i fremtiden skulle *gro sammen* mellom sønnene eller deres etterkommere? Og dog, det skjedde ikke i deres levetid.

Serah, med den røde tråden, hadde fem sønner (1.Krøn. 2:6). Oppnådde en arving av Serah til sist å komme på tronen og dermed på en måte å *hele* bruddet? David, Sedekias og Kristus var alle av Peres-grenen — ingen av Serah.

Ta nå følgende i betraktning: 1) Denne *kjensgjerning* om bruddet betyr en overføring av septeret fra Peres-linjen til Serah-linjen. 2) En slik overføring skjedde aldri før kong Sedekias av Juda, som var en etterkommer av Peres. 3) Derfor måtte den skje *etter* Sedekias' avsettelse. 4) I og med at Davids linje (Peres) skal *forbli* på tronen ned gjennom alle slektledd for alltid, kunne det bare foregå ved en **OVERFØRING** av tronen ved ekteskap mellom en Peres-arving til tronen og en av Serah-linjen, og på den måten hele bruddet.

De tre omveltninger

Historien viser at etterkommerne etter Serah ble vandringsmenn som reiste mot nord innen grensene av de skytiske riker. Deres etterkommere emigrerte senere, på Davids tid, til Irland.

Men samtidig var Peres-David-Sedekias-linjen i besittelse av septeret — var **HØYT OPPE** — opphøyet. Serah-linjen, som følte at den rettmessig skulle besitte septeret og en dag ville gjøre det, var lavt nede, fornedret — hva kongelig makt angikk.

La oss nå betrakte en høyst misforstått profeti: Hvis du leser fra 18. vers av Esekiels 21. kapittel, vil du klart se at Gud den Evindelige her taler om Judas fangenskap hos kongen av Babylon, og fra og med vers 25 sier han: "Og du dødsdømte, ugudelige, fyrste av Israel [Sedekias], hvis dag er kommet når den misgjerning er skjedd som fører til undergang! Så sier Herren: Ta huen [diademet] bort og løft kronen av [slik det skjedde ved *første* halvdel av Jeremias' oppdrag]! Det [regentskapet] som nå er, skal ikke være mer. Det *lave* skal *oppføres*, og det *høye* skal *fornedres*. Jeg vil vende opp ned, opp ned, opp ned [KJV-omvelte], på det som er; heller ikke ved dette skal det bli [eller bedre: og det skal ikke skje oftere], inntil han kommer, hvem retten tilhører, og jeg gir ham den."

La oss forstå dette klart. "Ta diademmet bort og løft kronen av." Kong Sedekias av Davids dynasti hadde kronen. Dette betyr at kronen skal tas fra ham. *Den ble fjernet*. Han døde i Babylon, hans sønner og alle av høy byrd av Juda ble drept.

"Det som nå er, skal ikke være mer [eller som i KJV: skal ikke forbli det samme]." Kongekronen skal ikke opphøre, men en forandring skal skje — tronen skal omveltes — en annen skal bære kronen. Guds *løfte* til David skal ikke forgå ved en forsømmelse!

"Det lave skal opphøyes, og det høye skal fornedres." Hvem er "høy"? Kong Sedekias av Juda. Nå skal han bli fornedret. Han skal tape denne kronen. Juda har vært "høy", mens Israel har vært "lav" — disse mange årene uten en konge (Hos. 3:4). Peres' linje har vært "høy". Serahs linje har vært "lav".

"Jeg vil vende opp ned, opp ned, opp ned [tre ganger omveltning] og det skal ikke skje mer inntil han kommer som har retten." Hva skulle vendes opp ned? Diademmet og tronen. Ikke én gang, det skal vendes opp ned *tre ganger*. Vendt opp ned ved å fornedre Sedekias, huset Juda, Peres' linje, og nå opphøye huset Israel og en av Serahs linje! Den første av de tre omveltninger ble fullført i og med Jeremias' oppdrag.

"Og det skal ikke være mer." Betyr dette at tronen — kronen — skal slutte å eksistere? Langt i fra! Hvordan kunne den bli vendt opp ned *to ganger til* — dvs. **OVERFØRT** fra den ene til den annen, hvis den sluttet å eksistere? Hvordan kunne kronen, etter disse tre overføringer, bli gitt til ham — Kristus — som retten tilhører, ved hans annet komme, hvis den helt og holdent opphørte å eksistere? Hvordan kunne han som var "lav" nå bli opphøyet ved kronen hvis kronen ikke lengre skulle eksistere? Nei, meningen er: "Den skal ikke lenger *bli vendt opp ned* før Kristi gjenkomst." Og så skal den gis til ham!

Gud vil ikke bryte sitt uforanderlige løfte til David! Gjennom alle slektledd skal David ha en etterkommer med denne kronen! Den *andre* halvdel av Jeremias' oppdrag må nå gjennomføres. Tronen må **PLANTES OM** og **BYGGES OPP** igjen. Kronen må omveltes — *overføres* til en annen! Men **HVORHEN** og til **HVEM**?

En "gåte" og en "lignelse" gir svaret!

Den merkelige sannhet om å PLANTE og å GJENOPPBYGGE Davids trone er åpenbaret i "en gåte og en lignelse" innhyllet i en symbolsk språkdrakt som aldri er blitt forstått inntil disse siste dager. Og dog står det idag så tydelig forklart at selv et lite barn kan forstå det!

Det fyller 17. kapittel av Esekiels profeti. Hele kapitlet bør leses omhyggelig. Legg først merke til at dette profetiske budskap er adressert, IKKE til Juda, jødene, men til Israels hus. Det er et budskap til opplysning for det tapte ti-stamme-riket, Israel, i disse siste dager!

Først blir Esekiel befalt å gi en gåte og så en lignelse. Gåten står i vers 3 til 10. Og så fra og med vers 11 forklarer Gud dens mening. "Si til den gjenstridige ætt [Gud sier "den gjenstridige ætt" som er det ti-stammede ISRAEL (Esek. 12:9) som Esekiel er satt til å være profet for (Esek. 2:3, 3:1 m.fl.)]: Vet I ikke hva dette er? Si..." og så blir gåten greit forklart.

En stor ørn kom til Libanon og tok toppen av sederen. Det blir forklart at dette symboliserer kong Nebukadnesar av Babylon som kom til Jerusalem og tok kongen av Juda til fange. Det at den brøt av "den øverste kvist" — eller riktigere som i den engelske KJV-Bibel: "sederens unge kvister" (flertall), og brakte dem til kjøpmannslandet, symboliserer ifølge forklaringen at kongens sønner taes til fange. "Så tok den skudd [sæd] av landets vekster" — betyr at Nebukadnesar også tok av folket, og høvdingene i Judas land. "Han satte det likesom et piletre. Og det vokste og ble et vintre som bredte seg vidt ut, men var lavt av vekst" betyr at jødene ble gitt en pakt hvorved de — skjønt styrt av kaldeerne — kunne leve i fred og vokse. Den andre "store ørnen" er forklart å symbolisere Egyptes Farao.

Gåten dekker altså *første* del av Jeremias' oppdrag. Merk så hva som er åpenbaret angående den *annen* del — PLANTINGEN av Davids trone! Det kommer i lignelsen i versene 22-24. "Så sier Herren Israels Gud: Da vil jeg ta en kvist av den høye seders topp." Av Guds egen forklaring har vi lært at sedertreet symboliserer nasjonen Juda; dets topp er Judas konge. Gåten fortalte oss at Nebukadnesar tok toppen —

kongen. Lignelsen forteller oss nå at *Gud* — ikke Nebukadnessar, men *Gud*, vil bryte av *fra* toppen. Ikke toppen, men *FRA* toppen og “**SETTE DET**” (vers 22). “Av dens øverste kvister vil jeg bryte av et *spedt skudd*, og jeg vil sette [plante] det på et høyt, høyt fjell,” fortsetter den Allmektige! A-ha! “Et *spedt skudd* — en *sped*, ung kvist!” Kvistene i sederens topp symboliserte kong Sedekias’ barn. Da må ganske sikkert et *spedt*, ungt *skudd* symbolisere en **DATTER**! “. . . og vil sette [**PLANTE**] det.” Kunne man i symbolsk språk klarere få sagt at denne jødiske prinsesse skulle bli den kongelige sæd for igjen å **PLANTE** Davids trone? Men hvor? “. . . på et høyt, høyt fjell,” sa Gud! Et “fjell” i symbolsk språkbruk betyr alltid en **NASJON**.

Men hvilken nasjon?

“På **ISRAELS** høye fjell vil jeg plante det,” svarer Gud. Davids trone skal nå bli plantet i **ISRAEL** etter å være revet ned fra **JUDA**! Kunne noe språk være klarere? “. . . og det [*spede skuddet* — kongsdatteren] skal skyte grener og bære frukt og bli til en herlig seder.”

Opphørte Davids trone med Sedekias av Juda? Glemte Gud sin pakt? Nei! Sammenlign denne uttalelse med ordene i **Esaias 37:31-32**: “Den rest som har sluppet unna av Juda hus, skal skyte dypere rot nedentil (KJV: skal igjen slå rot nedentil — bli plantet] og **BÆRE FRUKT OVENTIL**.” Det ble **PLANTET** i **ISRAEL** som hadde flyttet vekk fra Juda! Etter at denne hebraiske prinsesse er “plantet” på tronen, nå i **ISRAEL** — tapt av syne — skal denne tronen **BÆRE FRUKT**. Hun skal gifte seg, få barn og hennes sønner skal fortsette Davids dynasti!

“. . . og alle slags fugler, alt som har vinger, skal bo under det; i skyggen av dets grener skal de bo” (**Esek. 17:23**). Det “tapte” Israel, som nå har fått tronen og igjen er blitt et selvstyrt folk, skal i tidens fylde spre seg jorden rundt og vinne herredømme og makt. De skal arve de uforbeholdne løfter vedrørende **FØRSTEFØDSELSRETTE**n i henhold til Guds pakt med Abraham!

“Og alle markens trær . . .” (vers 24). Et “tre” i denne gåte og lignelse er benyttet om en nasjon, med andre ord “alle jordens nasjoner”. “. . . skal kjenne at jeg, Herren, har gjort et høyt tre lavt.” Juda, det høye tre, som hadde tronen i 130 år

etter at Israel var blitt tatt til fange, er nå fornedret til slaveri. "... og et lavt tre høyt." I 130 år hadde Israel vært et "lavt tre". Nå blir Israel opphøyet og blir igjen et driftig folk med en konge av Davids ætt. "... et friskt tre tørt [Juda] og et tørt tre [Israel] grønt."

Sammenlign denne uttalelsen med Esekiel 21:26: "Ta huen [diademmet] bort og løft kronen av! ... det lave skal opphøyes, og det høye skal fornedres. Jeg vil vende opp ned ..." etc. Det er tale om å overføre tronen fra Juda til Israel.

Israel hadde allerede vært uavhengig i Irland i fire århundrer. Israel hadde allerede i Irland et kongehus som Sedekias' datter ble podet inn i. De irske israelittene var en eldgammel koloni og hadde ikke vært i det assyriske fangenskap.

ISRAEL, anført av stammene Efra'im og Manasse, som hadde førstefødselsretten, skal nå blomstre og ha stor fremgang når deres tid kommer. "Jeg, Herren, har sagt det, og jeg skal gjøre det" (Esek. 17:24).

Ja, FØDSELSRETTE er hos ISRAEL, og skjønt *tapt* av syne, skjønt antatt å være et ikke-israelittisk folk, er de det folk som skulle vokse til en hærs-kare, som lovet — til den store nasjonen og samveldet av nasjoner og som besitter sine fiende-nasjoners porter, som skulle bli en kolonimakt og bre seg over hele jorden, velsignet med nasjonale rikdomskilder og velstand. Og husk, når de således blir mektige og nasjonalt dominerende, vil Davids trone være å finne omplantet iblant dem!

Men hvor dro Jeremias med sin kongelige sæd for omplanting for å finne det tapte Israels hus? Hvor er de idag? Hvorledes ble "bruddet" helet og hvorledes kom en sønn av Serah på tronen? Kan vi si noe om det?

Ja, det KAN vi! Den nøyaktige beliggenhet er åpenbaret i Bibelens profetier! Vi kan dessuten fra historien finne hans reiserute!

ISRAELS NYE LAND

Nå ER VI REDE til å søke oss frem til den geografiske beliggenhet av de tapte stammer av Israels hus. Vi vet at de må eksistere idag som en nasjon og et fellesskap av nasjoner, mektige og ansett for å være ikke-israelitter. Og der hvor vi finner dem, skal vi finne Davids trone!

Mange steder i profetiene forteller om disse folk i de siste dager. Profetier som ikke skal bli forstått før denne "endens tid". Profetier som inneholder et budskap som skal bringes frem til disse folk av dem som Gud åpenbarer det til!

Først er det nødvendig å ha disse kjensgjerninger for øye. Profeten Amos skrev — under den 13. av de 19 konger av Israels hus (Amos 1:1) "Se, Herrens øyne er vendt mot dette syndige rike [Israels hus, Juda hadde ennå ikke syndet] og jeg vil utslette det [kongeriket, dets regjering, ikke folket] av jorden; . . . For se, jeg byder at Israels ætt skal rystes blant alle folkeslag, likesom en ryster med et sold og ikke ett korn faller til jorden" (Amos 9:8-9).

Denne profeti blir vanligvis antatt myntet på jødenes adsprede forhold. Men den har intet med jødene, eller Juda hus, å gjøre, men angår det tistammede ISRAELS hus — som ble bortført i fangenskap til Assyria og så emigrerte derfra og ble adspredd blant andre folk før jødene ble ført til Babylon. Denne profeti sier at ISRAEL (ikke Juda) skulle bli siktet blant andre nasjoner — disse israelitter som mistet sin identitet —

og dog har Gud beskyttet og tatt vare på dem, så “ikke ett korn faller til jorden”.

Et nytt hjemland

Det var den gang at Israels barn “. . . i mange dager skulle sitte uten konge” (Hos. 3:4). Mange steder i Det nye testamente antyder at disse folk virkelig ble siktet gjennom alle nasjoner. Skjønt mange av dem ennå var spredt blant forskjellige nasjoner i det første århundre e.Kr., hadde en del av dem etablert seg i sitt eget bestemte område på Jeremias’ tid, 140 år etter deres opprinnelige bortførelse.

Men disse israelitter med førstefødselsretten skulle til sist komme til et nytt land som skulle bli deres eget. Gud sier i 2.Sam. 7:10 og i 1.Krøn. 17:9: “Og jeg har gjort istand [KJV: har utpekt] et bosted for mitt folk Israel og *vil* [fremtid! — ikke “har”] PLANTE DEM [Jeremias var gitt det oppdrag å PLANTE tronen iblant dem] . . . så det bor i sitt hjem og *ikke uroes mer*.” Sammenhengen viser at dette ikke gjelder Palestina, men et annet land hvor disse adspredte israelitter skulle samles etter å være “fjernet” fra det lovede land, Palestina, mens dette landet lå øde og i hedningenes besittelse.

Merk: Etter at de er fjernet fra Palestina og siktet blant alle nasjoner og i mange dager har sittet uten konge og uten å kjenne sin opprinnelse, skal de bli “plantet” i et fjernt, fremmed land som nå skal bli deres eget. Og NB! — etter å ha nådd dette stedet, *skal de ikke “uroes”, dvs. forflyttes, mer!* Underforstått: Ikke mer i vår nåværende verden.

Mens andre profetier viser at de skal bli kolonimakter og bre seg over hele jorden, er det tydelig at denne utbredelsen må skje fra dette utpekte sted som vil forbli “hjemmet” og regjeringssetet for Davids trone.

Legg videre nøye merke til at så snart dette “deres eget hjem” er nådd og Davids trone er plantet der, **SKAL DE IKKE UROES — IKKE FLYTTES — MER**. Derfor befinner dette folk seg på samme sted hvor Jeremias plantet Davids trone for mer enn 2500 år siden!

Derfor vil profetier, som angår *disse* dager eller vedrører dette folks geografiske plassering like før Kristi gjenkomst, vise oss hvor Jeremias plantet tronen. Huset Israel har ennå

igjen — ved Jesu komme — å vende tilbake til Palestina, deres opprinnelige land. Profetier som forteller hvor de da emigrerer FRA vil åpenbare hvor ISRAELS “tapte” ti stammer befinner seg! De to etterfølgende omstyrtinger av tronen må også finne sted innen samme generelle område.

Det tapte Israel lokalisert

La oss nå se hvor profetiene lokaliserer folkene med førstefødselsretten, med Davids trone og med jordens rikeste nasjonale velsignelser. Husk, de skiller seg fra jødene ved forskjellige navn, “Efra’im”, “Josef”, “Jakob”, “Rakel” (Josefs mor), “Samaria” (deres tidligere hjem) og “Israel”.

Hoseas 12:2: “Efra’im . . . jager etter østenvær.” Østenvær drar vestover. Efra’im må ha dradd *vestover* fra Assyria. Da Herren svor til David å gjøre hans trone evigvarende, sa han: “Jeg vil la ham legge sin hånd [og sitt septer] på havet” (Salme 89:26). Tronen vil bli “plantet i havet”.

Gjennom Jeremias sier Herren: “Frafalne Israel har vist seg rettferdigere enn den troløse Juda. Gå avsted og rop ut disse ord *mot* NORD og si: Vend tilbake, Israel, du frafalne, sier Herren” (Jer. 3:11-12). Israel er tydelig skjelnet fra Juda. Israel lå selvfølgelig nord for Juda mens de ennå var i Palestina — men da disse ordene ble skrevet av Jeremias, hadde Israel vært borte fra Palestina i mer enn 130 år og hadde for lenge siden, *sammen med* assyrerne, emigrert nord (og vest)-over fra der Assyria opprinnelig lå.

Og i de siste dager skal budbringere gå “*mot* NORD” (for Jerusalem) for å finne det tapte Israel og rope ut denne advarsel. Så beliggenheten vi skal finne frem til er *mot* nord, og også vest, og i havet.

Det 18. vers av samme kapittel lyder: “I de dager skal Judas hus gå til Israels hus og de skal komme sammen *fra landet i nord* til det land jeg gav eders fedre i arv.” Ved den fremtidige utgang — ved Kristi komme — skal de vende tilbake til Palestina ut av landet i NORD!

Etter å ha sagt: “Hvorledes skal jeg kunne gi deg opp, Efra’im?” sier Herren gjennom Hoseas: “. . . og bevende skal hans barn komme fra havet [KJV: fra vest]” (Hos. 11:8, 10).

Og igjen: “Se, jeg fører dem fra landet i nord og samler

dem fra jordens ytterste ende [KJV: fra jordens kyster]" (Jer. 31:8). Denne profeti skal bli vurdert i de "siste dager" (Jer. 30:24, 31:1), og er adressert til "Israel" (vers 2, 4 og 9), til "Efra'im" (vers 6 og 9) og "Samaria" (vers 5). Her er tilføyet en ny indikasjon — "fra jordens kyster" (vers 8). De er øyensynlig dominerende til sjøs, og det antydes at de har spredt seg vidt omkring ved kolonisasjon.

Med henblikk på huset ISRAEL, ikke Juda (Esa. 49:3, 6), sier Gud: "Se, de kommer langt borte fra, noen *fra* NORD og noen *fra* VEST og noen fra Sinims land" (Esa. 49:12). På hebraisk er der intet ord for "nord-vest". For å betegne dette brukte man uttrykket "nord og vest". Det betyr faktisk nordvesten! Vulgata angir "Sinim" som "Australia". Så nå har vi beliggenheten *nordvest for Jerusalem* og også spredt verden over.

Ergo: Israel av IDAG — det samme Israel som Jeremias "plantet" Davids trone i — befinner seg spesielt nordvest for Jerusalem og ved havet! La oss lokalisere landet nøyere!

Det samme Esaias' 49. kapittel begynner med: "Hør på meg, I øyer!" De folk det tales til, blir kalt "I øyer" i første vers og "Israel" i tredje vers. Dette uttrykket "øyer" er noen ganger oversatt "kystland".

Det 31. kapittel av Jeremias som lokaliserer Israel til "landet i nord" sier "... jeg er blitt en far for Israel, og Efra'im er min førstefødte... Hør Herrens ord, I folk [Efra'im, Manasse] og forkynn det *på øyene* langt borte..." (Jer. 31:9-10). Og igjen: "Ti og hør på meg, I øyer!... du Israel, min tjener Jakob som jeg utvalgte" (Esa. 41:1, 8).

I Jer. 31:10 skal budskapet bli forkynt "på øyene langt borte" og bli utropt blant "det YPPERSTE BLANT FOLKENE" (vers 7). Altså, idag som på Jeremias' tid, er Israels hus på øyene, "i havet", det ypperste blant folkene, nordvest for Jerusalem. Et folk som bor ved kysten og derfor dominerer på havet.

Ta et kart over Europa. Trekk en linje rett NORDVEST-over fra Jerusalem tvers over det europeiske kontinent til du kommer til havet og over til øyene i havet! Denne linje fører deg direkte til De britiske øyer!

Der er så mye bevismateriale for at de hvite, engelsktalende folk idag — Storbritannia og USA — sikkert og visst er stammene med førstefødselsretten, Efra'im og Manasse av

det "tapte" Israels hus, at vi bare kan få plass til en liten del av bevisene i denne bok.

Britannias hebraiske navn

Et høyst interessant faktum er den hebraiske betydningen av navnene til det britiske folk. Huset Israel er pakt-folket. Det hebraiske ord for "pakt" er *beriyth* eller *berit*. Etter Gideons død fulgte Israel den falske, hedenske gud Baal. I Dom. 8:33 og 9:4 blir ordet "pakt" brukt som et rent navn, koblet sammen med navnet "Baal". Dette er i den norske bibel gjengitt med ordet "Baal-Berit", som betyr "paktens avgud".

Det hebraiske ord for "menneske" er "*iysh*" eller "*ish*". På engelsk betyr endelsen "ish" (norsk "isk" eller "sk") "*av* eller *tilhørende* (et spesielt land eller en person)". I det opprinnelige hebraiske språk ble vokaler aldri markert i stavingen. Så om man utelater vokalen -e fra "*berith*", men beholder -i'en i den engelske form for å beholde -i-lyden, får vi det anglifiserte hebraiske ord for pakt: "*brith*".

Men hebreerne uttalte aldri sine -h'er. En jøde uttaler selv idag navnet "Shem" som "Sem". Dette eldgamle hebraiske trekk er forresten også et moderne britisk trekk. Så det hebraiske ord for "pakt" ville i sin engelske form bli uttalt: "*brit*".

Og ordet for "pakt-mennesket" eller "pakt-folket" ville derfor ganske enkelt uttales: "BRITISH" (fornorsket: BRITISK). Og er det da tilfeldig at også det virkelige paktfolket kalles slik idag: "BRITISH"? Og de bor på de "BRITISKE ØYER"!

Huset Israel skulle ikke bare miste sin identitet, men også sitt navn. Det skulle bli kalt med et nytt navn siden de ikke lengre skulle kjenne sin identitet som Israel, slik Gud klart sa det i Esa. 62:2, hvor han viser til disse siste dager og til Tusenårsriket.

Gud sa til Abraham: "I ISAK skal det nevnes deg en ætt". Dette navnet gjentas i Rom. 9:7 og i Heb. 11:18. I Amos 7:16 kalles israelittene: "ISAKS hus". De nedstammet fra Isak og var derfor Isaks sønner. Ta bort I'en fra "Isak" (vokaler bruktes ikke i hebraisk staving), og vi får det moderne navnet "SAKSØNN(ER)" eller med forkortet engelsk stavemåte: "SAXONS"! Dr. W. Holt Yates ved Yale-universitetet sier:

“Ordet “Saxons” er utledet av “sønner av Isak” ved at forbokstaven I er falt bort.”

Mange forveksler angel-sakserne med de tyske — eller gammel-sakserne som fremdeles lever i Tyskland. De tyske sakserne har sitt navn fra det gamle høytyske ordet, *Sahs*, som betyr “sverd” eller “kniv” (også norsk “saks”). Disse sverd-bærende tyskere er et helt forskjellig folkeslag fra de angel-sakserne som drog over til England.

Dan, en “slanges spor”

I og med at Herrens hensikt var at det “tapte” Israel skulle bli lokalisert og funnet i disse de siste dager, skulle vi vente at noen tegn eller spor var igjen etter den rute Israel tok da de dro ut fra Assyria, landet for deres opprinnelige fangenskap.

Om Efra'im (vers 20) sier Gud i Jer. 31:21 “Reis deg merkestener, sett deg veivisere, gi akt på den banede vei, den vei du gikk”. I skriftene finner vi disse “merkestener” eller veiskilt, som de satte opp langs den veien de dro.

I 1. Mos. 49:17, hvor Jakob forutsier hva som skal skje med hver av stammene, nevner han at “Dan skal være en slange på veien” — eller: “Dan skal være en slanges spor.” Det er en vesentlig kjensgjerning at Dan, en av de ti stammer, oppkalte hvert sted de kom til etter sin stamfar Dan.

Dan bodde opprinnelig i en kyststripe langs Middelhavet, vest for Jerusalem. “Men Dans barns land ble for trangt for dem”, leser vi i Josva 19:47, “. . . og Dans barn dro opp og førte krig mot Leshem; de inntok det . . . og de kalte Leshem DAN etter sin stamfar, Dan.”

I Dom. 18:11-12 nevnes det at danittene dro opp og leiret seg i Kirjat-Jearim “og kalte dette sted *Dans* leir til denne dag”. Litt senere kom det samme kompani på 600 bevæpnede danitter til La'is, tok den og “kalte byen DAN etter sin stamfar Dan” (v. 29). Legg altså merke til hvorledes disse danitter etterlot “slangens spor” langs den vei de gikk — satte opp merkestener ved hvilke deres vei lar seg etterspore idag.

Husk at på hebraisk ble vokalene ikke skrevet. Vokallydene måtte tilføyes under talen. Ordet “Dan” vil altså tilsvarende på engelsk (og norsk) ganske enkelt bli stavet “Dn” og kan bli uttalt “Dan” så vel som “Den”, “Din”, “Don”, eller “Dun”, og forsatt være det samme hebraiske navnet.

Stammen Dan besatte to adskilte områder eller provinser i det Hellige Land før det assyriske fangenskap. En del levde på Palestinas kyststripe. De var hovedsakelig sjøfolk, og det er gjengitt at Dan bodde ved skip (Dom. 5:17).

Da Assyria tok Israel til fange, stakk disse danitter ut med sine skip og seilte vestover gjennom Middelhavet og nordover til Irland. Like før sin død profeterte Moses om Dan: "Dan er en løveunge, som springer frem fra Basan" (5.Mos. 33:22). Langs Middelhavets kyster etterlot de sitt spor i "Den", "Don" og "Din".

Irske annaler og irsk historie viser at de nye innvandrere, som slo seg ned i Irland på nettopp den tiden, var "Tuatha de Dana'ans" som oversatt betyr "Dans stamme". Enkelte ganger står det bare "Tuathe De" som betyr "Guds folk". Og i Irland etterlot de disse "merkestener": "*Dans-Laugh*", "*Dan-Sower*", "*Dun-dalk*", "*Dun-drum*", "*Don-egal Bay*", "*Don-egal City*", "*Dun-gloe*", "*Din-gle*", "*Duns-more*", (som betyr: "flere Daner"). Dessuten betyr ordet Dunn i det irske språk det samme som "Dan" på hebraisk, nemlig "dommer".

Men danittenes nordre del ble ført til Assyria i fangenskap, og derfra dro de med resten av de ti stammer over land.

Etter å ha forlatt det assyriske fangenskap, bodde de i noen tid i landet like nordvest for Svartehavet. Der finner vi flodene *Dnepr*, *Dnestr* og *Don*.

Så, i så vel gammel som nyere geografi, finner vi merkestene: *Don-au*, *Dan-inn*, *Dan-aster*, *Dan-dari*, *Don-ets* og *Don*, *Dan* og *U-don*, *Eri-don*, ned til *Danskene*. *Danmark* betyr "Dans mark."

Da de kom til De britiske øyer, satte de opp som "merkestener" navnene: *Dun-dee*, *Dun-raven*; i Skottland er "Dan'er", "Don'er" og "Dun'er" like mangfoldige som i Irland. Og slik setter "slangens spor" av Dan opp veimerker som fører direkte til De britiske øyer og Nordvest-Europa!

Irlands eldgamle annaler

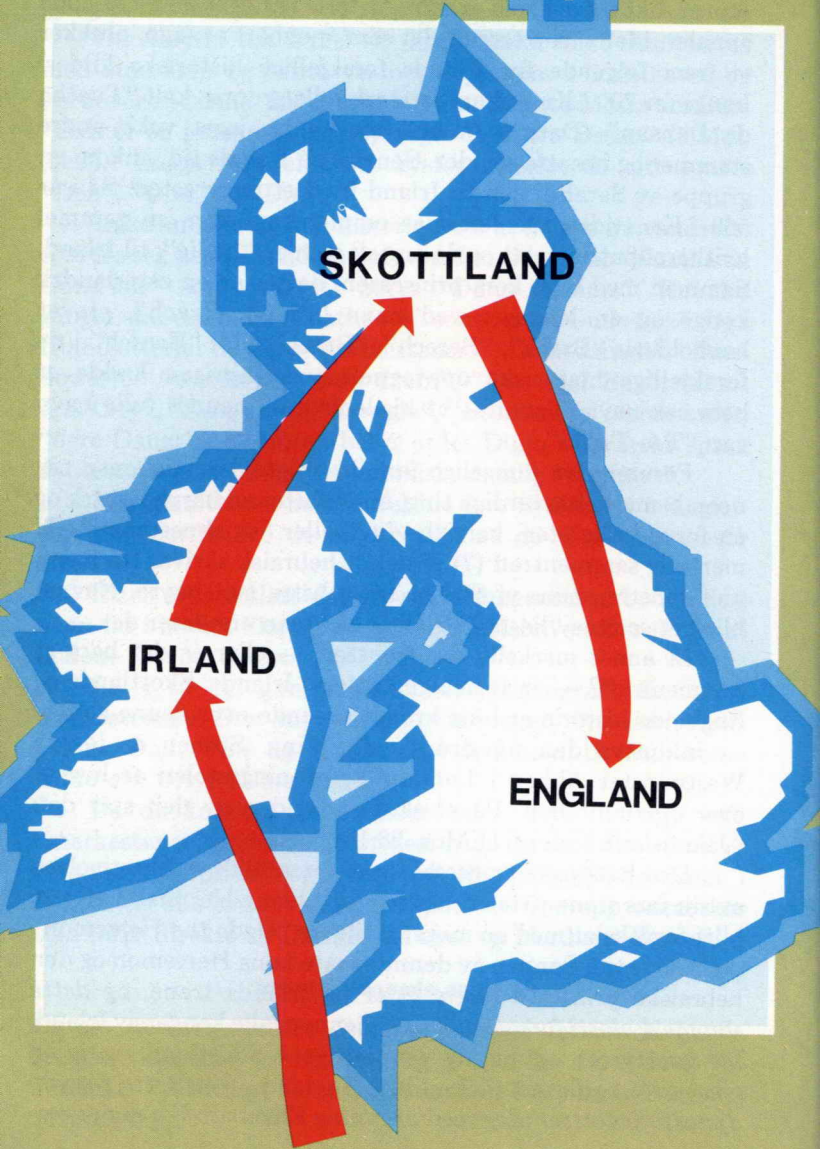
La oss så kort vurdere det som finnes i Irlands eldgamle annaler, legender og historie, og vi ser for oss scenen for Jeremias "planting" og det nåværende landområde for det "tapte" Israel.

Det aller eldste av Irlands historie er svært utførlig, skjønt farget av noen sagn. Men med kjensgjerningene fra bibelhistorien og profetiene for øye, kan vi lett skille ut det som er dikt fra det som er sann historie når vi studerer Irlands annaler. Idet vi sorterer ut det som åpenbart er sagn, plukker vi frem følgende fra Irlands forskjellige historiske kilder: Lenge før 700 f.Kr. ankom en sterk folkegruppe, kalt "Tuatha de Danaan" (Dans stamme), med skip, jaget vekk andre stammer og bosatte seg der. Senere, på Davids tid, ankom en gruppe av Serah-linjen til Irland fra Det nære østen. Så i år 569 f.Kr. (tiden for Jeremias omplanting) kom en gammel hvithåret patriark, nå og da omtalt som en "hellig", til Irland. Sammen med ham kom prinsessen, datter av en østerlandsk konge og en ledsager ved navn "Simon Brach", stavet henholdsvis "Breck", "Berech", "Brach" eller "Berach" i de forskjellige historiske oppteignelser. Prinsessen hadde et hebraisk navn, Tephi — et kjælenavn — hennes fulle navn var: "Tea-Tephi".

Foruten den kongelige familie bragte Jeremias med seg noen bemerkelsesverdige ting, innbefattet en harpe, en ark og en forunderlig sten, kalt "lia-fail" eller "skjebnестenen". Et merkelig sammentreff (?) er det at hebraisk skrives fra høyre mot venstre, mens vi skriver fra venstre mot høyre. Navnet blir det samme "lia-fail" hvilken vei man enn leser det.

Et annet merkelig sammentreff — eller er det bare et sammentreff? — er at mange konger i Irlands, Skottlands og Englands historie er blitt kronet sittende over denne stenen — inklusive den nåværende dronning. Stenen er idag i Westminster Abbey i London, og troningsstolen er bygget over og rundt den. På et skilt ved siden av den står det: "Jakobs minnестen" (1.Mos. 28:18).

Den hebraiske prinsesse Teas gemal fikk ved bestigelsen av sin fars trone tittelen Herremon. Denne Herremon er ofte blitt forvekslet med en meget tidligere "Gede the Herremon" på Davids tid. Sønnen av denne senere kong Herremon og den hebraiske prinsesse fulgte etter på Irlands trone, og *dette samme dynasti forsatte ubrutt*, gjennom alle konger av Irland; ble *omstyrtet* og på ny omplantet i Skottland og igjen *omstyrtet* og flyttet til London, England, hvor *dette samme dynasti fortsetter idag* med dronning Elizabeth II's regjering.

SKOTTLAND

IRLAND

ENGLAND

Et annet interessant faktum er at den kronen som kong Herremon og de andre monarker av gamle Irland bar, hadde *tolv takker!*

Dronning Elizabeth på Davids trone

Når man ser bibelhistorien, profetiene og Irlands historie under ett, kan da noen benekte at denne hebraiske prinsesse var datter av kong Sedekias av Juda, og dermed arving til Davids trone? — At den gamle patriark faktisk var Jeremias, og hans ledsager, Jeremias' sekretær, Baruk? At kong Herremon nedstammet fra Serah og her giftet seg med en datter av Peres-linjen og således helet det gamle brudd? At da Davids trone første gang ble omstyrtet ved Jeremias, ble den **PLANTET** på NY i Irland, senere for annen gang omstyrtet og plantet igjen i Skottland og tredje gang omstyrtet og plantet i London? Når Kristus vender tilbake til jorden for å sitte på denne tronen, vil han overta en **VIRKSOM, eksisterende** trone, ikke en trone som ikke eksisterer (Luk. 1:32).

Og Det britiske samvelde av nasjoner er den *eneste SAMLING AV NASJONER* i hele verdenshistorien. Kunne de så *nøyaktig* svare til spesifikasjonene for førstefødselsretten og likevel ikke være førstefødselsrett-folket?

USA utvidet seg raskt hva nasjonale ressurser og rikdom angikk etter år 1800, men nådde senere enn Det britiske samvelde til en verdensdominerende stilling blant nasjonene. De ble en supermakt ved slutten av 1. verdenskrig.

Amerikas forente stater er Manasse

I den profetiske velsignelse som den døende Jakob ga, er det åpenbart at Efra'im og Manasse for en stor del skulle arve førstefødselsretten sammen, at de skulle være sammen lenge, for så endelig å skille lag.

I 1. Mos. 48 gir Jakob først fødselsretten til Josefs to sønner under ett, idet han taler om dem begge sammen. Så på slutten taler han til dem hver for seg — Manasse skulle bli den ene **STORE** nasjon og Efra'im en **FORENING** av nasjoner.

KART SOM VISER RUTEN. Jeremias kom til Irland. Ifølge tradisjonen satte han opp det kongelige dynasti i Irland. Det ble senere "snudd opp ned" og plantet i Skottland og deretter flyttet til England.

Foto: Keystone

OVER: Fra Dronning Elizabeth II's kroning. Til høyre: Den gamle kroningsstolen i Westminster Abbey, London. Under den ligger stenen som sies å være bragt til Irland av profeten Jeremias, og som mange av Skottlands og Englands konger er blitt kronet på.

Og i sin profeti for disse siste dager sa Jakob: "Et ungt frukttre er Josef, et ungt frukttre ved kilden; *grenene skyter ut over muren*" (1.Mos. 49:22). Med andre ord skulle Josef — Efra'im og Manasse i fellesskap, sammen — bli *koloniserende* folk i disse siste dager, deres kolonier skulle forgrene seg ut fra De britiske øyer over hele jorden.

Sammen vokste Efra'im og Manasse til en hærskere, så skiltes de i henhold til Jakobs profetiske velsignelse i 1.Mos. 48. Disse folk har fullbyrdet denne profetien.

Men hvordan kan USA være Manasse når en stor del av folkene der er kommet fra mange nasjoner utenom England? Svaret er: En stor del av Manasse forble med Efra'im inntil Ny England-statene skilte seg ut. Men deres forfedre skulle siktes gjennom mange nasjoner, som korn gjennom en sikt, og dog skulle intet korn falle til jorden eller gå til spille (Amos 9:9). Folket ble filtrert gjennom mange nasjoner. Efra'im og en god del av Manasse emigrerte omsider til England sammen, men mange andre av Manasse som var siktet ut i og

ILIPET
POTTE
H. H. A. T.
R
I P S.

Small informational plaque at the base of the throne.

gjennom andre nasjoner, forlot ikke disse før de kom som emigranter til USA ETTER at Ny England-koloniene var blitt en egen nasjon. Dette betyr ikke at *alle* utlendinger som har emigrert til USA, er av Manasses ætt, men mange er det utvilsomt. Israel har imidlertid alltid tatt opp hedninger som ble israelitter ved å leve i Israels land og ved inngifte.

USA er således blitt kjent som verdens "smeltedigel". Så langt fra at dette taler imot dets avstamning fra Manasse, bekrefter det faktisk denne avstamning. Bevisene for at det er Manasse, er overveldende. Manasse skulle skille seg ut fra Efra'im og bli den største, rikeste enkelt-nasjon i jordens historie. USA — og det alene — har oppfylt denne profeti. Manasse var faktisk en *trettede* stamme. Der var opprinnelig tolv stammer. Josef var en av disse tolv. Men da Josef ble delt i to stammer og Manasse skilte seg ut som en uavhengig nasjon, ble det en *trettede* stamme.

Kan det være en ren tilfeldighet at det startet, som en nasjon, med *tretten* kolonier?

Men hva med de *andre* av de såkalte "tapte ti stammer"? Mens *førstefødselsretten* var *Josefs* og dets velsignelser er gitt til Det britiske samvelde og USA, så hørte også de åtte andre stammer av huset Israel til Guds utvalgte folk. Også de er blitt velsignet med et godt mål av materiell rikdom — men *ikke* med førstefødselsrettens dominans.

Skandinavenes røtter avdekket

Det er få idag som kjenner sannheten om de nordiske folks opprinnelse. Hvor kom det norske, svenske, islandske, finske og danske folk fra? Hvorfor har de så meget til felles med britene og amerikanerne?

Historikere forteller oss at svearne og goterne ble opphavet til den store skandinaviske rase. Begge folkegrupper kan spores tilbake til området ved Svartehavet og oldtidslandet Skytia.

Perserne kalte alle skytere "Sakæere". Plinius sier at sakæerne, som bosatte seg syd for Svartehavet, ble kalt "Sacassani" (Bok VI. 19). Ptolemaios nevner også et skytisk folk som kalles "Saxoner". Angelsakserne er forfedrene til det britiske folk, og da de i siste instans er fra Skytia, er de beslektet med skandinavenes.

Både britenes og skandinavenes røtter går tilbake til Skytias område. De er beslektede folk med felles opprinnelse. Intet under at det finnes skytiske elementer både i vikingenes og kelternes kunst (side 178 i *The Scythians* av T. T. Rice).

Ikke alle skytere var israelitter. Men vi vet med sikkerhet at Israels hus — de nordlige ti stammer — bodde i flere land, blant annet Skytia, i det første århundre. Apostelen Jakob adresserte sitt brev til dem (Jak. 1:1). Det samme gjorde apostelen Peter. Han nevner spesielt provinsene syd for Svartehavet, hvor de levde som “fremmede” (1. Pet. 1:1).

Josefus skrev sin historie på samme tid. I det første århundre, skrev han, “har De ti stammene til nå vært bortenfor [elven] Eufkrat, og er et enormt menneskehav som ikke kan telles” (Bok XI kapittel 5, 2, “*Antiquitates Iudaicae*” — “Den jødiske arkeologi”). Skjønt noen israelitter allerede hadde utvandret til Nord-Europa, blant annet til Skandinavia, var det da Josefus skrev, ennå mange igjen i Skytias område.

Et lite — men høyst interessant grensemerke er verd å nevne. I ødemarken lengst mot nord, mot Nordishavet, danner en liten elv grensen mellom på den ene siden: Norge og dermed de nordvest-europeiske land, Storbritannia og USA — etterkommerne etter tistammeriket Israel, langt de fleste av patriarken Israels — *Jakobs* — barn; og på den annen: Det enorme russisk-asiatiske kontinent med milliarder av ateister og ikke-kristne.

Først etter 2. verdenskrig ble denne elven grense mellom de to enorme folkegruppene, og dog har dens navn i uminnelige tider vært: **GRENSE-JAKOBSELV!** En ren tilfeldighet? ... Neppe!

Vi mangler plass til en videre forklaring av hvert enkelt av disse andre stammers spesielle identitet blant vårt tyvende århundres nasjoner. Det får være nok her å si at der er rikelig bevis for at disse andre åtte stammer har utviklet seg til slike nordvest-europeiske nasjoner som Sveits, Frankrike (nordre del), Luxembourg, Belgia, Holland, Danmark, Sverige og Norge. Folket på Island og deler av Finland er også av vikingætt. De nasjonale grenser i Europa slik de er trukket opp idag, behøver ikke nødvendigvis å vise skillelinjene mellom etterkommerne av Israels opprinnelige stammer.

FØRSTEFØDSELSRETTE HOLDT TILBAKE 2520 ÅR!

DEN MEST BEMERKELSESVERDIGE oppfyllelse av Bibelens profetier i moderne tid var den plutselige oppblomstring av de to mektigste verdensmakter — den ene, et samvelde av nasjoner som utgjorde tidenes største verdensimperium; den annen ble den rikeste og sterkeste nasjon på jorden idag. Disse førstefødselsrettnasjoner kom på utrolig kort tid i besittelse av mere enn to tredjedeler — nesten tre fjerdedeler — av hele verdens utnyttbare rikdommer og ressurser! Denne plutselige oppblomstring fra historiens halvmørke på så kort tid gir ugjendrivelig BEVIS for guddommelig inspirasjon. Aldri i historien har noe liknende skjedd.

Men hvorfor kom denne uovertrufne nasjonale velstand og makt til arvingene av førstefødselsretten først etter år 1800 e.Kr.? Hvorfor kom ikke denne nasjonale dominans til stammene Efra'im og Manasse årtusener tidligere — i Moses', Josvas, Davids eller Elias' dager?

En "nasjon" og en "forening av nasjoner"

Husk at førstefødselsretten var gitt til de to stammene Efra'im og Manasse — ikke til de andre stammene eller deres etterkommere. Disse to fødselsrett-stammene var en del av nordriket Israel.

Legg igjen merke til det opprinnelige løftet: "Et folk og en mengde folkeslag skal stamme fra deg" (1.Mos. 35:11).

Da den døende Jakob (Israel) gav førstefødselsretten videre, sa han om Efra'im og Manasse, Josefs sønner: "... de

må kalles med *mitt navn*” (1.Mos. 48:16). Dermed er det DEM — etterkommerne etter Efra'im (britene) og Manasse (amerikanerne) — ikke jødene som det vises til i *profetiene* under navnene *Jakob* og *Israel*. Og Jakob tilføyet: “... og bli tallrike.”

Og så henvendt til Manasse og hans avkom *alene* profeterte Jakob: “. . . han skal og bli et folk [en nasjon], han skal bli **STOR**, men enda skal hans yngre bror [Efra'im] bli større enn han og *hans* ætt skal bli en **MENGDE** [et fellesskap eller et **SAMVELDE** av] folkeslag [**NASJONER**]” (1.Mos. 48:19).

I år 1800 e.Kr. var UK og USA små og ubetydelige blant jordens nasjoner. UK besto bare av De britiske øyer, en meget liten del av India og av Canada og noen få små øyer. USA besto bare av de opprinnelige 13 koloniene og tre stater til. Ingen av dem hadde stor velstand eller makt.

Men fra år 1800 sprang disse to små nasjoner ut og vokste seg til nasjonale kjempe-rikdommer og makt som intet folk tidligere hadde hatt. Snart spredte Det britiske imperium seg jorden rundt, til solen aldri gikk ned over dets besittelser. Canada, Australia, Syd-Afrika fikk dominion-status — ble frie og uavhengige nasjoner, som regjerte seg selv uavhengig av England — et *fellesskap* eller *samvelde* av nasjoner som holdt sammen — ikke ved en rettsgyldig regjering, men *utelukkende ved Davids trone*.

Men hvorfor var den enorme førstefødselsretten som *betingelsesløst* ble lovet Abraham og på ny lovet Isak og Jakob, ikke innfridd på tusenvis av år før etter år 1800 e.Kr.? Svaret er forbausende spennende — betagende!

For å forstå denne mirakuløse eksplosjon til verdensdominans, er det nødvendig å undersøke selve krumtappen i Det gamle testamentets profetier — det 26. kapittel av 3.Mosebok.

En profeti for våre dager

Denne bemerkelsesverdige profeti angår *vår tid* samtidig som den advarer Israels folk på Moses' tid. Få innser at Det gamle testamentes profetier hovedsakelig angår vårt 20. århundre — og i mange tilfelle ikke gammel-testamentlig tid i det hele tatt.

De fleste prester og kirkeledere idag ble opplært ved teologiske seminarer og fakulteter innen sine spesielle kirke-

samfunn. De ble nesten utelukkende lært opp fra sekteriske bøker og *ikke* fra Bibelen. Mange av disse vil si: "Vi er en ny-testamentlig kirke", idet de antar at Det gamle testaments profetier bare angår gammel-testamentlig tid uten noen betydning for oss idag. *Dette er feil, en ren villfarelse!* Mange gammel-testamentlige profetier ble aldri skrevet for — og heller ikke lest for eller av — israelittene i de dager. Guds ny-testamentlige kirke er faktisk bygget på GRUNNLAG AV Det gamle testaments profeter så vel som på apostlene (Ef. 2:20).

Daniel skrev etter at både Israel og Juda var blitt fjernet fra Palestina som slaver. Han hadde ingen mulighet for å meddele sine profetier til sine slavebundne landsmenn — og dessuten var tydingen lukket og forseglet frem til vår tid (Dan. 12:8-9).

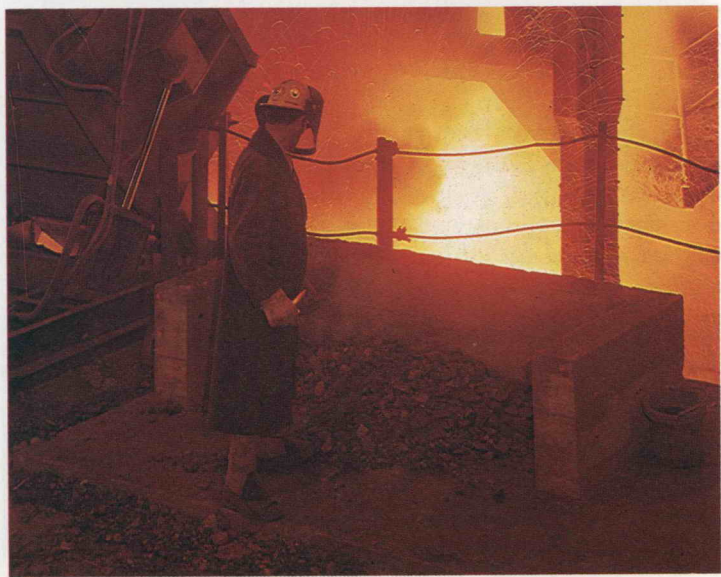
Esekiel var profet, *ikke* for jødene, skjønt han var blant dem i fangenskapet. Men hans profeti skulle leveres til Israels hus — som var drevet ut ca. 130 år tidligere, og på Esekiels tid tapt av syne. Hans profeti skulle leveres til Israels hus IDAG i det 20. århundre ved Guds prester som nå *kjenner* deres identitet!

Og denne profetien i 3. Mos. 26 har, til tross for at den er skrevet ned av Moses før israelittene var kommet inn i det lovede land, en todelt oppfyllelse. Det var en *advarsel* til dem som levde i Moses' dager, men den endelige fullbyrdelse, som vi skal få se, fant og finner sted nå — i vår tid. Ved sin todelte fullbyrdelse som er typisk for så mange av profetiene, er den også et VARSEL til de amerikanske, britiske og nordvest-europeiske folk om forestående begivenheter! 3.Mos. 26 er Det gamle testaments fundamentale profeti. Den inneholder et livsviktig, levende og fantastisk budskap og et varsel til våre folk idag!

Den avgjørende profeti

I denne sentrale profeti forsikrer Gud på ny førstefødselsløftet overfor de som levde i Moses' dager — men på visse betingelser! Fødselsrett-stammene Efra'im og Manasse var den gang *sammen med* de andre stammene som én nasjon. Lydighet mot Guds lover ville ikke bare bringe

DEN INDUSTRIELLE REVOLUSJON bragte stammene med fødselsretten til nasjonal storhet. Bildene viser et gullstøperi og et stålverk.

enorm nasjonal velstand og førstefødselsrettens velsignelser til Efra'im og Manasse, men hele NASJONEN ville automatisk ha fått del i dem den gang.

Legg nøye merke til at to av De ti bud er fremhevet spesielt. Disse var de viktigste *prøvebudene*. De var prøven på lydighet, og på tro på — og lojalitet overfor Gud. Gud sa: "I skal ikke gjøre eder avguder og . . . utskårne bilder . . . for å tilbe ved dem; for jeg er Herren eders Gud. MINE sabbater skal I holde . . ." (vers 1-2).

Det var en *betingelse* — et stort, mektig "hvis" — for at de skulle oppnå en faktisk fullbyrdelse av dette fantastiske førstefødselsrett-løfte *i deres dager!* Gud sa: "*Dersom* I vandrer i mine lover og tar vare på mine bud og holder dem, *da* vil jeg gi eder regn i rette tid, og jorden skal gi sin grøde . . ." (vers 3-4). All velstand kommer av jorden. De ville kunne nyte kjempeavlinger året rundt, en høst i hælene på den forrige. Vers 6: "Og jeg vil gi FRED i landet . . . og ingen skal forferde eder . . . og [krigens] sverd skal ikke fare igjennom eders land." For en velsignelse! Hvilket land nyter vedvarende fred uten frykt for invasjon?

I denne verden har selvfølgelig ethvert land fiender. Hva om fiendeland angrep? Vers 7-8: "Og I skal forfølge eders fiender, og de skal falle for eders sverd [eller foran dere ved sverdet]. Fem av eder skal forfølge hundre, og hundre av eder skal forfølge ti tusen. . . ."

Fordi mange nasjoner her i verden alltid har vært angripere, ville Israel blitt angrepet. En nasjon med militær overlegenhet til å beseire alle angripere ville snart bli den dominerende, sterkeste nasjon på jorden, særlig med ressurser og stor rikdom fra jorden. Vers 9: "Og jeg vil vende meg til eder og gjøre eder fruktbare og tallrike, og jeg vil holde min pakt med eder."

Det store, store hvis

Men her kommer alternativet — HVIS betingelsene ikke blir fulgt: "Men dersom I *ikke* lyder meg og ikke holder alle disse

EN VELDIG OVERFLOD — Øverst: Hvete blir helt ut i gatene. Så stor var overfloden! Nederst: Luftfoto av kjempekornsiloeer i USAs hvete-belte.

bud . . . da vil jeg også gjøre således mot eder: Jeg vil besøke eder med redsler, med tærende sott og brennende feber, så eders øyne slukner og sjelen vansmekter; til ingen nytte skal I så eders sæd, eders fiender skal ete den opp. Og jeg vil sette mitt åsyn mot eder, og eders fiender skal slå eder, og de som hater eder skal herske over eder . . ." (vers 14-17). De ville bli angrepet, erobret og igjen bli slaver — som de hadde vært i Egypt før Gud befrikk dem.

Hva hendte så?

Disse israelittene knurret, brummet og klaget og tvilte på Gud nesten fra første natt de drog ut av Egypt. Gud befrikk dem mirakuløst fra den egyptiske hær som forfulgte dem ved Rødehavet. Gud sendte manna og vaktler fra himmelen for å føde dem. Gud fikk drikkevann til å velle ut fra den store klippen. Men hele tiden klaget de og viste en opprørsk innstilling.

Israels barn under Moses kom til ørkenen ved foten av Sinai-fjellet. Der ble Moses kalt opp på fjellet, hvor Gud talte til ham. Her tilbød Gud Israel å bli HANS NASJON — under hans styre, og — mot å være lydige og lojale mot hans regjering — å motta den fabelaktige nasjonale førstefødselsrett og få verdensdominans.

HERREN sa: "Dersom I nå lyder min røst og holder min PAKT, da skal I være min [spesielle] eiendom fremfor alle folk; for hele jorden hører meg til" (2.Mos. 19:5). Legg merke til at Gud ikke tvang dem til å bli sitt folk — et "spesielt" folk forskjellig fra de frafalne hedningerikene. Valget var deres!

Starten på en nasjon

Moses vendte tilbake til leiren. Han la Guds foreslåtte overenskomst (pakt) frem for denne kjempeforsamling på kanskje to til tre millioner mennesker.

"Da svarte folket alle som én og sa: Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre" (vers 8).

I løpet av to dager ble folket spesielt forberedt til en storslagen begivenhet. De skulle få høre Guds egen røst fra fjellet. På den tredje dagen, midt i et fantastisk, storslaget, overnaturlig skue av torden og lynild og tykke skyer som virvlet over fjellet, tordnet Guds stemme — med styrke uten like — den grunnleggende lov for Guds regjering — den store

åndelige lov som i prinsippet definerer GUDS LIVSFORM — veien hvorved man kan *unngå* ondskaper som har besatt verden — veien som ville bringe fred, lykke og velstand.

Denne enorme folkemengde hørte faktisk den EVIGE GUDS røst, som gav dem De ti bud! Folket var skrekkslagne! De skalv! Det var en fryktinngydende opplevelse som aldri tidligere hadde hendt — og heller ikke har forekommet siden!

Så risset Gud opp, gjennom Moses, mer i detalj sitt forslag for å etablere dem som Guds NASJON. På ny svarte folket alle som én: “Alle de ord Herren har talt, vil vi holde oss etter” (2.Mos. 24:3). Moses skrev ned alle ordene i denne PAKTEN — denne AVTALEN som gjorde disse tidligere slavene til Guds nasjon — denne overenskomst som også var en ekteskapspakt med Herren som brudgom, og som binder hustruen (Israel) til å adlyde sin mann.

Moses leste opp bestemmelsene og betingelsene — “paktens bok” — for hele folket. Igjen kom den enstemmige beslutning fra deres side: „Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre og lyde” (2.Mos. 24:7).

Den gamle pakt en ekteskapspakt

Denne paktoverenskomsten mellom Gud og dette folk — som kalles “den gamle pakt” — ble så ratifisert og satt i kraft med BLOD (2.Mos. 24:5-8).

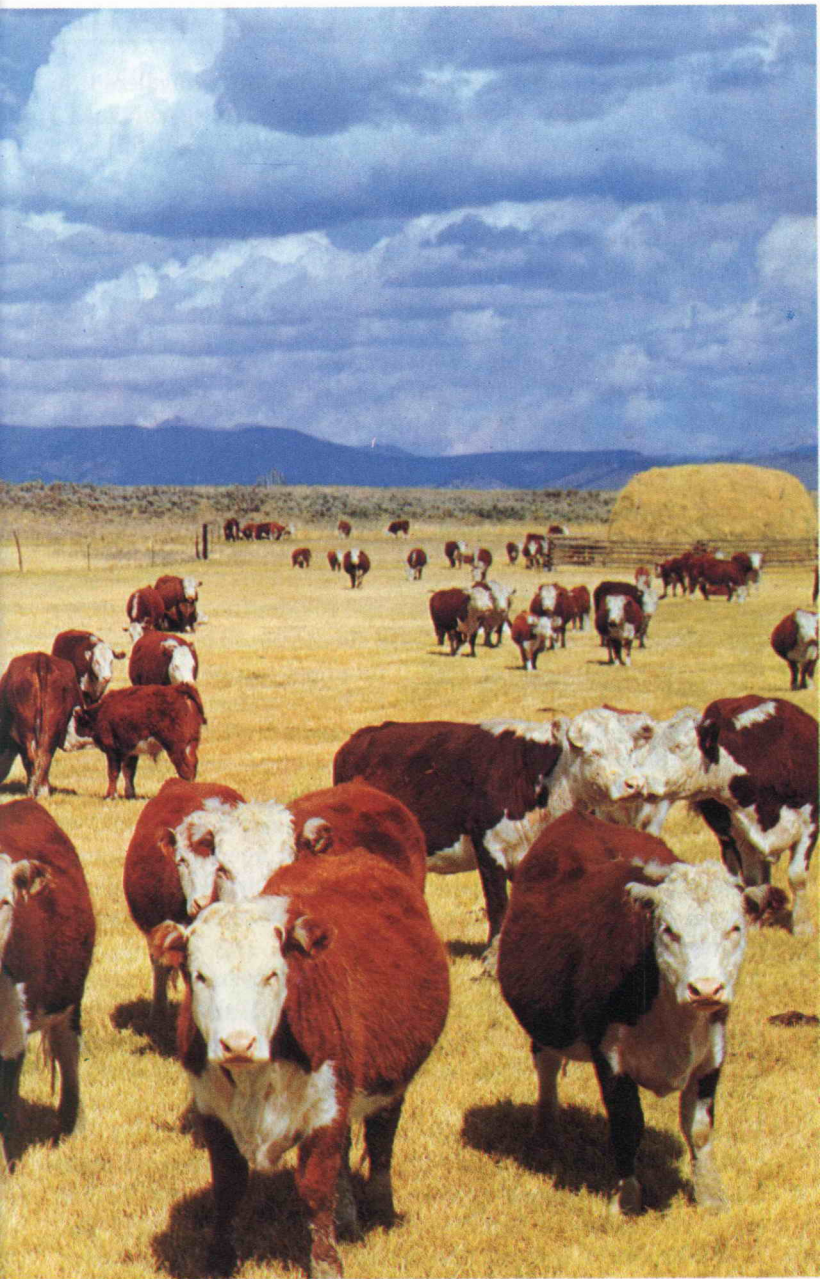
Moses var mellommann for denne “gamle pakt”. Den viet et dødelig folk til Herren. De ble HANS NASJON. De hadde som borgere lovet lojal lydighet.

Denne “gamle pakt” var basert på fødselsrettsløftet som Gud gav Abraham. Men dødelige mennesker fylt med menneskenaturens forfengelighet, misunnelse, lyst og grådighet, blir sjelden trofaste. Derfor kommer den levende Kristus nå snart for å bli Mellomann i den nye pakt basert på bedre løfter (Hebr. 8:6-10 og 9:15). Men den NYE pakt vil ikke bli gjort med dødelige mennesker som ikke holder sine løfter. Gud har vært — og er fortsatt igang med å forberede et folk som skal bli udødelige. Disse udødelige skal vies til Kristus. Han døde, gjenoppstod og sendte Guds HELLIGE Ånd “for å hellige den (menigheten), idet han rensket” denne *nytestamentlige* “hustru” (Efes. 5:26-27).

EN VELSIGNELSE: FINE KVEGHJORDER

Foto: Grant Heilman

Den nye pakt vil bli innstiftet med et folk som allerede er blitt *prøvet* ved sitt kristne liv i lydighet og tro, og som vokser i åndelig karakter og kunnskap, og som seirer — et folk som *deretter* gjøres udødelig, hellig og ulastelig.

Den NYE pakt er grunnlagt på kongespir- (*septer*-)løftet til Abraham — gjennom den kommende kongenes Konge, Jesus Kristus av selve Davids dynasti.

De vender seg til avgudsdyrkelse

Men se så hvordan disse dødelige israelitter oppførte seg.

Etter at den gamle pakt mellom Gud og Israel var ratifisert, kalte Gud Moses opp på fjellet. Moses var opptatt der i førti dager idet han fikk instruksjoner for menigheten og for nasjonen — for i Israel var kirke og stat forenet.

Etter at Moses hadde vært borte i noen dager, sa folket til Aron: "Kom, gjør oss en gud som kan dra foran oss! For denne Moses, han som førte oss opp fra Egyptens land — vi vet ikke hva det er blitt av ham." Så tok de sine gull-øreringer og andre smykker, og Aron lot det smelte om til en gullkalv, en avgud (2.Mos. 32:1-4).

Moses kom ned fra fjellet og bar med seg to stentavler som Herren hadde inngravert De ti bud på med sin egen finger. Da han så denne avguden av gull og folket som dyrket den idet de i fryd danset rundt den, tapte han besinnelsen og kastet i et raserianfall stentavlene så de knustes.

Naturligvis sa de bare, akkurat som noen av de største religiøse samfunn som påstår seg å være kristne idag, at denne kalven *representerte* Gud — den viste etter deres mening hvordan Gud angivelig så ut.

Etter å ha laget denne støpte gullkalven, proklamerte Aron en høytid "for Herren" (2.Mos. 32:5) hvor de tilbad foran AVGUDEN. Gå inn i en anglikansk eller en romersk-katolsk kirke idag og spør presten om bildene av "Kristus" og av "Maria" er avguder, og om de dyrker AVGUDER eller ikke. De vil indignert si: "Nei, vi dyrker ikke avguder. Vi tilber ikke bildene. Vi påstår ikke at bildene faktisk *er* Kristus eller Maria — bare at de *representerer* eller avbilder for oss hvordan Kristus og Maria ser ut!"

Men det er akkurat den måten *alle hedninger alltid har tilbedt avguder på!* Men Guds vrede ble *tent* ved dette

(2.Mos. 32:7-10). Gud vil IKKE GODTA slik dyrkelse! Se også 5.Mos. 12:30-31.

Holdt tilbake i 40 år

I det andre året etter at de forlot Egypt, flyttet Gud israelittene til en ny leir i ørkenen Paran (4.Mos. 10:11-12). Så befalte Gud Moses å sende tolv menn — en høvding fra hver stamme — for å utspeide det lovede landet og komme tilbake med rapport om landet og innbyggerne (4.Mos. 13:1-2).

Disse mennene var borte i 40 dager. Da de kom tilbake, ga alle unntatt to — Josva og Kaleb — en misvisende rapport om hva de hadde sett. Da Josva og Kaleb sa sannheten, forsøkte folket å stene dem. De godtok den gale rapporten, klaget og tvilte på Gud, gjorde opprør og var ulydige.

Har du noensinne undret deg over hvorfor disse israelittene var 40 år i denne triste, golde ørken og fjell-ødemark på vei til det lovede landet? Det var ikke fordi det trengtes 40 år til reisen. Mennene som ble sendt for å rapportere om landet, drog dit og vandret gjennom det på kryss og tvers og vendte tilbake — alt sammen på 40 dager. Men folket klaget, tvilte på Gud, var ulydige og nektet å gå videre for å ta det I BESITTELSE. Istedenfor å beslutte å marsjere rett på og *ta i eie* denne store prisbelønning som Gud ønsket å gi dem, *foraktet de den*, manglet tro til å gå inn og ta det, og nektet å gå forover.

Dette lovede landet er et bilde på Guds herlige rike som den levende Frelser, Jesus Kristus, tilbyr oss. Men idag forakter vi, etterkommerne etter disse israelitter, dette riket og foretrekker "slaveriet" under SYND, vi greier ikke å utøve TRO til å gå på og BLI MEDEIERE i Guds rike. Også vi gjør opprør, tviler og er ulydige. Og de som således forakter det, skal ikke komme inn i dette herlige riket med evig liv i lykke og glede over å utrette ting.

Til denne opprørske befolkning sa Gud: "I denne ørken skal eders døde kroppar falle . . . I skal ikke komme inn i det land . . . unntagen Kaleb . . . og Josva. Eders barn, som I sa ville bli til rov, dem vil jeg føre der inn, og de skal lære det land å kjenne som I har ringeaktet" (4.Mos. 14:29-31).

Og Gud fortsatte: "Eders barn skal flakke om . . . i

**EN VELSIGNELSE: STÅL TIL EN FREMSKREDEN
TEKNOLOGI**

Foto: Walter Moog

ørkenen i *førti år* og bøte for eders utroskap . . . inntil I alle er blitt til lik i ørkenen” (vers 33).

Så kommer prinsippet om “*en dag for ett år*”: “Likesom I utspeidet landet i *førti dager*, således skal I lide for eders misgjerninger i *førti år, et år for hver dag . . .*” (vers 34). Denne straffen var i virkeligheten en TILBAKEHOLDELSE av den lovede velsignelse i disse førti årene.

Avgudsdyrkelse igjen

Dette slektledd av israelitter ble ikke tillatt å komme inn i det lovede land. De tilbrakte førti år i ødemarken. Deres barn kom inn i det hellige landet under Josvas ledelse.

Hva så?

De ble så opptatt med å okkupere sitt lovede land og drive ut de mange småkongerikene at de, så lenge Josva levde og litt lenger, tjente Gud og hadde fremgang. De var godt på vei mot å arve førstefødselsrettens enorme velsignelser i *deres egen tid*.

Men etter at Josva døde og “hele denne slekt . . . og det etter dem var vokset opp en annen slekt, som ikke kjente Herren, og heller ikke de gjerninger han hadde gjort for Israel, da gjorde Israels barn det som var ondt i Herrens øyne, og dyrket ba'alene. De forlot Herren, sine fedres Gud. . . . Da opptentes Herrens vrede mot Israel, og han gav dem i røveres hånd, som plyndret dem; han solgte dem i deres fienders hånd, de som bodde rundt omkring dem, og de kunne ikke mere stå seg mot sine fiender. Overalt hvor de drog ut, var Herrens hånd imot dem, så det gikk dem ille, således som Herren hadde sagt dem, og som Herren hadde svoret, og deres trengsel var stor” (Dom. 2:10-15).

Nøyaktig som Gud hadde advart i vers 14-17 i 3. Mosebok 26, hjemsøkte Gud dem virkelig med redsler. De sådde sin sæd til ingen nytte, for deres fiender spiste den opp. Gud satte virkelig sitt åsyn mot dem!

Guds ORD STÅR FAST! Hvor trist at verken enkeltindivider eller nasjoner synes å være i stand til å tro det!

Men det var ikke slutten. Gud er en nådig Gud som gjerne tilgir. Han gav dem gjentatte ganger en ny sjanse. Fortsett historien i Dommernes bok: “Da oppreiste Herren dommere, og de frelste dem av røvernes hånd. Men heller ikke

mot sine dommere var de lydige; de holdt seg med andre guder og tilbad dem; de vek snart av fra den vei . . ." (Dom. 2:16-17).

Det skjedde gang på gang. Hver gang de som vasaller kom under et annet lands åk, ropte de til Gud for å bli befridd. Men hver gang Gud så sendte dem dommere for å befri dem, vendte de seg også fort vekk fra Gud igjen. Så snart tingene gikk bra for dem, vendte disse folkene seg til avgudsdyrkelse igjen.

Men var de så forskjellig fra oss, deres etterkommere idag? De fleste av oss søker bare Gud når vi er i vanskeligheter — bare når vi av *egen* interesse føler vi trenger ham!

Ganske visst hadde disse folkene klaget, manglet tro og gjentatte ganger gått mot Gud, men de hadde ikke desto mindre, frem til da, anerkjent Gud som sin eneste Styrer. De stolte kanskje ikke på ham og adlød ikke ham og hans styre, men de tok seg ikke noen annen Hersker.

Så forkastet de Gud som Konge

Men i Samuels dager forkastet de også Gud som sin nasjons Konge — som sin verdslige Hersker. De forlangte en kjødelig konge liksom alle de vantro hedningene (1.Sam. 8:1-7). Dette skjedde antagelig i slutten av år 1112 f.Kr.

Å forkaste Gud som Hersker var den største synd. Frem til da hadde de anerkjent ham — ikke sett til andre som konge. Dette synes å være starten på årene i fullkommen synd som Gud straffet dem for.

Ikke desto mindre, under den "gamle pakt" på Sinai berg var de fremdeles Guds folk. Gud tok seg fortsatt av dem. Han "skilte seg" ikke fra dem før, som vi skal få se, i årene 721-718 f.Kr.

De led under Saul. De begynte å ha fremgang under kong David, og under Salomos regjering nådde de en betydelig grad av velstand. De hadde imidlertid ikke blomstret opp til en fullt ut verdensdominerende makt slik som lovet under førstefødselsretten. Og Salomos velstand gjorde ham til avgudsdyrker. På ny brøt de *betingelsene* for å motta førstefødselsretten.

Da Salomos sønn Rehabeam ble konge, truet han med å legge enda tyngre skattebyrder på folket. Så forkastet

nasjonen Rehabeam og satte Jeroboam av Efra'ims stamme til konge.

En delt nasjon

Dette medførte en deling! For å holde på Davids dynasti skilte Juda seg dermed ut. Sammen med Benjamin og det meste av Levi dannet de en ny nasjon — kongeriket Juda! De hadde ikke lenger nasjonsnavnet "Israel". Folket i det nydannede kongeriket Juda er de som ble kjent som JØDER. Folket i kongeriket ISRAEL som bodde i den nordre del av Palestina, nord for Jerusalem, ble aldri kalt jøder.

Nå ble løftene om førstefødselsretten og kongespiret *delt* på TO NASJONER. Husk at Efra'im og Manasse delte førstefødselsretten. *Om* den var blitt arvet den gang, ville de andre i TISTAMME-RIKET Israel automatisk ha delt den med dem — siden de var del av samme nasjon!

Men under Jeroboam brøt tistammeriket ISRAEL fullstendig med Guds lover, særlig med de to prøvebudene. Blant de aller første av Jeroboams handlinger var å sette opp avguder. Og han *endret* Guds høstfester fra syvende til åttende måned. Det finnes rikelig bevis for at han endret Guds sabbat fra den syvende til den "åttende" (den første) dag i uken. Dette skal vi vise i et senere kapittel.

Selv etter alt dette gav Gud landet alle sjanser til å kvalifisere seg for de fantastiske fødselsrett-velsignelser. Under syv forskjellige dynastier og nitten kongers regjeringstid talte Gud ved sine profeter inntrengende til dem. Men denne opprørske nasjon viste ingen tendenser til å snu om til Guds veier. De var gjentatte ganger blitt straffet. Men de nektet å lære leksen som erfaringene skulle ha lært dem.

De syv profetiske tider

Fortsett nå i 3.Mos. 26: "Og dersom I enda ikke lyder meg, da vil jeg tukte eder *syvfold* mere for eders synder" (vers 18).

Det er viktig å *forstå* dette!

Det norske uttrykket "*syvfold*" er oversatt fra et hebraisk ord som betyr to ting. Det opprinnelige hebraiske ordet som Moses skrev, er *shibah*. Det betyr "syv tider" og også "*syvfold*". De "*syv tider*" viser til straffens *varighet* eller fortsettelse. Men ordet betyr også "*syvfold*", eller at straffen

blir syv ganger så *intens*. I denne betydning får vi samme mening som i Daniel 3:19 hvor kong Nebukadnesar i raseri påbyr at ovnen som Daniels tre venner skulle kastes i, skulle gjøres syv ganger hetere.

Forstå så de “syv tider” — eller syv profetiske “tider”. For dette er en profeti. I profetiene er en “tid” et profetisk 360 dagers år. Og i løpet av Israels straffetid representerer hver dag et år under oppfyllelsen.

Dette “en dag for ett år”-prinsippet er forklart i to andre skriftsteder som har med Israels straffs *varighet* å gjøre. Et av disse har vi allerede dekket. Gud straffet dette slektledd av israelitter som Moses hadde ledet ut av Egypt ved å *holde tilbake* innmarsjen i det lovede land i *førti år*. Dette lovede land var en første *del* av førstefødselsretten. Gud straffet dem etter prinsippet et år for en DAG — straffens VARIGHET var førti år for 40 *dagers* overtredelser.

Esekiels “dag for et år”

For å gi profeten Esekiel inntrykk av *alvoret* ved Israels mange år i opprør mot Guds styre og Guds lover som ville *resultert* i store velsignelser, påla Gud ham nettopp dette prinsippet — men omvendt.

Israels hus’ *synder* hadde pågått uavbrutt siden de forkastet Gud som Konge i 390 år. Gud kunne naturligvis ikke vente at denne profeten i et menneskeliv skulle kunne bære disse årene i synd på grunnlag av at hver *dag* i synd skulle sones av ham med et år. Dertil ville det kreves 2000 mannsaldre. Så Gud reverserte den faktiske anvendelse av prinsippet. Det ble forlangt at Esekiel skulle bære Israels synder med en *dag* for hvert år de hadde syndet. Men det var fortsatt prinsippet med “en dag for ett år”!

Esekiel ble befalt å ligge på sin venstre side i en tenkt beleiring av Jerusalem, fremstilt ved en mursten foran ham. “Og så skal du legge deg på din venstre side og legge Israel-folkets misgjerning på den! I så mange dager som du ligger på den siden, skal du bære deres misgjerning; og jeg vil la deres misgjernings år for deg bli like mange *dager* — tre hundre og nitti dager — så lenge skal du bære Israel-folkets misgjerning. Og når du er kommet til ende med dem, så skal du annen gang legge deg på din høyre side og bære

Juda-folkets misgjerning; i førti dager, *én dag for hvert år*" (Esek. 4:4-6). Det nevnes igjen i vers 9.

Men i den andre anvendelsen av "én dag for ett år"-prinsippet, nevnt tidligere, hvor det gjelder varigheten av straffen på FOLKET, skulle straffen bæres av dem på grunnlag av ett års straff for hver *dag*. Også i dette tilfelle var straffen det antall *år* som den lovede velsignelse ble holdt tilbake.

Når vi nå kommer til uttrykket "da vil jeg tukte deg syv fold [tider] mere for eders synder" i 3.Mosebok 26, er det klart både ut fra ordlyden i setningen og ut fra hvordan det faktisk ble oppfylt, at det er tale om en VARIGHET på syv profetiske "tider" eller år. Og ut fra dette "et år for en dag"-prinsipp blir det syv 360 dagers år — ialt 2520 *dager*. Og når hver *dag* er et *års* straff — her som i 4.Mosebok 14:34, en tilbakeholdelse av en lovet velsignelse — blir straffen at de lovede velsignelser blir holdt tilbake i 2520 år! For det var nøyaktig det som skjedde!

Hva er en "tid"?

Men la du merke til at jeg sa at en profetisk "tid" er et 360-dagers år? Hvorfor ikke et 365 ¼ dagers? Hvorfor ikke et sol-år?

I bibelsk oldtid ble et år regnet på grunnlag av 30-dagers måneder. Før den tiden, i Moses' dager da Gud gav sitt folk den hellige kalender, ble 30-dagers måneden brukt.

Legg merke til 1.Mosebok 7:11: "I det år da Noah var seks hundre år gammel, i den annen måned, den syttende dag i måneden, den dag brast alle kilder i det store dyp, og himmelens sluser åpnedes." Så vers 24: "Og vannet holdt seg over jorden i hundre og femti dager."

Så i 1.Mos. 8:3-4: "Og vannet vek etterhånden tilbake fra jorden, og vannet begynte å ta av, da hundre og femti dager var gått. Og i den syvende måned, på den syttende dag i måneden, ble arken stående på Ararat-fjellene."

Legg altså merke til at flommen startet på den 17.dag av den annen måned. Etter 150 dager grunnstøtte arken på Ararat-fjellet på den 17.dag av den syvende måned. Det var på dagen fem måneder etter. Fem 30-dagers måneder er nøyaktig 150 dager. Så månedene dengang var 30-dagers måneder!

Slik finner vi den klart beregnet både i Daniel og i

Åpenbaringen. I Åp. 12:6 er en profeti om en begivenhet som iflg. historien faktisk varte 1260 sol-år, omtalt som “tusen to hundre og seksti dager”. Så her var igjen én profetisk *dag* ett år i fullbyrdelsen. I Åp. 13:5 (som viser til en annen *begivenhet*, men den samme tidslengde) er samme periode på 1260 *dager*, som er oppfylt ved 1260 sol-år, omtalt som “to og firti måneder”. Nå ville 42 kalendermåneder slik kalenderen er idag, ikke være 1260 dager, men 1277 dager — og hvis det forekom et skuddår, 1278. Eller hvis det ekstra halvåret tilfeldigvis var *siste* halvdel av et år, ville det bli 1279 eller 1280 dager. Men de 42 måneder i Åpenbaringen 13:5 er samme tidslengde som de 1260 dagene i Åp. 12:6. Så de 42 månedene var 30-dagers måneder.

De samme antall dager er omtalt på enda en måte i Åp. 12:14: “En tid og tider og en halv tid.” En “tid” er et profetisk år; “tider” er to profetiske år til, og hele uttrykket er 3½ profetiske “*tider*”, som bokstavelig talt er 1260 *dager* — eller 3½ år á tolv 30-dagers måneder. Syv av disse “tidene” blir da 2520 dager — og på en-dag-for-et-år-basis: 2520 år!

Også i Daniel 12:7 er samme uttrykk: “Én tid og tider og en halv tid” nevnt.

Vi har brukt nok plass her for å klargjøre tanken og gjøre den forståelig, for den er grunnleggende for flere nøkkelprofetier.

En profetisk “*tid*” er altså et 360-dagers år eller rett og slett 360 dager. Og under disse Israels avstraffelsesår, som det klart fremgår når man sammenholder 3.Mos. 26:18 med Esek. 4:4-6, 4.Mos. 14:34 og Åp. 13:5 og 12:6, er hver *dag* i en profetisk “*tid*” et år i oppfyllelse. I 3.Mos. 26:18 og i Åp. 12:6 og 13:5 er denne betydningen klarlagt og BEVIST ved den kjensgjerning at profetien ble oppfylt nøyaktig på den tid som var angitt.

Førstefødselsretten tilbakeholdt i 2520 år

Nå igjen tilbake til den sentrale profetien i 3.Mos. 26.

Disse israelittene hadde ikke hørt på Gud — hadde ikke kvalifisert seg til å bli mottakere av denne fabelaktige, overveldende, nasjonale førstefødselsretts velsignelse. De hadde særlig brutt de to *prøvebudene* understreket i vers 1 og 2 av dette kapitlet. Gud hadde straffet dem på den måten som

han sa han ville gjøre det, som beskrevet i versene 14-17.

Gud sa, som tidligere sitert: “Og dersom I *enda* ikke lyder meg” — på tross av alt Gud hadde straffet dem med, beskrevet i versene 14-17 — “da vil jeg tukte eder *syvfold [syv tider]* mere for eders synder.”

På grunn av måten dette er uttrykt på, sammenlignet med måten de *syv fold [syv tider]* er nevnt om igjen — og fordi førstefødselsretten *faktisk ble holdt tilbake* i NØYAKTIG 2520 år — er det sikkert at meningen med de “*syv fold [tider]*” i vers 18 gjelder VARIGHETEN, syv 360-dagers år, hvor hver *dag* er et år i oppfyllelse — i alt 2520 reelle år! Og selve gjennomføringen av prinsippet “en dag for et år” medfører også straffens mangedoblede *intensitet*.

De hadde faktisk syndet i 390 år slik som nevnt i Esekiels profeti (Esek. 4:4-5). Helt fra de forkastet Gud som Konge, tillot Gud dem å bli i det lovede land i ytterligere 390 år! Gjennom alle disse årene fortsatte Gud å sende profeter for å varsle og tale inntrengende til dem. Hvis de hadde angret og vendt tilbake til Gud og hans veier, kunne de enda ha mottatt verdenshistoriens kosteligste nasjonale velsignelser. Men det ville de ikke. De syndet tvert om mere og mere!

Så til sist tok Gud fra dem — for et tidsrom av 2520 år — denne muligheten til å høste en slik enorm velstand og makt.

Israel går tapt

Til slutt drev Gud dem ut av det lovede land!

I disse 390 år med nasjonal synd (Esek. 4:5) hvor de fornektet Gud og hans veier, fortsatte Gud å stri med dem. Han holdt kontakt. Han sendte sine profeter til dem. På et hvert tidspunkt innen disse opprørsårene kunne de ha angret og vendt seg til Gud og fått denne enorme nasjonale status.

Men nå, endelig, drev Gud dem ut av sitt land! Han “støtte dem bort fra sitt åsyn” (2.Kong. 17:18).

Det er gjentatt (vers 23), han “støtte Israel bort fra sitt åsyn, således som han hadde talt ved alle sine tjenere profetene. Så ble Israel bortført fra sitt land til Assyria, hvor de har vært til denne dag”.

Fra da av sendte Gud dem ikke lenger profeter. Han ga dem ikke flere sjanser til å oppnå verdenshistoriens største

nasjonale velsignelse — før de 2520 år var gått! Han skjulte så å si sitt ansikt for dem! Han støtte dem bort fra sitt åsyn. Han tinget ikke lenger med dem. De hadde ikke kvalifisert seg for, enn si fortjent hans velsignelser! Nå forlot han dem som et slavefolk. Nå kunne de sørge for seg selv, ta sine egne beslutninger!

De hadde til og med forkastet kjennetegnet hvorved de kunne bli gjenkjent som Guds folk Israel. Så nå tapte de snart selv sin egen identitet! Verden kjente dem ikke lenger som Guds folk. De kalte seg ikke lenger Guds folk.

De gikk tapt! De “TAPTE TI STAMMER”. Tapt hva navn og identitet angår. Åndelig tapt! De hadde tapt sin enorme førstefødselsrett — noe som varte i mange slektledd! Med tiden, ettersom annen og tredje generasjon kom til, mistet de til og med sitt hebraiske språk! De anså seg som hedninger! Verden antok at de var hedninger!

Apostler til England?

Generasjoner senere sendte Jesus av Nasaret, som godt visste hvor de var emigrert, sine opprinnelige tolv apostler ut for å forkynne dem sitt kostelige evangelium om Guds rike — Guds regjering! Det var apostelen Paulus som ble sendt til hedningene.

Har du noensinne undret deg over *hvorfor* vi fra og med Ap.gj. 15 ikke lenger leser om de tolv apostlene? Bortsett fra en tur som Peter tok til Babylon, hadde de dradd til det “tapte” Israel!

Vedrørende de opprinnelige apostlene sier Bibelen: “Disse tolv sendte Jesus ut og bød dem: Gå IKKE ut på veien til hedningene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes (hedninger) byer, men gå heller til de FORTAPTE får av Israels hus!” (Matt. 10:5-6.) Ja! De tapte ti stammer.

Men aldri tigget, tilskyndet eller tryglet Jesus noen som helst om å “bli frelst”. Heller ikke hans apostler gjorde det! Det er en nymotens protestantisk metode. De bare proklamerte sannheten og overlot til enhver som hørte det å ta sin egen beslutning om de ville reagere på det eller ikke.

Ja, de britiske øyer hørte Kristi evangelium, men de valgte isteden druidenes hedenske avgudsdyrkelse og den romersk-babylonske mysteriereligions vrangbilde av “kristen-

dom”, og utklekket til og med den djevelske religion om utviklingsteorien.

Førstefødselsretten endelig overdradd!

Men da de 2520 årene som førstefødselsretten var tilbakeholdt, var over, var Gud trofast mot sitt betingelsesløse LØFTE til Abraham! Ikke på grunn av noen britisk eller amerikansk fortjeneste, overlegenhet eller verdighet, men p.g.a. Guds trofasthet overfor sitt løfte, sprang disse to folkene med førstefødselsretten fra og med år 1800 *plutselig* frem som de største verdensmakter i menneskehetens historie!

Denne nasjonale rikdom og makt kom ikke fordi disse folkene på noen måte endelig hadde kvalifisert seg. Det gjorde de aldri. Men ta følgende i betraktning:

Selve det faktum at fødselsretten var holdt tilbake fra dem for et bestemt tidsrom, innebærer i seg selv at de skulle oppnå den ved slutten av de 2520 årene. Husk at Gud uten forbehold hadde lovet Abrahams etterkommere denne førstefødselsretten på grunn av Abrahams trofasthet og lydighet (1.Mos. 26:5). Gud var bundet av sitt løfte om å utdele denne enorme nasjonale velsignelse uansett etterkommernes rettferd eller ondskap. Men Gud hadde ikke bundet seg til å utdele den til noen bestemt generasjon.

Gud var således i stand til å tilby den på visse betingelser til Det gamle testamentets Israel på Moses' tid og deretter. Folkene i disse slektleddene kunne ha fått den, om de hadde holdt seg til *betingelsene!* Å nekte den for disse slektleddene — og til og med holde den tilbake i 2520 lange år — brøt ikke med Guds ubetingede LØFTE til Abraham.

Men selve den *kjensgjerning* at det ble holdt tilbake i et bestemt tidsintervall på 2520 år innebærer en direkte utdeling av denne nasjonale velsignelse ved periodens utløp — *uansett* noen videre kvalifisering eller fortjeneste fra folkets side. Slik må det være fordi Gud er trofast overfor sitt BETINGESELØSE LØFTE til Abraham.

Så fra og med år 1800-1803 e.Kr., etter de 2520 årene, lot Gud fødselsrett-nasjonene — og dem *alene* — *plutselig* ta imot en slik nasjonal velstand, storhet og makt som ingen annen nasjon, intet imperium noensinne tidligere hadde oppnådd! Sammen kom de — britene og amerikanerne,

etterkommerne av bare *én* opprinnelig stamme, Josef — i besittelse av mer enn to tredjedeler — nesten tre fjerdedeler — av hele verdens utvinnbare ressurser og rikdommer!

Det lyder utrolig! Alle andre nasjoner tilsammen delte mellom seg bare litt mere enn en fjerdedel av verdens rikdommer! Og det er medregnet land som stammer ned fra andre av Israels stammer. Det er medregnet slike land som Tyskland, Italia, Russland, Kina — alle andre land i hele verden.

Verdenshistoriens mest forbløffende faktum er at disse to nasjonene plutselig skyter i været fra å være helt ukjente til å oppnå den mest fantastiske velstand og økonomiske makt som noe folk noensinne har hatt. Britannia ble Storbritannia — et gigantisk, fantastisk velstående samvelde av nasjoner — De forente stater ble historiens største nasjon.

Enda mer forbløffende er nåtidens utrolig sjokkerende fakta om hvordan — og HVORFOR — de nå *taper* storheten enda fortere enn den kom!

HVORFOR? Vi kommer nå til de utrolige kjensgjerningene, grunnene bak og det som er umiddelbart forestående!

HVORFOR ISRAEL TAPTE SIN IDENTITET

MYSTERIET ER nå åpenbaret! Ikke bare svaret på *hva som hendte* med de "TAPTE TI STAMMENE" — men også HVORFOR de så fullstendig *mistet* sin identitet!

Israelittenes hovedtropper — nordriket — med nasjonsnavnet "Kongeriket ISRAEL" — ble en nasjon som *forsvant* i historien.

Hva historiske beretninger angår kunne jorden like godt ha åpnet seg og slukt dem.

Historien beretter faktisk om deres tilfangetagelse av Assyria i 721-718 f.Kr. De ble fjernet fra sine byer, landsbyer og gårder i sin del, det nordre Palestina, og ført som slaver til Assyria ved sørkysten av Det kaspiske hav. Men i 604-585 f.Kr., da sørriket JUDA ble tatt til fange av Nebukadnesar av Babylon, hadde assyrerne emigrert mot nordvest — og tistammeisraelittene med dem!

Spørsløst forsvunnet

De var helt FORSVUNNET! Tapt av syne! Hvor langt mot nordvest de dro, eller hvor de endelig slo seg ned er et ubeskrevet blad i historien.

Hvordan forklarer historikere og teologer dette?

I og med at de ikke *kjenner* det sanne svaret, gir de en gal forklaring. De *antar* feilaktig at *alle* israelitter var jøder, og at de tretten millioner jøder i verden idag utgjør hele den israelittiske befolkning som er i live i vår tid. Noen teologer

påstår med urette at alle de ti stammer som drog i det assyriske fangenskap i 721-718 f.Kr. vendte tilbake til Jerusalem med jødene som kom tilbake for å bygge templet sytti år etter Judas tilfangetagelse i 604-585 f.Kr. Men det er helt feilaktig. Bare en *del* av Juda kom tilbake. Og de som gjorde det var *alle* av de tre stammene Juda, Benjamin og Levi. Sjekk stamtavlene i Esra og Nehemias.

Jødene antas å være Israel — og *hele* Israel — *fordi de aldri mistet sin identitet!* Det er en grunn til at jødene *ikke* mistet sin identitet, mens ISRAELS hus *gjorde det!*

Gud hadde gitt dem en helt spesiell, evigvarende PAKT som inneholdt et IDENTITETSTEGN.

Den særegne identitets-pakt

Det er ikke alminnelig kjent eller anerkjent at Herren, mens hans folk ennå var ved Sinai berg, laget en særskilt, evig bindende PAKT med dem, en pakt som inneholdt et IDENTITETSTEGN.

Her må det pekes på at disse Israels folk var det *eneste* folk på jorden som Gud da tok seg personlig av som SITT FOLK.

Husk at Adam og Eva hadde forkastet det symbolske treet som representerte Guds Hellige Ånd, og Far-sønnforholdet med ham. Deres etterkommere, som var avskåret fra Gud, forvillet seg så langt bort fra hans veier at jorden på Noahs tid var full av elendighet og vold.

Etter flommen fulgte verden som helhet, før to generasjoner var gått, Nimrods veier til frafall (1.Mos. 10:8-12; 11:1-9), og hans mor og hustru grunnla den frafalne hedenske religion som siden dengang har oppslukt og forført verden. Dette frafallets religiøse system som Semiramis startet, flommet inn i alle land. I sin forvrengning av sannheten utviklet den seg til forskjellige *varianter* og trådte frem under forskjellige nasjonale *navn* i de forskjellige land. Men det var det samme grunnleggende system for frafall. Det avskar verden fra Gud! Og det slavebinder en forført verden IDAG — i dets forskjellige former, og gitt navn etter de forskjellige religioner.

Gud utvalgte disse Israels barn på grunn av Abrahams, Isaks og Jakobs LYDIGHET. Mens de var i trelldom og slaveri kalte han dem ut som sitt folk, som skulle få åpenbaret hans

SANNHET — hans sanne religion og livsform og menneskehetens SKJEBNE slik han ønsker den.

Guds SANNHET og Guds VEI som er åpenbaret til disse israelittene, er ganske enkelt Guds SANNHET og hans VEI for alle folkeslag til alle tider. Det var meningen at Israel, om de hadde fulgt Guds veier, skulle være et levende EKSEMPEL for alle nasjoner.

Jesus kom, ikke for å gjøre det av med Guds SANNHET eller Guds VEI, ikke for å bringe en ny religion, men for å åpenbare flere sannheter om Guds kommende rike og hvordan vi kan bli født inn i det.

Sant nok, Det gamle testamentes Israel ble gitt visse offer-seremonier og -ritualer som bare tjente som en *påminnelse* om synd (Hebr. 10:1-4; 9:10), bare som en midlertidig *erstatning* for Kristus — *inntil* han kom. Da det virkelige kom [Kristus], opphørte erstatningen. Men Guds SANNHET og VEI forblir til evig tid! Derfor åpenbarte Gud for Israel det som er HANS VEI for alle folkeslag til alle tider — inklusive IDAG!

Denne spesielle PAKTEN som identifiserer, er altså innstiftet FOR ALLTID, og gjelder for alle kristne idag — for alle som er forlikt med Gud som HANS FOLK!

Denne særskilte, evig bindende PAKT finnes i 2.Mos. 31:12-17. Den har å gjøre med et av de to *prøvebudene*, som vi i forrige kapittel så at Israel hadde brutt og derfor ble drevet ut og fratatt førstefødselsretten for.

Identitetstegnet

“Og Herren sa til Moses: Tal til Israels barn og si: Mine sabbater skal I holde . . .” (2.Mos. 31:12-13).

Legg merke til *hvilken* dag som er “Herrens dag”. Herren kaller sabbatene „*mine* sabbater”. Sabbatene er hans — de tilhørte ikke Israel — de er ikke *våre* dager, men Herrens. De er ikke “de jødiske sabbatene” eller “hedningenes sabbater”. Sabbaten er et stykke tid. Den tiden, når den enn kommer, er *ikke vår*, mens Guds.

Den gjelder i samme grad for oss idag som for våre forfedre dengang. Hvis vi tilegner oss den for eget bruk, enten til arbeide, fornøyelser eller hva som helst — så stjeler vi denne tiden fra Gud!

Legg igjen merke til at han sa: “Mine sabbater *skal I*

holde.” I 2.Mos. 20:8 befaler han oss å “holde den [sabbaten] HELLIG” — Gud *gjorde* den til HELLIG TID og befalte oss å *holde* den hellig — og ikke vanhellige det som er hellig for Gud.

Studer nå denne spesielle pakten litt nærmere: “. . . for det er et tegn mellom meg og eder fra slekt til slekt[-ledd], forat I skal vite at jeg er HERREN som helliger eder” (2.Mos. 31:13). For en *enorm* betydning som ligger i denne del av setningen! Allikevel leser de fleste rett forbi den uten å fatte den livsviktige SANNHET den inneholder!

Vær klar over at her er hensikten med sabbaten: “. . . for det er et TEGN . . .” Hva er et *tegn*?

Går du nedover hovedgaten i forretningsstrøket i en by, ser du overalt *tegn* eller skilt som identifiserer butikkene, kontorene og fabrikkene. Tegnet eller skiltet *tilkjennegir* hvis foretagende, institusjon eller kontor som er innenfor.

Det identifiserer

Et tegn er et merke, et symbol eller en etikett som identifiserer. Du ser et tegn, et skilt: “A.B. Hansen, Møbler og Innredninger”. Tegnet, skiltet, viser hvem som er *eier*, og hva slags forretning han har. Aschehougs Konversasjonsleksikon definerer ordet “tegn” slik: “Et merke som tjener til identifisering eller symbol; . . . noe som viser . . . tilstedeværelsen av noe annet eller som tenkes å varsle kommende begivenheter.” Så er det selvfølgelig spesielle tekniske betydninger av ordet som matematiske, medisinske og astronomiske tegn.

Det ord som Moses skrev på hebraisk som er oversatt “tegn”, er ‘*ôwth*’, og den hebraisk-engelske ordboken definerer det som “et signal, som et flagg, et sjømerke, et monument, et synlig bevis osv — merke, under, tegn eller skilt”. Et flagg identifiserer en nasjon. Et hvitt flagg er tegn på overgivelse. Et sjømerke er et signal som gjør oppmerksom på noe som det advares mot.

Gud befalte sitt folk å holde hans sabbat som et *tegn*. Det er et tegn mellom Guds folk og Gud: “. . . et tegn mellom meg og eder”, sier budet. Det er et *identitetsmerke*. Det annonserer eller bekjentgjør en viss identifiserende viten. Men HVILKEN VITEN? Gud svarer: “. . . forat I skal vite at jeg er Herren som helliger eder.”

Hvem er Gud?

Legg nøye merke til disse ordene! Det er *tegnet* som VISER for dem hvem som er deres Gud! Det er tegnet hvorved vi kan vite at han er Herren! Det identifiserer Gud!

Men vet ikke alle hvem Gud er? Aldeles ikke! Den hele verden er forført — det sier Bibelen.

Denne verden har en gud — en falsk gud — djevelen Satan! Han forstiller seg som “en lysets engel” (2.Kor. 11:14). Han har sine religiøse organisasjoner — sine kirker. Ikke alle er buddhister, shintoister, taoister eller konfucianere. Mange har tatt selve navnet “kristne”, men deres prester er ifølge Bibelen Satans prester: “Og det er intet under; for Satan selv skaper seg om til en lysets engel; derfor er det ikke noe stort om og hans tjenere skaper seg om til rettferdighets tjenere” (2.Kor. 11:14-15).

Men kaller de seg virkelig KRISTI prester? Les verset like foran de to nettopp siterte — vers 13: “For disse er falske apostler, svikefulle arbeidere, som skaper seg om til apostler for Kristus.” Ja, Satan er den store forfalsker. Han gir seg selv ut for å være GUD. Han kalles i Bibelen for *denne verdens gud* (2.Kor. 4:4). Han utgir sine prester for KRISTI prester — og de anklager Kristi *sanne* prester for å være “falske apostler” for å få mistanken vekk fra seg selv!

Kjenner denne verdens “kristendom” *virkelig* den SANNE GUD? Den er *forført* til å tro at den gjør det, og en forført verden kan ta sin falske tro helt alvorlig. Ens *gud* er den eller det som man tjener og adlyder. Men den sanne [GUD] er den Éne som vi *skulle adlyde*.

Denne verden er ikke lært opp til å ADLYDE GUD! Dens falske “kristendom” lærer at Guds lov er “opphevet”. Den setter faktisk menneskets samvittighet, tilskyndet av Satans falske lære, i stedet for Guds lov! Den lærer ikke, slik Kristus gjorde, at vi faktisk må *leve* etter hvert GUDS ord — hele BIBELEN! Den ADLYDER Satan ved å *synde*! Satan er derfor denne verdens gud!

Hensikten med sabbaten

Gud ga mennesket sin sabbat i den hensikt å holde menneskeheten i den sanne kunnskap om og den rette

dyrkelse av den sanne GUD. Men *hvordan* identifiserer sabbaten Gud — hvordan peker den mot den *sanne* Gud og ikke mot den falske? Gjør ikke søndagen det like godt? Så absolutt ikke!

Se vers 17 i denne spesielle sabbat-pakten: “Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn; for i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, og på den syvende dag hvilte han og holdt seg i ro [ble forfrisket]” (2.Mos. 31:17).

Det var på den *syvende* dag i skapelsesuken at han hvilte fra skapelsesarbeidet. Ikke søndag, den første dag i uken. Bare den *syvende* dag i uken peker tilbake til SKAPELSEN.

Hvordan viser *dette* hvem GUD er?

Hvis du tror at noen annen eller noe annet er Gud, så vil jeg *bevise* at min Gud er den sanne Gud, for hva du ellers måtte tro er Gud, ble formet eller skapt av den sanne Gud. Han som skapte og formet *alt annet* er STØRRE enn alt det han formet — over alt annet som kunne kalles gud.

SKAPELSEN er *bevist* på Gud — på Hans eksistens. Den — selve skapelsesakten — *identifiserer* ham!

Derfor tok Gud det mest varige, utslitelige, uforgjengelige mennesket vet om — et stadig tilbakevendende stykke tid — den *eneste* dagen som er et minne om skapelsesakten. Han tok den *eneste dag* som til stadighet, hver *syvende* dag i uken, peker på at Gud på den syvende dag i skapelsesuken hvilte fra SKAPERVERKET som viser at den allmektige, alt styrende Gud — Skaperen selv — eksisterer!

Gud satte denne spesielle dagen til side fra de andre som *sin* dag — Gud gjorde denne spesielle dagen hellig, også hellig for SEG — idet han tok den ut som *selve* den dagen som han befalte sitt folk å samles på for GUDSDYRKELSE — dagen som mennesket er påbudt å HVILE på fra sitt eget arbeide og sine fysiske fornøyer — og bli forfrisket ved å samles med andre lydige gudsydkere i et åndelig fellesskap!

Ingen annen dag er en minnedag for SKAPELSEN. Sant nok, Satan har forført og villedet verden til å tro at Kristus stod opp søndag morgen ved soloppgang — nettopp på det tidspunktet som alltid har vært brukt ved hedensk *soldyrkelse*. Men denne antagelse er ikke riktig! Skriv etter vårt hefte om oppstandelsen (*The Resurrection Was Not on Sunday* — Oppstandelsen var ikke på en søndag). Du vil bli forbauset!

Skriv også etter vårt spesielle hefte om påsken (*The Plain Truth About Easter* — Den enkle sannhet om påsken). Begge er gratis, men ennå ikke på skandinavisk. De er sjokkerende og åpner dine øyne, og ved et offentlig bibliotek kan du få bekreftet og bevist at de taler sant.

Kristi oppstandelse fant faktisk sted på *sabbaten*, ikke på søndagen! Dessuten forteller Gud *intet sted* i Bibelen at vi skal feire dagen for Kristi oppstandelse! Det er en hedensk **MENNESKESKIKK**, utelukkende basert på det frafalne menneskes autoritet — i strid med GUDS bud!

Identifiserer Guds folk

Så her finner vi et **VIKTIG FORMÅL** med sabbaten. Den identifiserer Gud! Selve den dagen som Gud satte tilside for samling om og tilbedelse av Gud, peker som en minnedag på den som vi skal ære — **SKAPER-REGENTEN** over alt som er!

Men *det er ikke alt!* Sabbaten ble også gitt som et tegn som tilkjennegir **HVEM** som er Guds **FOLK**, og hvem som ikke er det! Legg merke til at denne særskilte pakten ikke bare sier at "... I skal vite at jeg er **HERREN** ..." men les også resten av setningen: "... som helliger *eder*" (2.Mos. 31:13).

Legg merke til den enorme **BETYDNINGEN** av dette!

Hva betyr ordet å "hellige"? Det betyr "å sette til side for hellig bruk eller formål". På den syvende dag av selve skapelsesuken *helliget* Herren sabbatsdagen — dvs. han **satte DEN TIL SIDE** for hellig bruk. Men nå ser vi at Gud sier den er et tegn på at han, Herren, også helliger — setter til side fra andre folk som *sine*, **FOR SITT HELLIGE FORMÅL** — de som er hans folk.

I Det gamle testamentes tid var hans folk **ISRAELS** folk. I nytestamentlig tid er hans folk de i Guds egen menighet — de virkelig omvendte **KRISTNE** unnfanget ved Guds **Ånd!**

Men **HVORDAN** setter Sabbaten dem til side — atskiller dem — fra de som *ikke* er Guds egne sanne folk?

Vel, om du har begynt å helligholde Guds sabbat, slik han befaler, da har du allerede funnet svaret av ren erfaring. Hvis du ikke har det, så bare begynn å helligholde Guds sabbat slik han befaler deg det — og du vil snart erfare at du automatisk blir *atskilt* fra alle andre folk! Verden, folk du *kjenner* — av din familie, forretningsforbindelser eller andre du har kontakt med — *de* vil sette deg til side!

Basil Wolverton

BABYLONSKE MØDRE kneler foran Nimrod, yppersteprest for solguden, og holder frem sine spebarn som skal "renses" ved å ofres i ilden. Nimrod grunnla en frafallen hedensk religion som har omsluttet og forført verden.

Sabbaten er Guds **TEGN**, som ikke bare identifiserer GUD som **SKAPER-REGENTEN**, men som også identifiserer dem som virkelig er hans folk!

Men **HVORDAN**?

Definisjon på Gud

La meg gi deg enda en definisjon på GUD. Skjønt den eneste vise og sanne Gud er den store Skaper og Styrer av universet, er det mange avguder eller falske guder. Satan fremstiller seg selv for de forførte som Gud — og Bibelen kaller ham faktisk denne verdens gud. Avgudsbilder ble dyrket som guder — og blir det ennå idag, selv i såkalte "kristne" kirker. Det eller den du *tjener* og *adlyder*, er din gud!

Selve ordet "Herre" betyr regent, mester, sjef — den

du adlyder! Jesus utbrøt: „Men hvorfor kaller I meg Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?” (Luk. 6:46.) Hvis de ikke ADLØD ham, da var han *ikke* deres Herre! Så HVORFOR kalte de ham HERRE, når han *ikke* var deres Herre?

På ny sier Jesus: “Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje” (Matt. 7:21). Bare de som ADLYDER Gud, kan være hans barn og komme inn i hans rike! Din Gud er den du ADLYDER!

Legg også merke til: “Vet I ikke at når I byr eder frem for noen som tjenere til lydighet, da er I også tjenere til den som I så LYDER?” (Rom. 6:16.)

Angående avguder som falske guder, så sier det annet bud: “Du skal ikke tilbe dem og *ikke tjene* [dvs. ADLYDE] dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedres misgjerninger [ulydighet] på barn inntil tredje og fjerde ledd på dem som hater meg, og som gjør miskunnhet mot tusen ledd, mot dem som elsker meg og holder mine bud” (2.Mos. 20:5-6).

Det virkelige prøvebud

Hvilken enorm betydning! Sabbatbudet er det ENESTE av de ti som er et tegn som gjør det klart HVEM som idag er virkelig sanne kristne! Det er det virkelige test-budet!

Et menneske kan være ærlig og oppriktig i sin omgang med andre — det kan ha ord på seg for ikke å lyve eller stjele. Men det IDENTIFISERER det ikke — det setter det ikke i en gruppe for seg — som en *kristen*!

Mange ikke-kristne ærer sine foreldre — i det minste så vidt andre kan se. Mange blir av andre betraktet som sannferdige, tro mot ektefellen; mange sverger ikke og bruker ikke stygge ord; og de fleste er — i andres øyne — ikke mordere.

Men deres antatte overensstemmelse med *disse* budene stempler dem ikke som *annerledes* — som Guds folk! Faktisk er det få som holder selv *disse* budene i *ånden*, men dette er ikke klart for verden. Men det *er svært* tydelig for verden når man holder Guds sabbat!

Det er derfor få gjør det! Folk liker ikke å bli identifisert som atskilt fra verden — noe som tilhører GUD, *atskilt fra*

verden! Folk ønsker, i andres øyne, å bli gjenkjent som en av denne verden — og skammer seg over, i venners, forretningsforbindelsers og slektingers øyne å bli kjent for å tilhøre Gud.

Denne verdens folk er villige til å anerkjenne de ni andre budene — men sabbatbudet er det de positivt GJØR OPPRØR mot! Det er DET ÉNE som er den avgjørende prøven på lydighet! Det SKILLER UT de som har *overgitt* sin vilje til Gud — som ADLYDER Gud, uansett forfølgelser eller hva det måtte koste!

Å ja, det skiller deg unektelig ut! For et TEGN!

Det peker ut den SANNE GUD på selve den DAGEN han satte til side til forsamling og gudsdyrkelse. Det peker ut Guds VIRKELIGE folk. Det peker ut *for hele verden* — de som holder sabbaten, som Guds folk. Faktisk er det få jøder som virkelig holder sabbaten HELLIG! Kanskje identifiserer den dem ikke for Gud som hans folk *åndelig* sett! Men de anerkjenner virkelig denne spesielle dagen! Og selv om de i Guds øyne krenker den, så identifiserer den dem for verden!

Guds TEGN er noe du godtar frivillig — etter eget valg, eller overhodet ikke. Men “dyret” (symbol på det kommende gjenoppstandne såkalte Hellige romerske rike i Europa) har et MERKE, som snart med fysisk MAKT vil bli BRENT INN! Det har noe å gjøre med “kjøp og salg” — handel, forretning, det å ha et levebrød, en jobb (Åp. 13:16-17; Åp. 13 og 17). Ja, dette er PRØVEBUDET — det éne som SELVE DIN FRELSE OG DITT EVIGE LIV AVHENGER AV!

Jeg har sagt at Gud gjorde sabbaten til en egen, evig og stadig virksom pakt helt atskilt fra det vi kaller “Den gamle pakt” som ble til ved Sinai berg. På hvilken måte er den så en PAKT?

Men er det en pakt?

La oss definere ordet “pakt”. Webster definerer en pakt som “En avtale mellom personer eller parter, en høytidelig overenskomst”. En pakt er en kontrakt eller avtale hvor den ene part lover en viss belønning eller betaling til gjengjeld for visse fastsatte tjenester utført av den annen part.

Den gamle pakt som ble satt opp på Sinai berg mellom Gud og Israels barn, *påla* folket visse regler og betingelser som måtte følges: Lydighet mot De ti bud. Den *lovet* som belønning å gjøre Israel til en nasjon “OVER alle folk”. Løftene

var utelukkende nasjonale, materielle, av *denne* verden. Den NYE pakt er grunnlagt på BEDRE LØFTER (Hebr. 8:6), som består i en "EVIG arv" (Hebr. 9:15).

Så snart en pakt er undertegnet, forseglet eller ratifisert — stadfestet — kan det ikke legges noe til (Gal. 3:15). Hva som enn står etter underskriften, er ikke juridisk en del av pakten. Du leser om den faktiske *oppsettelse* av Den gamle pakt og om forseglingen *med blod* i 2.Mosebok 24:6-8. Legg merke til (vers 8) at den slutter med ordene "den pakt som HERREN slutter [den inspirerte hebraiske teksten sier: *har opprettet*] med . . .". Den var da allerede opprettet — fullført.

Vi kommer ikke til opprettelsen av denne spesielle evigvarende sabbats-pakten før syv kapitler *senere*. Den er derfor IKKE EN DEL AV Den gamle pakt!

Men igjen, *er det* en PAKT?

Bibelens ordlyd sier at den *er det*. Les 2.Mos. 31:16: "Og Israels barn skal ta vare på sabbaten, så de holder den slekt etter slekt, *en evig* [eller rettere: varig] *pakt*."

"Evig" betyr kontinuerlig, uavbrutt. Men skulle den være EVIG? Les neste vers: "Den skal være et *evig* TEGN mellom meg og Israels barn."

Hva er så betingelsen som må oppfylles? Å holde sabbaten hellig! "Den skal være eder HELLIG", sier Gud (vers 14). Og hva er den lovede belønning for å oppfylle betingelsen? Det er ikke bare et TEGN, men også en avtale eller en PAKT "mellom meg og eder", sier Gud, "forat I skal vite at jeg er HERREN som *helliger eder*".

Der har vi det! Gud lover å HELLIGE DEM — Han vil skille dem ut som HELLIGE — som SITT HELLIGE FOLK! Kan man tenke seg et *større* løfte?

Ja, det er en PAKT! Det er en *egen*, helt forskjellig pakt. Selv om man prøver å argumentere med at Den gamle pakt er "avskaffet" og at De ti bud dermed er opphørt, kan man ikke påstå at *denne* pakten bare skulle være frem til korset. Pakten er bindende "fra slekt til slekt" (vers 13); "en evig pakt" (vers 16), "et evig tegn" (vers 17).

Et tegn bare for Israel?

"Ja", sier den opprørske som vil argumentere seg ut av lydigheten, "men den er mellom Gud og ISRAELS barn. Den

gjelder ned gjennom alle Israels slektledd; den er for alltid mellom Gud og israelittene”.

Aha — så du innrømmer altså at den er FOR ALLTID bindende for ISRAELITTER ned igjennom alle *deres* generasjoner? På dette argumentet er det TO svar som vil dømme deg til ILDSJØEN hvis du argumenterer slik!

1) Ingen kan nekte at dette helt og holdent BINDER Israels folk til FOR ALLTID, ned gjennom alle slektledd, å holde sabbaten uten avbrudd. Deres slektledd fortsetter fremdeles. Derfor er den bindende for dem idag.

Du må også innrømme at frelse og kristendom står åpen for jøder og alle israelitter. Evangeliet “er en Guds kraft TIL FRELSE for hver den som tror, både FOR JØDE FØRST og så for greker” (Rom. 1:16).

Så en jøde kan altså bli en omvendt KRISTEN! Faktisk var menigheten til å begynne med nesten helt jødisk! Så selv om en JØDE er en kristen i Guds MENIGHET, er han BUNDET til å holde Guds sabbat som en varig pakt gjennom alle generasjoner, FOR EVIG!

Har så Gud TO SLAGS kristne? Er det SYND for en jøde-kristen å bryte sabbaten, og synd for alle andre å HOLDE den? Må de jøde-kristne samles på sabbaten og de av andre nasjonaliteter på søndagen? Sa ikke Jesus at et hus som er delt og i strid med seg selv ikke kan bli stående?

Finnes det TO SLAGS kristne? Les Galaterbrevet 3:28-29: “Her er ikke jøde eller greker, her er ikke træl eller fri, her er ikke mann eller kvinne; for I er ALLE ÉN I KRISTUS JESUS. Men hører I [hedninger] Kristus til, da er I Abrahams ætt, arvinger etter løftet.”

Så i og med at sabbaten er BINDEnde IDAG for den jødiske del av Guds Menighet, og det ikke finnes forskjell — vi er alle ETT i Kristus — så er den også bindende for de hedninge-kristne!

Vi er Israel

2) Men det er et annet svar på dette argumentet: Folkene i De forente stater, Det britiske samvelde av nasjoner og i landene i Nordvest-Europa er faktisk folkene fra det TI-STAMMEDE ISRAELS HUS. Det jødiske folk er JUDAS hus.

Men HVIS sabbaten er Guds tegn som markerer hans folk Israel, hvorfor holder da våre land den ikke idag?

Svaret på dette spørsmålet er også svaret på et annet: Hvorfor kalles de ti stammene av Huset Israel for “DE TAPTE TI STAMMENE”? Og hvorfor tror våre land at de er ikke-israelitter? Hvorfor KJENNER de ikke sin sanne identitet?

Nå skal vi åpenbare en forbløffende og nærmest sjokkerende sannhet! Her er en sannhet som vil gjøre oss målløse og som er merkeligere enn noe eventyr!

Her er FAKTA, skjult i århundrer, som er mer interessant enn en kriminalroman! Hvorfor kalles sabbaten respektløst og spottende “den jødiske sabbaten”? HVORFOR tror verden at alle israelitter er jøder og at jødene utgjør SAMTLIGE israelitter?

Her er en forbausende overraskelse for de som har trodd dette! Jødene er bare en liten minoritet av israelittene.

Israel mistet tegnet

Intet sted i Bibelen blir noen i ti-stamme-nasjonen Israel kalt jøder. Dette navnet — JØDER — angår bare kongeriket JUDA. Jødene er riktig nok israelitter — men bare en *del* av israelittene er jøder!

Jeroboam ble, nesten umiddelbart etter at han var blitt konge, redd for at folket, når de drog opp til Jerusalem for å delta i de årlige høytidene, ville se og igjen ønske seg Rehabeam til konge. Han tok raskt sine forholdsregler for å sikre sin trone.

Levi stamme utgjorde presteskapet. De var lederne — de best utdannede. Levittene, som levet av tienden, hadde nydt to-tre ganger høyere inntekter enn de andre stammene. Med et raskt slag avsatte Jeroboam levittene og satte de laveste, mest uvitende, til prester. Dem kunne han kontrollere! Dermed kunne han kontrollere religionen slik hedenske konger alltid hadde gjort det. Deretter drog mange, om ikke alle, av levittene tilbake til kongeriket JUDA — og ble kjent som JØDER.

Så satte Jeroboam straks opp to store avgudsbilder som hans folk skulle dyrke. Han gav ordre til at høst-høytidene skulle holdes i den åttende måned på et sted som *han* valgte langt nord i Palestina, og ikke i den syvende måned og i Jerusalem som GUD hadde befalt (1.Kong. 12:28-32). Jeroboam endret også sabbatsdagen fra den syvende til den åttende

— dvs. dagen *etter* den syvende, som selvsagt egentlig var den *første* dag i uken. Slik satte han dagen for tilbedelse slik at den falt sammen med den hedenske **SOLDAGEN** som nå kalles **søndag!**

I løpet av 19 kongers og 7 på hverandre følgende dynastiers regjeringstid fortsatte det ti-stammede Israels hus med Jeroboams to grunnleggende tvilling-synder: Avgudsdyrkelse og brudd på sabbaten. Flere av kongene la til andre onde og syndige skikker.

Men i 721-718 f.Kr. lot Gud Israels hus bli invadert og erobret av Assyria. Disse israelittene ble fjernet fra sine gårder og byer og ført *som slaver* til Assyria ved Det kaspiske havs sydkyst. Men huset **JUDA** — jødene, en helt annen nasjon — ble ikke invadert før i 604 f.Kr.

Men to, tre generasjoner etter at Israel ble tatt til fange ble kaldeerne en **VERDENSMAKT**, det første imperium som styrte **HELE VERDEN**. Under Nebukadnesar invaderte kaldeerne (Babylon) **JUDA** (604-585 f.Kr.).

Før 604 f.Kr. forlot assyryerne sitt land nord for Babylon og emigrerte nordvestover — gjennom landene som nå er Georgia, Ukraina og Polen, og kom inn i det som idag er **TYSKLAND**. Idag er etterkommerne etter disse assyryerne kjent som det **TYSKE** folk.

Folkene fra det tistammede Israel emigrerte også mot nordvest. Skjønt assyryerne hadde tatt Israel til fange, fortsatte israelittene ikke å være slaver under assyryerne i Europa. De fortsatte et stykke lenger — inn i Vest-Europa, den skandinaviske halvøy og de britiske øyer!

Hvorfor ble de så kjent som “de **TAPTE** ti stammer”? De hadde tapt sitt nasjonale identitetstegn!

Kong Jeroboam hadde endret deres tilbedelsesdag fra den syvende dag i uken til den første — til **SOLENS** dag, **søndag!** Alle de følgende kongene fulgte denne praksisen så vel som avgudsdyrkelsen!

Så lenge de ble i **LANDET** Israel og *kalte* seg “**KONGERIKET ISRAEL**”, var deres identitet kjent. Men i Assyria var de ikke lenger en nasjon med sin egen regjering og egen konge. De var bare slaver. De tok opp assyryernes språk etter hvert som nye generasjoner vokste opp. De glemte hebraisk som profetiene i Bibelen sa de ville. De mistet hele sin nasjonale identitet.

Etter flere generasjoner begynte Josefs stamme som var delt i *to* stammer, Efra'im og Manasse, å kalle seg 'British' (norsk: britisk). De hadde beholdt noen få hebraiske øremerker. *Berith* eller *b'rith* på hebraisk betyr "pakt" og *ish* betyr "menneske". På hebraisk betyr således *britisk* "pakt-menneske", noe som de i sannhet er.

Rubens stamme slo seg ned i landet som idag er Frankrike. De hadde tapt sin nasjonale identitet. Men franskmenn har nettopp sin forfar Rubens karaktertrekk. Gjennom vårt gratis hefte som på fransk åpenbarer deres opphav og nasjonale identitet, begynner tusenvis av franskmenn å lære sin egentlige identitet.

De **TI STAMMER**, kjent som huset **ISRAEL**, tapte sitt identitetsmerke — Guds sabbat.

Dette er grunnen til at de tapte sin nasjonale identitet!

Hvorfor jødene blir gjenkjent

Men **JUDA** holdt sabbaten! De fortsatte ikke lenge med å holde den hellig eller holde den *på Guds måte*, men de anerkjente den slik de gjør det idag. De anerkjenner og holder den som en hveledag. Resultat? Hele verden betrakter dem som Guds utvalgte folk! Verden tror de er **ISRAEL** — ikke bare **Juda**!

Jødernes identitet er ikke gått tapt! Og siden deres identitet som rasemessige etterkommere av det gamle Israel er kjent — og den til de langt mer tallrike "tapte ti stammene" *ikke* er kjent — tror verden at jødene er **ISRAEL** og ikke **JUDA**. Det jødiske folk tror det selv! Så her igjen er hele verden forført, til og med når det gjelder den sanne identitet til dem som virkelig er Guds utvalgte førstefødselsrettnasjon!

Ja, sabbaten, Guds dag — Herrens sanne dag — er, når alt kommer til alt, vårt folks dag i dobbelt forstand: For det første fordi den er det for **ALLE GUDS** folk, selv de hedningefødte som nå tilhører Kristus; for det annet er den vår dag også ut fra rasemessige forhold, gjennom kjødelig fødsel, fordi det er dagen som han gav *våre* forfedre og befalte at den **TIL EVIG TID** skulle holdes hellig!

Hvorfor Israel ble slaver

Vet du **HVORFOR** kongeriket Israel ble invadert av assyryerne, erobret og ført fra landet som slaver i 721-718 f.Kr.? Vet du

HVORFOR JØDENE (kongeriket Juda) senere ble tatt til fange og spredt verden over? Begge Israels hus ble sendt til nasjonal avstraffelse og forvisning fra Palestina fordi de brøt med Guds sabbat!

Betyr det noe? Det betydde sannelig en hel del for GUD! Og han sier at han ikke har endret seg — han er igår og idag, ja til evig tid den *samme!* (Hebr. 13:8.)

Se først hvorfor jødene ble invadert og erobret av Nebukadnesar og ført i fangenskap til Babylon i årene 604-585 f.Kr.

Sytti år etter tilfangetagelsen vendte mange av jødene, i overensstemmelse med Jeremias' profeti (Jer. 29:10), tilbake til Palestina for å gjenoppbygge templet og gjenopprette gudsdyrkelsen der. Profeten Nehemias forteller hvorfor de 70 år tidligere var drevet inn i fangenskapet: "Ved samme tid så jeg i Juda noen som trådte vinpersene på sabbaten og førte hjem kornbånd og lesset dem på asenene, og likeledes vin, druer, fikener og alle slags varer og førte det til Jerusalem *på sabbatsdagen*. Jeg advarte dem den dag de solgte disse levnetsmidler . . . Da gikk jeg i rette med de fornemme i Juda og sa til dem: Hvorledes kan I bære eder så ille ad og vanhellige sabbatsdagen? Var det ikke fordi eders fedre gjorde således at vår Gud førte all denne ulykke over oss og over denne by? Og nå fører I ennå større vrede over Israel ved å vanhellige sabbaten" (Neh. 13:15-18).

Der står det i klart språk! Sabbatsbrudd var en hovedgrunn til Judas fangenskap! Det var så *viktig* for GUD at han straffet sitt eget utvalgte folk med denne den strengeste nasjonale straff — nederlag i krig, å bli drevet bort fra sitt eget land og gjort til SLAVER i fremmed land! SYND er av Gud definert som brudd på hans LOV (1.Joh. 3:4). Hans lov sier: "Kom hviledagen i hu så du holder den hellig . . . den syvende dag er sabbat for HERREN din GUD." Å arbeide på sabbaten, å krenke den ved å drive med egne forlystelser, drive forretning osv., er en STOR SYND som straffes med EVIG DØD!

Jødene ble advart

Jødene hadde ingen unnskyldning. De var blitt advart av profetene. Legg merke til advarselen gjennom Jeremias: "Så sier Herren: Ta eder i vare . . . og bær ikke noen byrde . . . på

sabbatens dag . . . og I skal ikke gjøre noen gjerning . . . men holde sabbatens dag hellig, som jeg bød eders fedre . . . Men dersom I ikke hører på meg, så I holder sabbatens dag hellig og ikke bærer noen byrde inn gjennom Jerusalems porter på sabbatens dag, da vil jeg tende en ild på dets porter, og den skal fortære Jerusalems palasser og ikke slukkes" (Jer. 17:21-22, 27).

Dette var den advarselen som jødene ikke lyttet til. Se nå hva som hendte!

"I den femte måned, på den tiende dag i måneden — det var Babels konge Nebukadnesars nittende år — kom Nebusaradan, høvdingen over livvakten [idag ville vi kalle ham øverstkommanderende eller feltmarskalk], en av de høyeste menn hos kongen i Babel, til Jerusalem. Han brente opp Herrens hus og kongens hus, og alle Jerusalems hus — alle stormennenes hus — brente han opp med ild" (Jer. 52:12-13). Når Gud *advarer*, er straffen SIKKER!

Hvorfor Israel ble beseiret

Se nå hva som skjedde med den *andre* Israel-nasjonen, kongedømmet Israel, 117 år før Juda ble tatt til fange.

Gud hadde i Moses' dager, lenge før de var delt i to nasjoner, gitt dem valget. Dette ble dekket fullt ut i forrige kapittel under behandlingen av 3.Mosebok 26. Se nå hva Gud sier om det gjennom profeten Esekiel.

Esekiel fikk et budskap av Gud til Huset ISRAEL (ikke Juda — jødene). Esekiel var blant jødene i *deres* fangenskap som inntraff mere enn hundre år etter at Israel ble tatt til fange. Da hadde assyrerne for lenge siden forlatt sitt land ved sydkysten av Det kaspiske hav og emigrert mot nordvest, for til slutt å bosette seg i det landet som idag heter Tyskland.

Folket av huset Israel emigrerte også nordvestover gjennom Europa. Men de stoppet ikke i Tyskland. De fortsatte lenger vest- og nordover — inn i Vest-Europa — Frankrike, Belgia, Holland, de skandinaviske land og de britiske øyer — hvor de fortsatt er, unntatt Manasse stamme som langt senere emigrerte til Nordamerika og ble til De forente stater.

Profeten Esekiel fikk i oppdrag å gå fra der han var blant

jødene og til ISRAELS HUS. "Gå avsted og tal til ISRAELS HUS", sa Gud (Esek. 3:1), og igjen: "Gå til Israels hus" (vers 4).

Men Esekiel tok aldri dette budskapet til det tapte Israels hus. Det kunne han ikke. Han var slave blant jødene.

Dog tar han det til dem idag ved å ha skrevet det i sin bok i Bibelen — og ved den kjensgjerning at det blir brakt til nettopp disse folkene idag ved *the Plain Truth* og radioprogrammet *The World Tomorrow!*

Det er en profeti! Det er et budskap til våre folk idag! Du leser det nå! Måtte Gud hjelpe deg å ta det alvorlig!

Profeti for oss idag

Idet Gud først taler om det gamle Israel sier han i Esekiel 20: "Jeg førte dem ut av Egyptens land og lot dem dra inn i ørkenen. Og jeg gav dem *mine* bud og kunngjorde dem *mine* lover; for det menneske som holder dem, skal leve ved dem. Også *mine* sabbater gav jeg dem, så de skulle *være til et tegn* mellom meg og dem, for at de skulle vite at jeg er Herren, som helliger dem" (vers 10-12).

Legg merke til at dette skriftstedet gjentar nøyaktig ord for ord den evig bindende sabbats-pakten fra 2.Mos. 31:12-17! Fortsett så: "Men Israels hus var gjenstridig mot meg i ørkenen; de fulgte ikke *mine* bud og forkastet [foraktet] *mine* lover . . . og *mine* sabbater vanhelliget de grovelig" (vers 13).

Så talte Gud inntrengende med deres barn; en generasjon senere: "Og jeg sa til deres barn i ørkenen: Følg ikke eders fedres bud og hold ikke *deres* lover og gjør eder ikke urene med *deres* motbydelige avguder! *Jeg* er Herren eders Gud; følg *mine* bud og hold *mine* lover og gjør etter dem! Og hellighold *mine* sabbater! De skal være til et tegn mellom meg og eder, for at I skal vite at jeg, Herren, er eders Gud" (vers 18-20).

Trykket ligger her helt og holdent på forskjellen mellom på den ene siden Guds bud, lover og sabbater og på den annen, *deres* fedres helt ulike sabbater, bud og lover. De holdt en *annen dag* enn Guds sabbat! De hadde allerede gått over til hedningenes dag, som idag kalles søndag — solens dag og dagen for soldyrking!

"Men barna var gjenstridige mot meg;" fortsetter Gud

ved profeten Esekiel “. . . *mine* sabbater vanhelliget de” (vers 21).

Hva gjorde så Gud til slutt — flere slektledd senere?

Han spredte dem i nasjonalt fangenskap og slaveri (vers 23). Men **HVORFOR?** “Fordi de ikke holdt *mine* lover, men hadde forkastet *mine* bud og vanhelliget *mine* sabbater, og deres øyne fulgte *deres fedres* (motbydelige) avguder” (vers 24). Det er grunnen! Var det så av **BETYDNING?**

Men fortsett så i denne forbløffende profeti! Notér deg profetien **FOR OSS IDAG!**

Idet han taler om en tid, nå snart i *våre* dager, sier Gud til *våre* folk: “Så sant jeg lever, sier Herren Israels Gud, **JEG VIL REGJERE OVER EDER** med sterk hånd og med utrakt arm og med **utøst HARME**” (vers 33).

Uttrykket “utøst harme” viser til de **SYV SISTE PLAGENE** som kommer like før Jesu gjenkomst (sammenlign med Åp. 16:1). Tiden da Jesus vil **REGJERE** over oss er ved — og etter hans gjenkomst. Så dette er altså en **PROFETI** for **VÅRE DAGER!**

Enhver profeti i Bibelen som viser *hvor* våre folk (Israel) vil være ved Kristi gjenkomst og den kommende store utvandring tilbake til Palestina, fremstiller dem **ENDA EN GANG i fangenskap og slaveri.**

Les videre i profetien: “Og jeg vil føre eder ut fra de folk og samle eder fra de land som I er spredt i . . . med **UTØST HARME**. Og jeg vil føre eder til folkenes ørken [en **KOMMENDE** **UTVANDRING** — Jer.23:7-8], og der vil jeg gå i rette med eder, *åsyn til åsyn*” (vers 34-35).

Legg merke til dette! Dette er Ordet — **KRISTUS** som taler! Han vil da i egen person være på jorden igjen! Og han vil gå i rette med våre folk **ANSIKT TIL ANSIKT.**

Det er på tide å våkne og innse hvor *nært forestående* og hvor skremmende **ALVORLIG** dette er!

Kanskje er det bare én enslig røst som advarer deg! Men Gud brukte én enslig røst til å advare verden i Noahs dager; én enslig røst i Elias' dager; én enslig røst i døperen Johannes' dager; og etter at døperen Johannes var satt i fengsel, én røst i Kristi egen person! Hvis du stoler på flertallet av folk som synder, vil du lide deres straff sammen med dem!

Legg merke til hvordan han vil gå i rette med dem!

“Likesom jeg gikk i rette med eders fedre i ørkenen ved Egyptens land, således vil jeg gå i rette med EDER sier Herren . . . og jeg vil skille ut fra eder de gjenstridige og dem som er falt fra meg . . . og I skal kjenne at jeg er Herren” (vers 36-38).

Hvordan gikk han i rette med dem? Han sa: “Hellighold MINE sabbater og ikke eders fedres, så dere kan VITE at jeg er HERREN.” Og de av oss som faktisk skal gå inn i Palestina, skal VITE at HAN er HERREN.

Hvordan skal vi vite det?

Ved hans sabbats-tegn!

Les versene 42-44 i din egen Bibel! Han sier at våre folk, når de ikke lenger er gjenstridige, da vil holde hans sabbat, og de vil huske sin ferd som de gjorde seg urene ved. Da skal de VEMMES over seg selv for sine brudd på sabbaten! Dette er en svært sterk lære! Det er Guds Ord som taler til DEG!

FØRSTEFØDSELSRETTE PÅ SITT HØYESTE — OG NÅ!

HVOR STORE, hvor mektige og velstående ble de britiske og nord-amerikanske folk? Og hva er det som nå plutselig skjer med dem? Hvorfor har England allerede *tapt* de fleste av sine kolonier — sine besittelser — sine ressurser, rikdom, makt og innflytelse i verden? Hvorfor regnes ikke England lenger for å være Storbritannia — en **STOR** verdensmakt?

Hvorfor er De forente stater nå i miskreditt, foraktet og forhatt i store deler av verden? Hvorfor kunne de ikke *vinne* Korea-krigen? Hvorfor kunne De forente stater ikke slå lille Nord-Vietnam?

La oss først innse hvor store — hvor rike og mektige — det amerikanske og det britiske folk virkelig ble.

Folk er tilbøyelig til å ta sin — og sitt lands — status for gitt. Få skjønner hvilken kolossal rikdom disse to land har opplevd. Vi bedømmer alle ting ved *sammenlikning*. Gjennomsnittsbriteren, -australieren eller -kanadieren har aldri reist gjennom de tilbakeliggende områder i Kina, India, Midtøsten eller det sorte Afrika med analfabetisme, fattigdom og sykdom. Han har ikke sett den skitt, stank, fattigdom og elendighet som størstedelen av menneskeheten lever i.

Gjennomsnittsammerikaneren har heller ikke besøkt disse vidstrakte underpriviligerte områdene og heller ikke landene i Europa — rike sammenliknet med de enorme uvitende

massene, og dog fattige målt etter amerikansk standard. Nei, disse folkene har generelt ikke fattet sin relative velstand. De har heller ikke vært takknemlige, enn si takket Gud for det. De har heller ikke tatt på seg det ansvar som ledsager deres overdådige velsignelser.

Få skjønner at enhver besittelse som man ønsker og setter pris på, innebærer plikt til å ta ansvar for dens rette bruk. Vil en åtte års gutt som får en skinnende ny sykkel av foreldrene, føle det ansvar som følger med — om ikke hans foreldre innprenter dette faktum — så han tar *vare* på den og sykler med forstand så han unngår å skade seg selv og andre?

Satte de pris på den velstand og makt som Gud hadde øst ut over dem som over ingen andre, eller følte de ANSVAR for en klok og riktig bruk?

DET GJORDE DE IKKE! De innså ikke engang HVOR STOR deres velsignelse var, enn si hadde noen pliktfølelse overfor sin Skaper for forvaltningen! Nøyaktig HVOR STORE var så denne fødselsrettens velsignelser?

Førstefødselsrettens rikdommer

Les på ny de profetiske løftene i 1.Mosebok 22:17.

Gud sa til Abraham: “Så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt såre tallrik, som stjernene på himmelen og som sanden på havets bredd, og din ætt skal ta sine fienders porter i eie.”

Og igjen, den inspirerte avskjedsvelsignelse til Rebekka, da hun forlot sin familie for å bli Isaks hustru: “Og de velsignet Rebekka og sa til henne: Vår søster, bli til tusen ganger ti tusen [eller rettere tusener av millioner], og måtte din ætt ta sine fienders porter i eie” (1.Mos. 24:60).

Som tidligere forklart, er fiendtlige lands “porter” strategiske HAVSTREDER for inn- og utseiling til og fra disse land. Selv om all rikdom kommer fra jorden, har velstand og overflod i nasjonal målestokk også alltid kommet gjennom industri og HANDEL. Og handelen mellom landene har nesten helt og holdent skjedd over jordens SJØVEIER — med SKIP, og innen et kontinent ved jernbaner.

Hvor stor betydning ligger det derfor i at Robert Fulton førte den første dampbåt i 1803 — nettopp det året da

England og Amerika plutselig begynte å VOKSE i nasjonal velstand! Og også at det var i det nittende århundre man så jernbanene utvikle seg!

I og med at førstefødselsretten angår NASJONER, vil — slik som tidligere forklart — fienders "PORTER" være slike streder som Gibraltar, Suez, Singapore, Panamakanalen m.fl.

Storbritannia og Amerika kom i besittelse av hver eneste en av slike større "porter" på denne jord! De må være hovednasjonene i det moderne Israel. Annen verdenskrig avhang av disse "portene". De var ikke bare blitt strategiske streder, men verdens sterkeste festninger. Men idag har de tapt de fleste av dem, sist Panamakanalen — og det ser ut som at også Gibraltar snart vil gå tapt. Hvorfor?

Legg merke til 1. Mos. 39:2, 23: "Herren var med Josef, så alt LYKTES for ham . . . Herren var med ham; og hva han gjorde, gav Herren LYKKE TIL." Herren lot virkelig Josefs etterkommere, England og Amerika, lykkes med den fabelaktige førstefødselsrett som var lovet Josefs sønner!

Legg merke til den døende Moses' profetiske velsignelser som forutsa hva som ville skje med hver av stammene i disse de siste dager.

"Og om Josef sa han: Velsignet av Herren være hans land med himmelens ypperste gaver, med dugg og med vann fra [eller som i KJV: med det som er nedlagt på] det store dyp der nede, med det ypperste av det som solen fostrer, med det ypperste av det som måneskiftene driver frem, med det herligste fra de eldgamle fjell og det ypperste fra de evige hauger, med det ypperste av jorden og dens fylde . . . det komme over Josefs [både Efra'ims og Manasses] hode . . . Herlig er den førstefødte av hans okser, og hans horn er som villoksens horn [enhjørningens horn — som i Englands segl idag]; med dem stanger han alle folkene like til jordens ender; det er Efra'ims titusener, det er Manasses tusener" (5.Mos. 33:13-17).

Hvem som enn er Efra'im og Manasse idag, må ha vært i besittelse av jordens rikeste landbruk, mineraler og annen rikdom — svære gull- og sølvminer, jern, olje og kull, tømmer og andre ressurser.

Hvilke nasjoner oppfyller disse profetier? Så klart, bare Storbritannia og Amerika!

Mer enn halvparten av jordens dyrkbare land i den tempererte sone kom i disse to stormakters besittelse etter år 1800! Det rike jordbruksområde i Mississippi-dalen; de vidstrakte hvete- og kornarealene i Midtvesten, i Canada og Australia; de store skogsområdene i USAs nordvest-områder mot Stillehavet og mange andre steder på jorden. Gullfeltene i Sør-Afrika, Australia, Alaska og resten av USA; de store kullgrubene i USA og på De britiske øyer; de naturlige vannfall og andre kraftkilder med derav følgende rike industri og fabrikkområder i England og i USAs øststater; de herligste fruktdistrikter ved USAs vestkyst og i Florida. Hvilke andre land *sammenlagt* hadde noensinne en slik materiell velstand?

Og nesten hele denne rikdom kom til dem etter år 1800!

De statistiske fakta

I hvilken grad har Gud, den Allmektige, oppfylt sine løfter — som gjelder Josefs etterkommere i disse senere år etter år 1800 — løfter om “det ypperste av det som solen fostrer . . . det herligste fra de eldgamle fjell . . . det ypperste av jorden”?

Stålmagnaten, Charles M. Schwab, sa på et møte 5. januar 1921 i Massachusetts Bankers Association: “Våre Forente stater er av Gud blitt utstyrt med alt som er nødvendig for å gjøre det til verdens fremste industri- og handelsmakt.”

Verdens totale oljeproduksjon i 1950 var nesten 3.800 millioner fat (352 millioner m³). Av dette produserte USA *alene* mer enn halvparten — nesten 52%. Sammen produserte UK og USA 60% av råoljen foruten disse lands kjempeinvesteringer i utlandet. Men i 1966 — det skjebnesvangre året da det britiske kolonidepartementet i London lukket sine dører og dermed markerte Det britiske imperiums offisielle død — var disse 60% av hele verdens råoljeproduksjon blitt redusert til 32%.

Storbritannia og USA brøt 1½ gang så meget kull som alle andre land tilsammen. Men i 1966 var deres andel skrumpet inn til mindre enn en tredjedel av verdensproduksjonen — 30,9%!

Sammen produserte Det britiske samvelde og USA i 1950

tre fjerdedeler av verdens stål — USA alene produserte nesten 60% eller 95.416.000 tonn i 1951. USA produserte 1 1/3 gang så meget råjern som alle andre nasjoner tilsammen.

I 1966 hadde denne avgjørende indeks på velstand sklidd ned til en tredjedel (33,6%) av stålproduksjonen og bare 17,8% (en sjettedel) av råjernproduksjonen.

De eide nesten 95% av verdens nikkelproduksjon (vesentlig fra Canada), 80% av verdens aluminium og 75% av verdens sink. Men hvor lå de i 1966? Bare med 36% av verdens produksjon av nikkelproduksjon, 40,2% av aluminium og 12,4% av sinken.

I 1950 dominerte Det britiske samvelde kromproduksjonen fullstendig (fra Sør-Afrika). Sammen produserte Storbritannia og USA to tredjedeler av verdens gummi, og dominerte verdens fremstilling av kobber, bly, tinn, bauxitt og andre viktige metaller. Men i 1966 produserte de bare 2,3% av verdens krom, 23,4% av dens kobber, 9,9% av blyet, ikke noe tinn, og 6,3% av verdens bauxitt.

Samveldet produserte i 1950 to tredjedeler av verdens gull — for ca. £266 mill. (2873 mill N.kr.) — mens USA hadde tre ganger så store gullreserver som resten av verden tilsammen. Men i 1966 var USAs gullbeholdning blitt tappet så meget at dollaren var i stor fare.

De produserte og brukte 2/3 av verdens el-produksjon — De forente stater produserte 283 milliarder KW timer i 1948, og UK og Canada produserte mer enn Russland, Tyskland og Frankrike tilsammen. Men i 1966 produserte de bare 20,1%.

Storbritannia og USA eide vel over halvdel av verdens handelstonnasje. Men i 1966 var andelen bare 32,5%. De britiske øyer bygget flere skip enn det ble bygget noe annet sted. Men mindre enn to tiår senere hadde to-tre ikke-israelske nasjoner allerede gått forbi England og Amerika. I 1950 hadde de også ca. halvdel av verdens jernbanelinjer. I 1966 var deres kombinerte jernbanefraktvolum bare 26% av verdenstotalen.

Mens USA alene engang produserte 73% av alle biler, produserte de i 1966 sammen med UK 55%, hvorav 44% fra USA alene. Japan, Tyskland, Frankrike og Italia tar stadig større deler av markedet.

Hvordan fikk de dette?

Hvordan kom de i besittelse av disse kjemperikdommer på jorden? Oppnådde de det takket være sin egen menneskelige visdom, forutseenhet, energi, evner og kraft?

La Abraham Lincoln svare: "Vi oppdager", sa han, "at vi er i fredelig besittelse av den beste del av vår klode hva angår jordens fruktbarhet, landets utstrekning og klimaets sunnhet . . . Vi . . . finner oss selv å være rettmessige arvinger til disse fundamentale velsignelser. Vi strevet ikke for å oppnå dem eller bygge dem opp."

Og på ny sa denne store presidenten i sin proklamasjon for en faste- og bønnedag for hele nasjonen den 30. april 1863: "Det er en plikt for nasjoner, så vel som for enkeltindivider, å vedkjenne seg sin avhengighet av Guds alt-styrende makt . . . og vedstå seg den edle sannhet, uttalt i de Hellige Skrifter og bevist av historien, at bare de nasjoner, som har Gud til Herre, blir velsignet . . . Vi har vært mottagere av de mest ettertraktede av himmelens velsignelser. Vi er blitt tatt vare på i disse mange år i fred og fremgang. Vi har vokst i antall, velstand og makt som ingen annen nasjon noensinne har vokst: MEN VI HAR GLEMT GUD! Vi har glemt den nådige Hånd, som har bevart oss i fred og mangfoldiggjort, beriket og styrket oss; vi har i tom stolthet forestilt oss i våre hjerters svikefullhet, at alle disse velsignelser ble skapt av vår egen overlegne visdom og verdighet."

Og fordi Lincoln så en nasjon som hadde glemt sin Gud — en nasjon drukken av sin egen suksess, som ikke skyldtes egne anstrengelser — en nasjon som gav seg selv æren for sin posisjon — kalte denne store president nasjonen til en dag i faste og bønn for å bekjenne denne nasjonale synd for Gud. Nasjonens skjebne var i vektskålen da han utstedte denne proklamasjonen, men Gud hørte og besvarte denne store nasjonale bønneoffensiv — og dengang ble nasjonen spart!

Men idag er truselen mot USAs, UKs (og Nordvest-Europas) skjebne tusen ganger mer alvorlig enn dengang. Og idag har disse ikke en president eller en statsminister med det vidsyn, den forståelse og det mot som skal til for å få disse lands befolkning ned på sine knær i bønn!

Abraham Lincoln visste at disse storslagne materielle

velsignelser ikke var blitt opptjent, men var blitt *gitt* dem av Abrahams, Isaks og Israels Gud.

Og vi burde se kjensgjerningene i øynene idag og *vite* at vi (også Skandinavia) er blitt gitt alle disse svære uovertrufne materielle goder fordi Gud *lovet* det betingelsesløst til Abraham. Han gav Abraham løftet fordi Abraham adlød Gud og holdt Guds lover og bud.

Førstefødsels-velsignelsene ble *holdt tilbake* fra våre forfedre etter Moses' dager fordi de NEKTET å leve etter Guds lover.

Idag advarer Gud oss gjennom mange profetier hos Jeremias, Esekiel, Esaias, Mika og mange andre om at han — med mindre vi i vår generasjon ANGRER våre synder og vender oss til Gud i faste med tårer og oppriktige BØNNER — vil ødelegge våre byer og alle våre festningsanlegg ved et fremmed sverd; at han vil straffe oss ved en GRUSOM FIENDE; at vi skal bli invadert og slått og redusert til SLAVER! GUD HJELPE OSS Å TA ADVARSELEN ALVORLIG!

Som konklusjon spør vi: Hvis *vi* — særlig USA og UK, men også Nordvest-Europa — ikke er det nasjonale Israel — de såkalte “tapte” ti stammer, og USA og UK ikke er det fremgangsrike Josef-Israel med førstefødselsretten — de faktiske arvinger til fødselsrettsvelsignelsene som skulle øses ut fra og med år 1803, hvem kan de ellers være? Ingen annen nasjon eller samling av nasjoner har eiet disse førstefødselsrettens velsignelser — for USA og UK eide mer enn $\frac{2}{3}$ — nesten $\frac{3}{4}$ av alle råstoffer, ressurser og rikdommer på hele vår klode, og alle andre nasjoner tilsammen delte seg imellom bare den minste part.

Kan du tenke deg et *sterkere bevis* på Guds inspirasjon av den hellige Bibel, den levende Guds åpenbarte Ord? Kunne dødelige mennesker uten Guds inspirasjon ha skrevet ned disse profetier som vi i dette hefte har tatt for oss, gitt disse LØFTENE til Josef-Israel, og så etter et tidsrom på 2520 år som endte akkurat i årene 1800-1803, hatt makt til å la dem gå i oppfyllelse? Det er ikke tale om små løfter. De omfatter eiendomsretten til hele jordens enorme rikdommer og vidstrakte naturressurser!

Legg frem disse kjensgjerningene som en utfordring til dine ateist- og agnostiker-venner. Be dem svare, om de kan,

på om noen annen enn Guds, den Allmektige Skapers egen makt, kunne ha gitt slike løfter, latt dem nedskrive og så årtusener senere, nettopp på det lovede tidspunktet, latt dem gå i oppfyllelse!

Det synes umulig å fatte hvordan en eneste amerikansk, britisk eller nordvest-europeisk arving til Guds mest ettertraktede materielle goder — stillet ansikt til ansikt med slike overveldende fullbyrdelser av profetier — en slik ærefryktinngytende demonstrasjon av den Allmektige Guds makt og trofasthet — hvordan han kan ta del i disse goder og så i likegyldighet ignorere Guds VARSLER om at våre synder idag øker og unnlate å falle på kne for den Allmektige, angre, og av hele sitt hjerte BE for alle Israel-nasjonene, og HJELPE til på hver tenkelig måte med å varsle våre folk idag om den overhengende FARE.

OG HVA NÅ? PROFETIENE FOR DEN UMIDDELBARE FREMTID

DA USA, UK og til dels Nordvest-Europa først hadde fått førstefødselsretten, var den *ærefryktinngytende* — uten like blant verdens nasjoner! Men hva har så disse folk gjort med denne fantastiske velsignelsen?

De var fortsatt ISRAELITTER selv om de ikke selv visste det! De var fortsatt opprørske, “stivnakkede” og sta!

Så snart britene og amerikanerne — hoveddelen av det “tapte” Israel som nå tror de er ikke-israelitter — oppdaget at de kunne sole seg i velstand og makt, var de enda mindre villige enn sine forfedre i oldtiden til å holde seg til Gud og HANS VEIER. De antok at de ikke lenger trengte ham! Det ser ut til at svært få vender seg til Gud før de befinner seg i en fortvilet nødstilstand.

Men etter at Gud hadde holdt fødselsretten tilbake i 2520 år, og så, skjønt disse folkene *intet* fortjente fra Gud, *plutselig* øste nasjonal velsignelse uten sidestykke i historien ut over dem — så ble det ubetingede løfte til Abraham holdt! Gud er *ikke lenger* forpliktet av sitt løfte til *fortsatt* å la disse folk så ufortjent ha verdens anseelse, rikdom og storhet. Når de først var *gitt* en slik suverén posisjon, var det opp til dem å beholde den.

Nå tilbake til 3.Mosebok 26. Vi har tidligere dekket versene 1 til 18. Gud sa at *HVIS* israelittene, tross alle de forutgående straffene, ikke ville lytte til — og adlyde ham, ville han straffe dem i 2520 år. Og hva så?

Hvis disse folk som har førstefødselsretten — etter at den var *blitt holdt tilbake* i 2520 år — ennå gjør opprør, da fortsetter Gud i *vers 19*: “Jeg vil bryte eders styrkes overmot [stolthet], og jeg vil gjøre eders himmel som jern og eders jord som kobber.” Gud har allerede begynt med det!

De var stolte over sin makt

Gud kunne ikke tale om å bryte deres nasjonale STYRKES overmot før etter at de hadde fått denne fødselsrettens makt! Han gav UK og USA en nasjonal maktposisjon større enn noe annet folk eller imperium noensinne har hatt. De var svært stolte over sin nasjonale makt [styrke] — sin nasjonale anseelse.

Jeg hørte [USAs] president Theodore Roosevelt fortelle om hvor STOLT han var over denne makten og hvordan han brukte den da han var president. Tyskerne sendte et slagskip i retning av Manila-bukten og truet med å ta Filippinene, som dengang tilhørte De forente stater. President Roosevelt sendte keiseren en fyndig beskjed om at det tyske slagskipet straks måtte trekkes tilbake.

“Der Kaiser visste ikke da at *jeg mente alvor!*”, sa Roosevelt. “Så jeg sendte en annen beskjed. Det var bare det at jeg ikke sendte denne beskjed nr. 2 til keiseren. Jeg sendte den til admiral Dewey, øverstkommanderende for USAs stillehavsflåte. Den gav hele flåten ordre om for full fart å seile mot det tyske slagskipet, og — hvis det ikke snudde — å **SENKE DET!**” Dette sa Roosevelt med ettertrykkelig *kraft!* I de dagene, før 1. verdenskrig var USA *stolt* av sin nasjonale makt!

. . . men de tapte den!

Idag tør selv små nasjoner fornærme, trampe på, eller brenne USAs flagg — og USA som stadig har makt, gjør ikke mere enn å sende svake protester! Hva har *skjedd* med STOLTHETEN over deres makt?

De har allerede MISTET DEN! Gud sa “Jeg vil bryte deres styrkes overmot!” Og det HAR HAN GJORT!

Andre profetier viser at vi [Israel] vil få slik tørke og hungersnød at det vil komme epidemier som tar millioner av liv. Når himmelen blir som jern og jorden som kobber, vil vi

innse at det ikke faller regn fra jern, og at en jord, hard som kobber, ikke får regn og ikke gir grøde!

Vers 20: "Til ingen nytte skal I fortære eders kraft, og eders land skal ikke gi sin grøde, og trærne i landet skal ikke gi sin frukt."

Men vil Amerika og England *lytte*? Det har de aldri gjort!

Hva så etter alt dette? Hva så?

Vers 21: "Og dersom I enda står meg imot og ikke vil lyde meg, da vil jeg slå [bringe *plager til*] eder *syvfold mere*, som eders synder fortjener."

Her igjen, som i vers 18, står det hebraiske ordet *shibah*. Faktisk er det i den hebraiske tekst som Moses skrev, ikke to ord, ett for "syv" og ett for "tider" eller "fold", men bare det ene ordet *shibah*.

Som tidligere forklart kan ordet bety "syv tider" og også "syvfold". De "syv tider" viser til straffens varighet. Det samme ord i betydningen "syvfold" viser til straffens *intensitet*.

Nå en mer intens straff

På grunn av ordbruken og setningsbygningen, og også p.g.a. det som faktisk har skjedd, er det klart at dette hebraiske ordet, *shibah*, i vers 18 viser til straffens VARIGHET — syv profetiske tider som for denne straffen var faktiske 2520 år!

Men likeså p.g.a. en svært *forskjellig* setningsbygning og fordi det nå ikke kan gjelde en *ny TILBAKEHOLDELSE* på 2520 år av noe som allerede har vært gitt, er det likeså klart at *shibah* i vers 21 viser til en syvfold HARDERE straff. Legg merke til den helt forskjellige ordlyden i vers 21 fra den i vers 18. Denne gang står det ikke "tukte eder syvfold mere", men "*slå* eder [eller som i den engelske KJV: gi eder *PLAGER*] syvfold mere". Uttrykket "syvfold" i vers 21, gjelder graden av *PLAGER* som kommer over dem.

Så hvis nå det tyvende århundres Efra'im og Manasse — UK og USA — nekter å vende tilbake til Gud i lydighet — nekter å leve på den måten som *fører til*, gjenvinner og øker velsignelsene, vil Gud straffe dem på en langt STRENGERE måte, og til og med helt ta fra dem denne kolossale, tidligere uovertrufne nasjonale velsignelse — føre dem tilbake til

fangenskap og slaveri som de påfølgende versene i profetien viser.

Tror du at et så stort fall ikke kunne komme for så store makter som England og Amerika? Sier du: "Det *kan ikke* skje HER, eller med dem"? Tror du den ALLMEKTIGE GUD som var i stand til å GI dem en slik uovertruffen verdensledelse, makt og rikdom, ikke kan ta det fra dem og kaste dem likesom deres forfedre tilbake i SLAVERIET?

Du trenger å få ÅPNET ØYNENE for det *faktum* at Storbritannias sol *allerede er gått ned*. Du må VÅKNE OPP til det faktum at De forente stater, skjønt de ennå har MAKTTEN uten like, er *redd* for å *bruke den*, nettopp som Gud sa: "Jeg vil bryte din styrkes overmot" eller "stoltheten over din makt", at De forente stater har *sluttet å vinne kriger* — at Amerika var *ute av stand til*, med hele sin enorme styrke, å vinne over lille Nord-Vietnam! De forente stater rider raskt mot det STØRSTE FALL som noen nasjon noen gang er blitt utsatt for!

Håndskriften på veggen er der alt!

Nå må du *forstå resten* av denne profeti i 3.Mos. 26 — og også i 5.Mos. 28 — og de mange andre profetier som har sammenheng med dem og med begivenheter som snart på *voldsom måte* vil virke inn på DITT liv!

Du må se på profetiene til Jesus, til Jeremias, Esaias og andre som beskriver hvor meget strengere den straffen vil bli som Gud vil legge på det britiske og det amerikanske folk, og også de andre Israels folk.

For MANGE profetier advarer oss — og det med VISSHET — om at det blir trengsler slik det ALDRI før har vært for noe land eller folk!

Når vi nå kjenner vår identitet — *hvordan* det britiske og det amerikanske folk [og til en viss grad Nordvest-Europa], er identifisert i profetiene — så trenger du å bli KLAR over hva som sies om oss i Esaias, Jeremias, Esekiel, Daniel, Joel, Hoseas, Amos og de andre profetiene — *hva JESUS forutsa* — så vel som i disse profetiene skrevet av Moses!

Du må også vite hvorfor en rettferdig og kjærlig Gud vil straffe sitt utvalgte folk — det folk han *valgte* til et herlig *formål* som de nektet å tjene.

Selve straffens *kjensgjerning* innebærer KORREKSJON. Vi må forstå at korreksjon er anvendt for å rette GALE VEIER som

er skadelige for oss — og vende oss til RETTE VEIER som vil medføre ønskede velsignelser! Forstå at Gud tukter og refser hver sønn han elsker og tar seg av ('78' Hebr. 12:6).

Forstå også den menneskelige natur! Menneskenaturen ønsker å være god — å bli ansett av seg selv og andre å være god, samtidig som den ønsker å gjøre det gale. Den ønsker de gode resultatene. Men den ønsker å motta det gode samtidig som den sår det onde. Den begriper på en måte ikke at som vi sår, så høster vi! Det er alt et spørsmål om årsak og VIRKNING!

Guds avstraffelse gjenspeiler bare Guds kjærlighet — ved å få oss bort fra å forårsake onde resultater, til de veier som bringer lykkelige resultater! Gud er nå i ferd med å STOPPE OSS i å bringe kolossale ulykker over oss selv! Gud er ikke sint fordi vi skader HAM — men fordi vi skader oss selv, som Gud er glad i!

Avstraffelse er korleksjon

Profetiene ender ikke etter å ha åpenbart straffens uovertrufne, mangedoblede intensitet som allerede begynner å senke seg over Amerika og England (og Nordvest-Europa). Profetiene gir også RESULTATET av den forsterkede straff. Resultatet vil bli et korrigert folk. Resultatet vil være at vi får åpnet øynene så vi innser hva vi har gjort med oss selv. Denne høyeste avstraffelsen vil til syvende og sist lære oss leksen! Straffen vil knekke vår opprørsånd! Den vil løfte oss opp av den råttenskapens og ondskapens søle som vi var sunket ned i. Den vil lære oss veien til herlig fred, fremgang og overstrømmende velvære!

Etter de fryktelige nasjonale ulykker som nå kommer over oss, kommer det en VELSIGNELSE så ufattelig meget større enn den nasjonale, materielle førstefødselsretten som vi har hatt.

Vi må lære at materielle goder ikke er KILDEN til lykke. Jeg har ofte nevnt de mange rike jeg har kjent — menn hvis bankkonti var fulle — men deres liv var tomme! Materiell

DE FORENTE STATERS FLAGG er satt i brann av anti-USA-demonstranter. Amerikas makt og lederskap har stadig skrumpet inn, så langt at USA nå kalles en "papir-tiger".

velstand er selvsagt ønskelig — men den er ikke opphav til lykke.

Når alt kommer til alt er sann lykke en *åndelig* substans! Førstefødselsretten var bare ett av TO store løfter som Gud gav Abraham. Kongespir- eller septer-løftet innbefattet ikke bare et dynasti av kjødelige konger. Det behøvde ikke å ha inkludert dem i det hele tatt — om israelittene hadde beholdt og vært lydige mot sin Gud som Konge. Septeret pekte primært mot KRISTUS og åndelig frelse gjennom ham.

Våre folk har ennå grunnleggende leksjoner å lære. De SANNE VERDIER er åndelige. Faktisk er Guds lov en åndelig lov. Den innbefatter fysiske gjerninger — men er basert på *åndelige* prinsipper. For å oppfylle den kreves det at Guds Hellige Ånd bor i den enkeltes sinn!

STRAFF innebærer KORREKSJON. Korreksjon betyr en forandring av retningen. Det betyr ANGER og OMVENDELSE — og det igjen at man *vender om* og går den ANDRE VEIEN!

Før jeg gir deg disse sensasjonelle profetiene, må du forstå HVORFOR nasjonal straff må komme, og *hvem* som *trenger* å bli rettet på! BARE de som sår ONDT, *trenger* det — de som ikke følger Guds rette VEIER — Guds lov! De, og bare de, som fører det onde over seg, det som er resultat av overtredelser, trenger korreks.

Forstå også DETTE: Selv om LANDENE som helhet må gjennom denne uovertrufne straffen, så skal de *enkeltindivider* som godtar Guds irrettesettelser *uten denne straff*, bli beskyttet mot den! Ingen behøver å lide under denne intense trengselen!

Syvfold større plager

Legg igjen merke til det som er nedlagt i 3.Mosebok 26.

Etter at den nasjonale fødselsretten var holdt tilbake i 2520 år og så øst ut; *etter* at Gud gav USA og UK denne nasjonale MAKT, og nå — på grunn av deres nasjonale opprør mot hans lover — har *brutt* deres “styrkes overmot”; *etter* at han har straffet dem med uhørte TØRKEPERIODER og i tøkens spor sykdomsepidemier, og så — OM britene og amerikanerne ennå fortsetter på sine onde veier — fortsatt nekter å angre og vende seg til sin Gud — da advarer han: “. . .da vil jeg slå eder [bringe dere plager] syvfold mere, som eders synder fortje-

ner.” I den amerikanske *Revised Standard Version* står det: “. . . Jeg vil bringe dere mere plager, syvfold mere enn deres synder” (vers 21).

Det folk ikke synes å innse, er at SYND bringer over synderen *syndens følger* — plagene og lidelsene. Bibelen definerer synd som overtredelse av Guds lov (1.Joh. 3:4), og Guds lov er en *åndelig* lov (Rom. 7:14).

La oss forstå dette! Jeg har sagt at *penger* ikke er kilden til lykke. Penger kan bare kjøpe materielle ting og tjenester. Det må være et *åndelig* innhold så vel som et fysisk for lykke. Materielle ting *alene* medfører ikke tilfredstillende lykke. Guds lov er en *åndelig* lov. Med andre ord, den er *VEIEN* til fred, lykke og overstrømmende velvære. Å åpne den veien er det Gud bidro med for å *forårsake* virkelig lykke.

Omvendt, kan vi da ikke se, at å overskride denne veien, er det som fører til *ulykke*, pine, lidelse, tomhet, hjertesorg, frykt og bekymringer og frustrasjoner? Alle disse *onder* skyldes brudd på Guds lov. Synderen er *plaget* av disse onder som han bringer over seg selv.

Studer nå igjen dette 21. vers av 3.Mos. 26. Straff er **KORREKSJON**. For å *lære* oss leksen som vi unnlot å lære gjennom erfaring, vil Gud snart slå [plage] våre folk **SYV FOLD** mere enn våre synder allerede *har* plaget oss — syvfold *mere* straff enn vi har bragt over oss selv!

Eller som *the Authorized Version* uttrykker det: “. . . syv ganger mere plager over dere i *henhold til eders synder*.” En syvfoldig mer intens straff — **KORREKSJON!**

Slaveri enda en gang

Se så versene 23-25: “Og dersom I enda ikke lar eder tukte av meg, men står meg imot, da vil også jeg stå eder imot og slå eder syvfold mere for eders synder. Jeg vil føre over eder et sverd . . . og I skal gis i fiendens hånd.”

Enda en gang **SLAVERI!**

Få den fulle mening av dette! Våre **SYNDER** har bragt straff. Denne straffen har vi bragt over oss selv. Hvis vi fortsatt nekter å lære leksen og la oss korrigere til vårt eget beste, sier Gud: “. . . da vil jeg [selv] . . . slå eder syvfold mere.” Vi har bragt følgene av **SYND** over oss — nå vil Gud selv

bringe en syvfold mere intens straff over oss — en straff som virkelig KORRIGERER!

Les videre til og med vers 33: “Og dersom I enda ikke lyder meg, men står meg imot, da vil også jeg stå eder imot i *urede* [de syv siste plagene — Åp. 15:1] og [jeg vil *selv*] tukte eder syvfold mere for eders synder Og jeg vil GJØRE EDERS BYER TIL EN ØRKEN Og eder vil jeg sprede blant hedningene [nasjonene].”

Gud vil fortsette å mangedoble straffen — korreksjonen — av våre folk *inntil* de virkelig vender seg fra sine onde veier — til de slår inn på de veier som *fører til* fred, lykke, fremgang og *alt godt!*

Hvor UBEGRIPELIG — at vår Skaper må *tvinge* våre folk til å bli lykkelige, til å ha fred, til å bli i stand til å *nyte* fremgang, til å høre etter og ta imot — av egen fri vilje — *evig liv* i overstrømmende velvære og glede for alltid!

Hvor UTROLIG — at menneskenaturen som ønsker disse velsignelser, stadig har tviholdt på å gå den veien som avskjærer en fra dette og som *fører* til STRAFF — KORREKSJON — og så nekter å la seg korrigere til straffen blir *syv ganger sterkere!* Ja syvdoblet — tre ganger på rad!

Hvor STOR vår Gud er — og *hvilken kjærlighet* han uttrykker for våre folk i og med at han tålmodig tolererer og korrigerer oss inntil vi tar imot hans grenseløse VELSIGNELSER!

DET SOM ER PROFETERT Å SKULLE SKJE NÅ — MED USA, UK OG NORDVEST-EUROPA

AKKURAT SOM GUD har øst ut velsignelser over USA, UK og delvis Nordvest-Europa som *aldri før* i historien, vil han nå — for å korrigere oss, så vi kan nyte slike velsignelser — føre over oss nasjonale katastrofer i en grad som *aldri tidligere* har rammet noe land! Mange profetier beskriver dette!

Mikas storslagne profeti

Et viktig tilleggsbevis på det moderne Israels identitet finnes i en fantastisk, detaljert og *høyst spesiell* profeti i Mika 5:6-14. Den taler spesielt om Israels “rest” — *våre dagers* Israel — hvor det enn måtte være. Den beskriver amerikanernes og de britiske samveldelands *velstand*, deres velgjørende dominans blant nasjonene og så deres kommende *fall* i detalj!

“Og *Jakobs rest* skal være midt iblant mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur på urter, som ikke bier på noen og ikke venter på menneskenes barn” (vers 6). Husk at dugg og regnskurer er *absolutt nødvendig* for landbrukets avkastning og er symboler på nasjonal **VELSIGNELSE** og **VELSTAND** fra Gud.

Fortsett: “Og *Jakobs rest* skal være blant hedningefolkene, midt blant mange folk, som en løve blant skogens dyr, som en ungløve blant fårehjorder, som trår ned og sønderriver hvor den farer frem, og det er ingen som redder” (vers 7).

Dette symbolspråk beskriver igjen den *siste generasjon*

av Israel som en **STORMAKT** — som en løve blant jordens andre nasjoner.

“Høy være din hånd over dine motstandere! Måtte alle dine fiender bli utryddet [eller som i KJV: avskåret]” (vers 8). Fiendene **VAR** avskåret fra og med at Guds velsignelser for førstefødselsretten begynte for Amerika og Storbritannia ca. år 1803 og til og med første og annen verdenskrig og frem til vendepunktet under Korea-krigen, senhøstes 1950.

Men fra da av er velsignelsene opplagt blitt *tatt bort* — og verken USA eller England har senere kommet ut av noen større strid som varige vinnere!

Denne profeti viser altså at *i nettopp den tiden* de mottok Guds velsignelser, var de også til stor **VELSIGNELSE** for jordens andre nasjoner — for det var *disse folk* som om og om igjen reddet andre av verdens land ved Marshall-planen, Fire-punkt-programmet, Fremskrittts-alliansen [for Sør-Amerika], over hundre millioner hektoliter hvete til India og andre sultende land osv. Hoover-programmet samlet enorme matforsyninger etter første verdenskrig. Det reddet millioner i *andre* land fra å sulte!

Også de nord-europeiske land har — om enn i mindre grad — bidradd til dette bl.a. med Nansen-hjelpen etter første verdenskrig og hjelpen til utviklingslandene.

I oldtiden samlet Josef opp hvete og annen føde og gjorde den tilgjengelig for andre. Det gjorde det **MODERNE** Josef også. **MEN** — disse er stivnakkede og opprørske mot Gud og hans lov, mens deres stamfar Josef i oldtiden tjente og adlød Gud helhjertet.

Det er USA og UK som har vært som en “løve” blant folkene og som — gjennom to store kriger — har gjenopprettet verdensfreden og stabilitet for menneskene på denne planet!

Plutselig ødeleggelse

Likevel sier Gud i denne detaljerte profetien: “Og det skal skje *på den dag*, sier Herren, at jeg vil utrydde alle de hester [Moffatt-oversettelsen sier “krigshester” — tanks, skip, raketter] du har, og tilintetgjøre dine vogner. Og jeg vil *utrydde* byene i ditt land [med hydrogenbomber?] og bryte ned alle dine festninger” (vers 9-10).

Gud sier han vil gjøre dette! Gud bestemmer utfallet av kriger (Salm 33:10-19).

Hvor klar tale kan du få? Her identifiserer Gud jordens STORE folk som er de rikeste og mest velgjørende, de MEKTIGSTE — og dog, *nettopp* når de står på toppen av sin makt, “bryter” han plutselig deres makts stolthet (overmot — se 3.Mos. 26:19), *skjærer av* deres krigsmaskineri og ødelegger deres byer! Hvorfor?

Fordi de, slik som profeten videre forklarer, har for meget “trolldom” og for mange spåmenn — falske prester — i sine land som nekter å preke med styrke den levende Guds bud og veier.

Derfor vil Gud straffe og *utslette dem — oss — hvis vi ikke angrer* — og det like før — og som innledning til den totale utslettelse som kommer “*over hedningefolkene*” (vers 14), og som skjer ved selve SLUTTEN av denne tidsalder og ved Jesu Kristi gjenkomst som kongers Konge!

Det finnes intet annet folk som tilnærmelsesvis oppfyller denne store profeti! Men Amerika og Det britiske samvelde oppfyller den helt ut!

I og med at deres “styrkes overmot” fortsatt BRYTES NED, at britene fortsetter å miste sine utenlandske streder og besittelser jorden rundt, at USA fraskriver seg eiendomsretten til Panamakanalen — kontrollen over denne sjøveien er livsviktig —, i og med at deres gullbeholdning tømmes ut av landet, at værforstyrrelsene øker, representerer alene denne sentrale profeti et KJEMPEBEVIS på hvor den moderne “rest” av Israels folk holder til idag!

Straffen kommer over alle nasjoner!

Det skal nå — ut fra Guds egne advarende profetier — gjøres klart at denne den største mangedoblede *intensitet* av korrigerende avstraffelse vil falle på Amerika, Storbritannia — med britene i samveldelandene — og Nordvest-Europa. Og de vil bli slått ned *først*!

Men de er ikke de eneste land som utsettes for korrigerende katastrofe. Gud er også Skaperen av alle andre nasjoner! Gud er opptatt av de folk og raser vi har kalt “hedninger”. Også de er mennesker. Og de er skapt i Guds egen lignelse med mulighet til å bli formet inn i Guds åndelige karakter-

BILDE! Gud sendte apostelen Paulus til hedningenasjonene!

Hele menneskeheten har gjort opprør, forkastet og snudd seg vekk fra Gud og hans veier! Det kan aldri bli fred på jorden før alle nasjoner har vendt seg til Gud og hans veier, styrt av hans suverene regjering!

Hele menneskeheten er akkurat nå fanget inn i en malstrøm av raskt akselererende kriser som peker mot den totale utslettelse av denne verdens menneske-byggede, Satan-inspirerte sivilisasjon.

Gud sier gjennom Jeremias: "Bulderet når til jordens ende, for Herren har en strid med folkene, *han går til rette med alt kjød*" — hvordan? Akkurat nå bringer *The World Tomorrow* [Morgendagens verden]-programmet hans *fredelige* henstilling verden over, men bortsett fra noen få spredte individer, lytter verden ikke til denne form for "henstilling". De neste ordene forteller HVORDAN Gud nå snart vil irettesette: "... de ugudelige overgir han til sverdet, sier Herren . . . Se, ULYKKE går ut *fra folk til folk*, og en svær storm reiser seg fra jordens ytterste ende" (Jer. 25:31-32).

Gud vil bruke et nazi-fascistisk Europa til å straffe Storbritannia-Amerika. Så vil han bruke de kommunistiske horder til å slå ut det romerske Europa.

Vi er på vei inn i en tid med vanskeligheter verden over — totalt VERDENSKAOS! Det er krig, stridigheter og vold i Asia, Afrika, Sør-Amerika — så vel som i Europa og Nord-Amerika. Befolkningsseksplasjonen er en verdensomspennende trusel mot menneskenes eksistens. Kriminalitet, vold, sykdom, sosiale ulikheter, fattigdom, skitt og elendighet, degenerasjon og lidelser huserer i ALLE land!

Men slik som frelsen *først* blir gitt til Israel, så også korrigerende straff!

Vår store trengsel

Legg merke til Jeremias' profeti:

"Så sier Herren: Et redselsrop har vi hørt; der er frykt og ingen fred. Spør og se etter om en mann føder! Hvorfor ser jeg hver mann med hendene på sine lender, lik en fødende kvinne, og hvorfor er alle åsyn forandret og blitt bleke? Ve! Stor er den dag, det er ingen som den, og en TRENGSELSTID er det for Jakob" (Jer. 30:5-7).

Husk — da Jakob overdrog førstefødselsretten til Josefs sønner, Efra'im og Manasse (1.Mos. 48:16), sa han: “. . . de må kalles med MITT NAVN” — Efra'im og Manasse som idag er Storbritannia og USA. Dette forteller HVEM som får disse de frykteligste nasjonale katastrofer over seg — England og USA!

Men når kommer de? Anta ikke at dette viser til noe som kom over oldtidens Israel. Les bare videre — og se *når* denne profeti vil gå i oppfyllelse!

Fortsett i Jeremias 30:7: “. . . en trengselstid er det for JAKOB; men han skal bli frelst fra den.” (Etter at han i *DEN* har lært leksen!) Fortsett: “Og det skal skje på den dag, sier Herren, hærskaresnes Gud, da vil jeg bryte hans åk og ta det [slaveåket] av din nakke, og dine bånd vil jeg rive i stykker, og fremmede skal ikke mere holde deg i trældom. Og de skal tjene Herren sin Gud og David sin konge, som jeg vil oppreise for dem.” (David, i tiden for GJENOPPSTANDELSEN — på selve det tidspunktet da Kristus KOMMER!)

Så det gjelder *tiden like før Kristi KOMME* — for å befri disse folkene — slik som Moses befridde oldtidens Israel fra slaveriet i Egypt.

Jesus forutsa det!

Andre profetier taler om den samme tiden med større nasjonale katastrofer enn noensinne tidligere. Den sentrale profetien i Det nye testamente er den Jesus gav på Oljeberget — gjengitt i Matteus 24, Markus 13 og Lukas 21.

Apostlene hadde privat spurt Jesus *når* hans gjenkomst ville skje — og *denne* verden ta SLUTT og den kommende lykkelige verden begynne. Jesus sa at TEGNET hvorpå man kan vite at dette er *nært forestående*, vil være at hans opprinnelige evangelium om Guds rike vil bli forkynt verden over som et vidnesbyrd for alle folkeslag (Matt. 24:14). Men hva mere — like før hans komme?

Jesus fortsatte: “For da skal det være så stor en trengsel som ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst [i live]; men for de utvalgte skyld skal de dager bli forkortet” (Matt. 24:21-22).

Her er beskrevet den verste TRENGSELSTID i hele verdens-

historien og i all fremtid. Jeremias beskriver den som “en trengselstid for Jakob”, så stor at “det er ingen som den”.

Daniel beskrev den samme strengeste trengselstid i historien. Idet han talte om en tid som nå ligger umiddelbart foran oss, forutsa Daniel: “På den tid vil Mikael stå frem, den store fyrste [erkeengel] som verner om ditt folks barn, og det skal komme en TRENGSELSTID som det ikke har vært fra den dag noe folk ble til, og like til den tid” (Dan. 12:1).

Den samme *strengeste straff* over Storbritannia, USA og resten av Israel — Nordvest-Europa. Og *når*? Fortsett i samme vers: “. . . Men på den tid skal alle de av ditt folk bli frelst [befrikk fra slaveriet] de som finnes oppskrevet i boken. Og de mange som sover i jordens muld [de døde], skal våkne opp [I OPPSTANDELSEN], somme til evig liv . . .” (vers 1-2).

Tidspunktet er like før de rettferdiges OPPSTANDELSE ved Kristi gjenkomst. Som Moses befrikk oldtidens israelitter fra slaveriet i Egypt, vil KRISTUS komme og befri det moderne Israel — England, USA og Nordvest-Europa — fra det nå snart kommende *babylonske* slaveri. (Se 5.Mos. 18:15; Ap.gj. 7:37; Jer. 23:5-8).

Jeremias beskriver det som et “åk” over våre folks nakker. Hvis slave-“åk”? Esaias forteller oss det!

I vers 1 i Esaias 47 er det profetiske budskap adressert til Babels *datter*. Ikke oldtidens Babel. Ikke Nebukadnesars Babylon fra 600 før Kristus — men en DATTER av dette Babylon nå i vårt tyvende århundre. I profetiene betyr en kvinne eller en datter en MENIGHET — en religiøs organisasjon.

Denne profetiens spesielle “dame” er beskrevet som en utuktig skjøge og “rikenes dronning”, dvs. et stort KIRKE-SAMFUNN som hersker over nasjoner. Dette *samme* “kvinnelige” Babylon av idag er også skildret i Åpenbaringens 17. kapittel — der kalt en “stor skjøge” som sitter over “de mange vann”, som i vers 15 er forklart som “folk og skarer og ætter og tunger”. Hennes navn er der utlagt som “en hemmelighet: Babylon den store, mor til skjøgene og til styggheten på jorden”. Med andre ord: Den babylonske mysteriereligion — den samme religion som i det gamle Babylon, men som nå har vokset seg STOR og som styrer over mange land og tungemål.

Hennes RIKER som hun hersket over, ble kalt “Det hellige romerske rike” fra 554 e.Kr. til 1814, for en kort tid gjenopplivet av Mussolini, og det vil SNART få en siste gjenopplivelse ved en politisk-militær forening av ti i Europa (Åp. 17:8-14).

Og TIDSPUNKTET da denne “store skjøgen” sitter på det politisk-militære “dyret”, er når de skal føre krig mot den herliggjorte KRISTUS ved hans gjenkomst (Åp. 17:14).

Så tilbake til Esaias 47. Gud sier til denne rikenes skjøgedronning: “Jeg var vred på mitt folk [Israel-U K, USA og Nordvest-Europa], vanhelliget min arv og gav dem *i din hånd* [i tortur og slaveri]; du viste dem ikke barmhjertighet, endog på oldingen lot du ditt åk tyngte hårdt” (vers 6).

Dette *slaveriets åk* vil nådeløst bli lagt på USA og England av de kommende Europas forente stater! Det er allerede påbegynt gjennom det Europeiske økonomiske fellesskap (EEC) og det nylig opprettede EMS (Det Europeiske monetære system), visstnok ikke det samme som EMA-avtalen som omfatter alle vest-europeiske land unntatt Finland. Dets ledere taler ustanselig om POLITISK enhet som også betyr militær enhet. Hittil har de ikke greidd å få til full politisk forening. Dette vil bli gjort mulig ved Vatikanets “gode tjenester” som alene kan være det enhetens symbol som de alle kan se opp til. To paver har allerede tilbudt sine “gode tjenester” for en slik forening.

Profetiene sier det ikke rent bokstavelig, men etter all sannsynlighet, ut fra dagens indikasjoner, vil overhodet for denne nye VERDENSMAKT holde til i Sentral-Europa, og det vil fremskynde Den tredje verdenskrig; og denne gang vil den bli tillatt å lykkes!

Mange av oldtidens assyrere emigrerte NORDVESTOVER fra sitt gamle land sør for det kaspiske hav — og slo seg ned i Sentral-Europa, akkurat som Israels hus emigrerte fra det land de var fanger i til kystlandene i Nordvest-Europa. Så når man leser om Assyria i profetier som har med *vår tid* å gjøre, viser de til Sentral-Europa.

Så historien vil gjenta seg! Det var oldtidens Assyria som invaderte Israels hus og drev dem ut av Samaria og inn i assyrernes eget land.

Og hvor er idag oldtidens BABYLONIERE — kaldeerne? De

emigrerte vestover og slo seg ned i ITALIA. Deres religion var den assyriske-babylonske MYSTERIE-religion. Det vil komme som et fryktelig, overraskende sjokk, når verden får vite at en Simon, trollmannen fra Samaria i apostlenes dager, leder for den BABYLONSKE MYSTERIE-religion og hadde tittelen PATER eller PETER, som betyr PAPA, pappa — faktisk tilegnet seg *Kristi NAVN* og det kristne prinsippet om *nåde*, som han så forvrenget til UTSKEIELSE og dermed fornektet GUDS LOV (Judas 4) og startet det som idag kalles "kristendom". Hvor forbauset verden vil bli når den oppdager at denne IKKE har vokset frem av GUDS MENIGHET, grunnlagt av Jesus Kristus og hans apostler!

Denne viten vil snart eksplodere over en vantro verden som en BOMBE! Folk vil bli SJOKKERT når de blir klar over hvordan de er blitt FORFØRT! Når Guds tid kommer vil denne "nyhetsbomben" eksplodere!

Hva er den store trengselen?

Nå blir det smertelig klart at den store trengsel er denne syvfold mer intense, irettesettende avstraffelse som Gud nå snart vil legge på Britannia-Amerika! Skandinavia sammen med andre Israel-nasjoner, vil også bli straffet!

Legg merke til noen utdrag fra Esekiels beskrivelse av dette!

"Tredjedelen av deg skal dø av pest og fortæres av hunger midt i deg, og tredjedelen skal falle for sverd rundt omkring deg, og tredjedelen (resten) vil jeg spre for alle vinder [slaveri] og forfølge med draget sverd. Og [SLIK] skal MIN VREDE uttømmes, og jeg vil stille MIN HARME [de siste PLAGER] på dem og ta hevn [eller rettere: bli tilfredstillet], og *de skal kjenne* at jeg, Herren, har talt i min nidkjærhet, når jeg uttømmer min harme på dem" (Esek. 5:12-13).

Videre: "Hvor I så bor, skal BYENE ødelegges" (Esek. 6:6). Dette kunne aldri skje før H-bombens tid! At byer blir fullstendig ØDELAGT. ALLE SAMMEN — "hvor I så enn bor".

Tørke og hungersnød først

La nå profeten Joel legge til mere.

Joels profeti var for en fjern fremtid — kapittel 1, vers 1-3. Så viser han en plage av forskjellige slags gresshopper

som fortærer frukt-og grønnsakhøsten og spiser barken av frukttrærne. “Det har rent ødelagt mine vintrær og knekket mine fikentrær; det har gjort dem aldeles bare og kastet dem bort; deres grener er blitt hvite” (Joel 1:7).

Fortsett. Nå kommer tilintetgjørende TØRKE: “Marken er ødelagt, jorden sørger; for kornet er ødelagt, mosten er tørket bort, oljen er svunnet inn . . . alle markens trær er tørket bort; ja all fryd er svunnet bort fra menneskenes barn” (vers 10-12). Dette skal skje like før de fryktelige plagene på “HERRENS DAG” (vers 14-15).

Fortsett med profetien: “Sædekornene er tørket inn under mulden som dekker dem; forrådshusene er ødelagt, ladene er nedbrutt, for kornet er fordervet. Hvor buskapen stønner! Oksehjordene farer redde omkring, for det finnes intet beite for dem; også fårehjordene må lide. Til deg, Herre, roper jeg; for ild [brennende sol] har fortært ørkenens beitemarker, og luer har forbrent alle markens trær. Endog markens [vill-]dyr skriker opp til deg; for bekkene er uttørket . . .” (vers 17-20).

Så militær invasjon og nederlag!

Det neste i rekken som innleder kapittel 2, er KRIGSALARM: “Støt i basun på Sion og blås [krigs-]alarm på mitt hellige berg, alle som bor i landet, *beve!* For Herrens dag kommer — den er nær” (vers 1).

“Men endog nå, sier Herren, vend om til meg med hele eders hjerte og med faste og med gråt og klage, og sønderriv eders hjerte og ikke eders klær og vend om til Herren eders Gud. For han er nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunnhet, og han angrer det onde” (vers 12-13).

ENDELIG — Anger i trengslene!

Når Gud først tildeler våre folk disse gjentatte SYV FOLD MERE INTENSE irettesettende avstraffelser — hvor de får sin rikdom og velstand, sine land, førstefødselsretten og alt de eide og satte hele sin sjel i, TATT FRA SEG — DA ENDELIG vil de være ydmyket og vil rope til Gud om nåde og befrielse!

Akkurat nå blir Guds VARSELSBUDSKAP om denne fryktinngytende største trengsel i historien TORDNET ut over *The World Tomorrow*-programmet til ALLE DELER AV VERDEN —

som et vitnesbyrd! Vel fire millioner leser om det i *The Plain Truth!*

Vi vet bare alt for godt at folket som helhet ikke vil høre etter! Vi er takknemlig for at Gud hvert år legger det på sinne til noen få tusen virkelig å LYTTE (gi akt — for å bruke Bibelens språk) og ta det alvorlig — angre og omvende seg og komme til Gud gjennom Jesus Kristus vår Frelser.

Ja, noen få tusen hvert år — tusener av ufattelig DYREBARE! Men *ikke* folket som helhet. Ikke *nå!*

Vi vet inderlig godt at den virkelige HØSTEN av vårt arbeide i Guds VIRKSOMHET, å berede veien for Kristi komme, IKKE er *nå!* Men når alt som disse folkene har, er tatt fra dem — når de er slaver i fremmede land — når de blir brutalt behandlet, nådeløst slått, og til og med lider martyr-døden — DA VIL millioner av dem som ennå er i live, rope til Gud — da VIL de angre — da VIL de vende om og leve etter GUDS VEL. Dette er tiden da den *virkelige grøden av Guds nåværende virksomhet* vil bli høstet.

Millioner vil da huske at de *hørte* Kristi SANNE budskap over radio- og TV-programmet *The World Tomorrow* — eller leste det i *The Plain Truth!*

Da vil de si: “Det *var* altså det sanne budskap sendt av GUD tross alt!” Mange vil idag ta det lett — akkurat slik oldtidens israelitter tok Guds budskap til dem gjennom hans profeter. Men når disse tingene virkelig SKJER — når folk innser at INGEN ANDRE advarte dem — da vil de VITE nøyaktig HVEM som er de virkelige FALSKE profeter idag! Da vil de VITE hva som er Guds sannhet!

Den dypt sørgelige tragedie ved dette er at man vil innse dette FOR SENT til å redde de *mange* fra denne gjentatte, *syufold sterkere* avstraffelsen! Men for millioner blir det *ikke* for sent for deres frelse — for Guds GAVE, det EVIGE LIV!

Millioner til slutt omvendt

Legg merke til profetiene om nettopp dette! Gå for et øyeblikk tilbake til Jeremias' profeti. Det 30. kapittel som jeg siterte fra, ender med ordene: “. . . i de *siste dager* skal I forstå det.” Profetien er for oss IDAG!

Les videre i kapittel 31:

“På den tid, sier Herren, vil jeg være alle Israels ætters

Gud, og de skal være mitt folk. Så sier Herren: Det folk som unnkom fra sverdet [de som da ennå er i live], har funnet nåde i ørkenen; jeg vil gå og føre Israel til ro.” Eller som i den engelske Moffatt-oversettelsen: “. . . De som overlever sverdet vil finne nåde i fangehullet.” Dvs. i fangenskapet og slaveriet!

Fortsett: “Ennå en gang vil jeg bygge deg, og du skal bli bygget, du jomfru, Israel! Ennå en gang skal du pryde deg med dine trommer og gå ut i dansen med de glade . . . Med gråt skal de komme og med ydmyke bønner, og jeg vil lede dem; jeg vil føre dem til rinnende bekker *på en jevn vei* [Guds lov!], hvor de ikke skal snuble; for jeg er blitt en far for Israel, og Efra'im er min førstefødte [med førstefødselsretten]. Hør Herrens ord, I folk, og forkynn det på øyene langt borte og si: Han som adspredte Israel, skal samle det og vokte det, som en hyrde vokter sin hjord” (Jer. 31:4, 9-10).

Senere ble Jeremias inspirert til å skrive: “I de dager og på den tid, sier Herren, skal Israels barn komme, de og Judas barn sammen; de skal gå og gråte, og Herren sin Gud skal de søke. Etter Sion skal de spørre, hit er deres åsyn vendt: Kom og gi eder [eller: la oss gi oss] til Herren ved en evig pakt [den NYE PAKT], *som ikke glemmes! Fortapte får var mitt folk*, deres hyrder [bekjennende kristne prester] hadde ført dem vill . . .” (Jer. 50:4-6).

Lenger ut i samme kapittel: “I de dager og på den tid, sier Herren, skal de søke etter Israels misgjerning, men den skal ikke være til, og etter Judas synder, men de skal ikke finnes; for jeg vil tilgi dem som jeg lar bli igjen” (vers 20).

Hoseas oppsummerer det

Alt dette med Israels opprør mot Guds RETTE VEIER, så han driver dem ut, skiller seg fra dem, holder den tildelte førstefødselsrett tilbake i 2520 år — og med Israels endelige forløsning *etter* at de tre ganger på rad har fått en syvfold *strengere* irettesettende avstraffelse — er oppsummert av profeten Hoseas.

Men Hoseas blir også svært presis, direkte og entydig når han i detalj beskriver den engelsk-amerikanske nasjonale INNSTILLING nettopp nå!

For å beskrive hele dette forløpet med utroskap, forkastelse, tilbakeholdelse av velsignelsene, *ytterst streng* irette-

settelse og til slutt Israels vekkelse, befaler Gud profeten å gifte seg med en hore — som bilde på hva Israel var for Gud. Hun fødte ham en sønn. Gud sa Hoseas skulle kalle ham *Jisre'el* som betyr “*Gud vil adspre*”. For Gud sa: “. . . jeg vil . . . gjøre ende på kongedømmet i Israels hus . . . jeg sønderbryter Israels bue i Jisre'els dal” (Hos. 1:4-5). Kongeriket — styret — holdt faktisk opp i og med det assyriske fangenskap — fra 721-718 f.Kr.

Hoseas' horehustru ble igjen med barn og fødte en datter. Gud befalte dem å kalle henne “*Lo-Ruhama*” som betyr “*uten miskunn*” for, sier Gud: “jeg vil ikke mere miskunne meg over Israels hus, men fjerne dem helt” (vers 6, KJV-oversettelsen).

Senere fikk denne utuktige hustru en sønn til. “Kall ham *Lo-Ammi* [betyr: “*ikke mitt folk*”]! sa Gud, “For I er ikke mitt folk, og jeg vil ikke tilhøre eder” (vers 9).

Allikevel skal de finne virkelige rikdommer

“Men allikevel”, fortsetter Herren, “skal tallet på Israels barn bli som havets sand, som ikke lar seg måle eller telle, og det skal skje: På det sted hvor det ble sagt til dem: I er ikke mitt folk, skal det sies til dem: Den levende Guds barn! Og Judas barn [jødene] og Israels barn [de tapte ti stammer] skal fylke seg sammen og ta seg én høvding og dra opp av landet [spre seg langt utenfor sitt land — Moffat oversettelsen]; for stor er Jisre'els dag” (Hoseas 1:10-11).

Der er i korthet et bilde av hele forløpet av Guds arbeide med Israel. Idag sier våre folk at de IKKE er “Israel”. Det vil si, IKKE Guds folk. De tror at jødene, og bare de, er Israel. Men nå, meget snart, skal de KJENNE sin identitet. Tusenvis vil lære den fra nettopp denne boken som du nå leser. MILLIONER vil lære det ved Kristi gjenkomst!

I Hoseas 2 sier Gud i forbindelse med at vi nå har eid de uforlignelige RIKDOMMER fra den lovede fødselsretten: “Hun skjønte ikke at det var jeg som gav henne kornet og mosten og oljen, og som gav henne sølv og gull i MENGDEVIS, som de brukte til Ba'al. Derfor vil jeg TA mitt korn TILBAKE, når dets tid kommer, og min most, når tiden er inne, og jeg vil ta bort min ull og mitt lin, som tjener til å skjule hennes blussel [hennes SYND)” (vers 8-9).

Men til slutt, når irettesettelsen blir INTENS nok, vil våre folk *innrømme sine overtredelser*, ANGRE og SØKE SIN GUD!

Endelig — Guds folk!

“Og det skal skje på den dag, sier Herren, at du skal rope: MIN MANN [*Ishi*]. Og du skal ikke mere rope til meg: Min *Ba'al* [MIN HERRE] (vers 16).

“Og,” slutter det andre kapitlet med, “jeg vil . . . miskunne meg over Lo-Ruhama [den uten miskunn], og jeg vil si til Lo-Ammi [ikke mitt folk]: *Du er mitt folk*, og det skal svare: [Du er] MIN GUD!” (vers 23).

Så begynner GUDS BUDSKAP TIL VÅRE FOLK IDAG — særlig til de britiske folk!

“Hør Herrens ord, I Israels barn [dere fra det britiske samvelde, USA og delvis Nordvest-Europa]! For Herren har sak med dem som bor i landet, fordi det ingen sannhet og ingen kjærlighet og *ingen gudskunnskap finnes i landet*. De sverger og lyver, myrder og stjeler og driver hor. De farer frem med vold, og mord følger på mord. Derfor skal landet [i USA og U K] visne, og alt det som bor der, skal vansmekte . . .” (Hoseas 4:1-3).

Til våre dagers prester i engelske, amerikanske og nordvest-europeiske kirker sier Gud: “Mitt folk går til grunne fordi det ikke har kunnskap; fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg, så du ikke skal tjene meg som prest; [for] du glemte *din Guds lov*, derfor vil også jeg glemme dine barn. Jo flere de ble, dess mere syndet de mot meg; deres ære vil jeg skifte om til skam” (vers 6-7).

Idet Gud taler om den kommende mange ganger mer INTENSE korrigerende AVSTRAFFELSE, sier han: “. . . i sin trengsel skal de lete etter meg” (Hos. 5:15).

Storbritannia idag

Angående Storbritannia idag sier Gud: “Israel [England] er trygg som en ustyrlig ku. Skal da Herren la dem beite . . . ?” (Hos. 4:16 '78'). [Eller som i Moffat-oversettelsen: “Hvordan kan Herren nå fø den . . . ?”] Gud “før” idag sitt folk med sitt ORD — SITT EVANGELIUM OM GUDS RIKE — sitt VARSEL om det som raskt vil komme! De britiske [og de skandinaviske]

regjeringer ville ikke innen sitt territorium tillate kringkastingsmuligheter som kunne brukes av Guds tjenere til å sende ut GUDS BUDSKAP AV IDAG til de britiske [og skandinaviske] folk!

Men Gud var fast besluttet på å nå disse folk!

Så i første uke i 1953 begynte Guds budskap å nå England *fra kontinentet* da *The World Tomorrow* [Morgendagens verden]-programmet kom på lufta fra den supersterke stemmen til Radio Luxembourg!

Da Radio Luxembourg ikke lenger var effektiv for dette budskapet, startet Gud opp radiostasjoner på SKIP TIL ANKERS LIKE UTENFOR ENGELSK TERRITORIALFARVANN. *The World Tomorrow*-programmet ble da DAGLIG TORDNET ut over Storbritannia fra syv av disse skipene. De var ikke ulovlige. De brøt ingen menneskelover. De sendte derimot trofast ut Guds LOV! Men de britiske myndigheter kalte dem med urette "pirat"sendere. De var IKKE pirater. Ikke plyndrende omstreifere. De gikk ikke i land for å røve og plyndre. De skadet ingen!

Men de fleste kjødelige regjeringer ønsker å KONTROLLERE hva FOLK hører eller ikke hører! De ønsker å KONTROLLERE det du tenker for deg!

Den britiske regjering og Englands nasjonale kirke [og delvis de skandinaviske] ville LEGALISERE homoseksualitetens opprørende fordervelse. De ville la avskyelige synder gå *upåttalt*, men ingen dør innenfor UK står åpen for å sende ut GUDS BUDSKAP!

Men Gud FIKK sendt sitt budskap til England.

Gud sa det! Gud gjorde det!

Gud sa: "Gud gjør ikke noe uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene" (Amos 3:7), og i verset like foran dette: "Støtes det vel i basun i en by uten at folket forferdes?"

Gud har, I DIN EGEN BIBEL, sagt at han ville få gitt varslet til sitt folk Efra'im-BRITANNIA. Han har forutsagt: "Efra'im skal bli til en ørken på straffens dag [og Britannia er nå raskt på vei mot denne profeterte ørken]; blant Israels stammer *har jeg kunngjort* hva sikkert vil skje" (Hos. 5:9).

Gud sa også om UK, USA og Nordvest-Europa: "Efra'im

blander seg med folkene; Efra'im er blitt en kake som ikke er vendt [bare halvt bakt]. Fremmede har fortært hans kraft, men han vet det ikke; hans hår er alt gråsprenget, men han vet det ikke. Og Israels stolthet vidner mot hans åsyn; men de vender ikke om til Herren sin Gud og søker ham ikke til tross for alt dette. Efra'im er blitt som en enfoldig due uten forstand; på Egypt kaller de, til Assur [Tyskland] går de. Så snart de går, vil jeg spenne ut mitt nett over dem; som himlens fugler vil jeg dra dem ned; *jeg vil tukte dem, SOM DET ALLEREDE ER FORKYNT FOR DERES MENIGHET*” — fra *The World Tomorrow*-advarslene over radio og TV! (Hos. 7:8-12.)

Ja, Gud sa for lenge siden at han ville **SØRGE FOR AT VARSLET** ble hørt i Storbritannia. Skjønt han måtte gjøre det *fra områder utenfor britisk jurisdiksjon*, sørget Gud mirakuløst for at budskapet ble tordnet ut over hele England.

Storbritannia er blitt varslet!

Og den engelske regjering har ingen som helst **MAKT** til å hindre at den kjærlige **GUDS mange ganger mer INTENSE** irettesettende **AVSTRAFFELSE** snart vil ramme!

GUDS HENSIKT STÅR FAST!

De vil innse det!

En dag vil folk våkne opp og **INNSE** at dette er **GUDS** verk!

Om engelsk kirkevirksomhet sier Gud: “Efra'im er bundet til avgudsbilleder [gift med avgudsdyrkelse]; **LA HAM FARE!** Deres rus er forbi; utukt har deres høvdinger drevet [eller som i Moffat-oversettelsen: forelsket i *skammelig dyrkelse*, ikke i min herlighet]. Et stormvær griper dem . . . og de skal bli til skamme med sine offer [skal føle skam over sine altere]” (Hos. 4:17-19).

Gud sier: “Jeg vil vende tilbake til mitt sted, *inntil* de erkjenner seg skyldige og søker mitt åsyn, [idet de] i sin trengsel skal lete etter meg. ‘Kom, la oss vende om til Herren! For det er han som har sønderrevet, men han vil også læge oss; han slo, men han vil også forbinde oss. Han vil gjøre oss levende etter to dager; på den tredje dag vil han oppreise oss, og vi skal leve under hans åsyn [hans omsorg]’” (Hos. 5:15-6:2). Den kommende store trengsel vil antagelig vare ca. 2½ år — “Herrens dag” ca. ett år — så kommer **OPPSTANDELSEN** og Kristi gjenkomst!

Hele Hoseas' bok bringer et lynende budskap med varsel til det BRITISKE FOLK AV IDAG!

Du kan unngå denne avstraffelsen!

Gud advarer oss gjennom profetiene om at våre synder er raskt økende. Og nå er *regnskapets time* over oss! Det utenlandske sverd har alltid angrepet oss. I denne fryktinngyende atomalder vil den tredje verdenskrig *starte* med at kjernefysisk ødeleggelse blir sluppet ned over London, Birmingham, Manchester, Liverpool, New York, Washington, Philadelphia, Detroit, Chicago, Pittsburgh uten varsel! Gud hjelpe våre nasjoner til å våkne opp før det er for sent!

Ja, vi er Guds utvalgte folk ISRAEL! *Tenk over hva det betyr!* Utvalgt, ikke til gunstbevisninger mens vi trosser vår Gud, men til TJENESTER, som vi har sviktet i å utføre.

Vi burde rope av glede over å oppdage vår sanne identitet — og vi burde bringes til å ANGRE — og til å VENDE OSS TIL GUD — og støtte opp om dette korstog med å VARSLE våre folk over radio og ved det trykte ord og rope til Gud i oppriktig, hjerteskjærende bønn om guddommelig forløsning.

Den syvfold mer INTENSE AVSTRAFFELSE som nå snart kommer over de amerikanske, britiske og nordvest-europeiske folk er rett og slett den profeterete STORE TRENGSEL! Den blir den skrekkeligste, mest intense AVSTRAFFELSE og TRENGSELS-TID som noe folk noensinne har lidd under!

Men DU er ikke nødt til å lide under den.

Denne fryktelig strenge AVSTRAFFELSE er simpelthen en IRETTESETTELSE som våre folk har gjort nødvendig om Gud skal få dem inn på en livsform som vil føre til de ønskede velsignelser, istedenfor de skrekkelige forbannelser. Det er en irettesettelse til folkets BESTE!

Så sikkert som at GUD LEVER, vil denne avstraffelsen snart ramme! Denne bok har gitt ADVARSLER fra Gud og hans Ord!

Vil USA, UK og Nordvest-Europa TA DETTE ALVORLIG? Ennå kunne de avverge denne kolossale nasjonale tragedie, HVIS de ville!

Men hvis *du* — *du* som nå leser dette, hvis *du* som individ frivillig vil la deg rette på, før Gud lar denne ubeskrivelig skrekkelige refselse slå; hvis DU virkelig angrep

idet du innser hvor KATASTROFALT FEIL *du* har tatt, hvis du kan se deg selv slik du egentlig er — en opprørsk, villfarende, ond person, og hvis du kan OVERGI DEG til den kjærlige, barmhjertige og dog ALLMEKTIGE GUD — og gjøre det til en betingelsesløs overgivelse, idet du kommer til Gud den Allmechtige gjennom den levende Jesus Kristus som din personlige Frelser — da skal ingen plage nå deg (Salm. 91:8-11), og du skal bli regnet verdig til å *unngå* alt dette fryktelige og *stå* for Kristi åsyn ved hans gjenkomst (Luk. 21:35-36).

De som er av Kristi sanne legeme [menighet], vil bli tatt til sitt sted i SIKKERHET til prøvelsen er over (Åp. 3:10-11, som viser til de trofaste i GUDS VIRKSOMHET, som nå går ut til allverden; Åp. 12:14; Es. (Jes.) 26:20).

Men *du* må selv ta beslutningen — og å *la det være* er å ta den GALE beslutning!

De fleste — det vet vi bare alt for godt — vil ta denne alvorlige advarsel for lett — slå den ut av sinne — vende seg mot andre umiddelbare interesser som sammenligningsvis er helt uten betydning! Det er derfor en kjærlig, rettferdig, allvis og ALLMEKTIG GUD kommer til å *ta fra dem* disse uvesentlige mot-interessene og anvende slike intense IRETTESETTELSE, så de endelig skal komme til fornuft og vende seg til ham og hans VEI som vil bringe dem evig lykke og overstrømmende velsignelser!

Men *DU behøver ikke* å lide under denne intensiverte irettesettelse som er større enn noen prøvelse noe menneske noensinne har lidd under.

På Guds direktiv og med hans autoritet har jeg nå lagt sannheten frem for deg! Å se bort fra den vil være en tragedie større enn du kan forestille deg! Å ta den alvorlig vil bringe velsignelser, lykke og HERLIGHET hinsides det som kan beskrives!

Beslutningen er nå *DIN!*

Indeks

- Abraham/Abram**
barn gjennom Kristus, vil arve jorden, 26
for A. hørte svært få på Gud, 16
løftene til A. betingelsesløse, 22f
prøve på lydighet, 16-17
- Adam**
all vesentlig viten åpenbaret direkte av Gud, 13
hørte på Satan, ikke på Gud, 16
- Babylon/Babel**
mysteriereligion, 170
profeti mot B., 170
- Bibel**
en israelittisk bok, 12
utfordring til ateister, 154-155
instruksjonsbok til menneskeheten, 1-2
- Britannia**
evangeliet til B. hindret, 177-178
Hoseas' budskap til B., 177f
maktens stolthet går tapt, 167
- Britiske**
navnets opprinnelse, 94, 142
Samvelde, en samling nasjoner, 100
øyer hørte evangeliet, 125
- Churchill**
foran USAs kongress, 1
- Dag**, en for ett år, prinsippet defimert, 118, 121f
- Dam**
D.'s identitet, forbundet med Irland, 95f
- Daniel**
D.'s bok ikke for GT's jøder, 8
D.'s bok nøkkel til Åpenbaringsboken, 8
skrev etter at både Israel og Juda var ført bort fra Palestina som slaver, 106
- Danmark**
navnets betydning, 97
- David**
D.'s krone fjernet fra Peres' regjerende linje og gitt til en sønn av Serah, 78
en uavbrutt pakt sluttet med Gud, 49f
lovet et ubrutt dynasti gjennom alle slektledd til Kristi gjenkomst, 49f
tronen fjernet og plantet på ny, 55f, 74f, 78, 82f, 85f, 91, 99
tronens lokalisering idag, 91f
- Dobbelthet**
gjennom hele Guds plan, 17
- Dyrets merke**, 137
- Edom**
tyrkerne av idag, 38-39
- Efra'im**
profetert imot, 178f
samling nasjoner, 44f
velsignet av den døende Jakob, 41f
- Esekiel**
profet til Israel, ikke til Juda, 106
- Evig liv**
betingelser for å oppnå det, 31f
defimert, 31
- Frankrike**
våre dagers etterkommere av stammen Ruben, 142
- Førstefødselsrett**
av visse grunner først utdelt etter år 1800, 104f
begynnelse på betingelsesløse løfter til Abraham, 126
defimert, 29f
holdt tilbake til år 1800, 104f, 123
Josefs f., 30, 40
oppfylt på Storbritannia og USA idag, 148f
Ruben tapte f., 40f

- GrenseJakobselv, 103
- Gud
 forkastes av Israel, 119
 forutsier nasjoners fremtid, xi-xii
 Israels eneste sanne konge, 47
 oppretter pakt med Israel, 47, 111f
- Hellige romerske rike, 171
- Irland
 etterkommere av Serah utvandret til I., 85
 kolonisert ved Dans stamme, 96
 lokalisering av en opp-ned-ven-
 ding av Davids trone, 90, 92, 99
- Ismael
 araberne idag, 35
- Israel
 delt i to nasjoner, 59f
 Gud gir Jakob nytt navn, 39
 Guds løfter tilhører I. alene, 12
 "huset I." i Bibelen viser til ti
 stammer, ikke til jødene, 64-65
 invasjon av oldtidens I., 7
 I. forkastet Gud som Konge, 48
 "I's levning" betyr i Bibelen Juda,
 70-71
 kjennskap til deres identitet
 nødvendig for å forstå Bibelen,
 12
 kongeriket I, hvorfor invadert,
 142f
 -"I. under Jeroboam, 60
 menigheten i ødemarken, 47f
 navnet arvet av Efra'im og Manas-
 se, 42f, 104-105
 tilfangetagelse av huset I., 67
- Jakob
 J. oppnådde fødselsretten ved
 svik, 36f
 J.'s velsignelser til Efra'im og
 Manasse, 41f
- Jeremias
 hans oppdrag fra Gud, 72f, 78f
- Josef
 i Egypt, 41
 Jakobs velsignelse til J., 45-46
- Juda
 brutt løs fra Israel, 61
 J.'s fangenskap, 70, 73, 76f
 J.'s tvillingsønner (Peres og
 Serah), 84f
- Jøder
 første gang navnet nevnes, 63
 identiteten beholdt ved fortsatt
 sabbatholdelse, 142
 viser generelt bare til Benjamin,
 Levi og Juda (ikke til hele
 Israel), 30, 62, 129
- Kristus
 tegn på hans gjenkomst, 169
 "ætten" som alle nasjoner vil bli
 velsignet i, 18
- Kroningsstolen
 fotografi, 101
 "skjebnesteinen" forbundet med
 k., 97
- Levi
 antagelig en fortsatt kilde til Guds
 presteskap gjennom århundre-
 der, 56
- Lincoln, Abraham
 anerkjente Guds store velsignel-
 ser, 153
- Louisiana-handelen
 ervervelsen, 9
 kart, 7
- Manasse
 hvor idag, 100, 144
 soldet gjennom andre nasjoner,
 90-91, 100f
 velsignet av den døende Jakob,
 42f
- Menigheten
 28
 i ødemarken, 47f
- Menneskenaturen
 definert, 160, 164
- Moses
 før ham intet skrevet ord fra Gud,
 13
 utpekt av Gud til å fri Israel ut av
 Egypt, 47f
- Nasjoner
 nøkkel til å identifisere dem, 3, 4
- Nåde
 definert, 32
- Oppstandelsen
 ikke på søndag (hefte), 133
- Pakt
 definert, 137
 opprettet av Gud med Israel, 47,
 111f
- Profeti
 forseglet til idag, 5
 skrevet for våre dager, 6, 8
 åpnet ved kjennskap til USAs og
 Englands identitet, 6
- Påske (Easter)
 sannheten om p.(hefte), 134
- Ruben
 Frankrike av idag, 142
 tapte førstefødselsretten, 40
- Sabbat
 bindende for alle folk, 139
 brudd på s. årsak til fangenskap
 for både Israel og Juda, 140f
 endret av Jeroboam fra lørdag til
 søndag, 120, 140

- et tegn, 130f
- evig bindende pakt, 133
- prøvebudet, 136
- vanhelliget av Jeroboam, 66
- Saksere (Saxons)
 - navnets opprinnelse, 95
- Scone-stenen, 97
- Sedekias
 - Judas siste konge, 75
 - S.'s døtre unnslopp med Jeremias, 79f
- Septer
 - definert, 29f
 - løftet er grunnlaget for den nye pakt, 111
 - løftet til Judas førstefødte (Peters), 84f
 - skal "ikke vike fra Juda", 60f
 - åndelig frelse gjennom Kristus, 162
- Simon
 - trollmannen, 68, 172
- Skandinavia
 - av Israel, 103
 - stammer emigrerte til S., 141, 144
- Skapelsen
 - bevis på Gud, 133
- Synd
 - definert, 163
- "Syvfold" avstraffelse, 124f, 158f
- Syv siste plager, 146
- Ti bud
 - brutt av Israel under Jeroboam, 120
 - grunnlag for både Menighet og stat, 48
- prøve på lydighet, tro og lojalitet overfor Gud, 110f
- stentavlene knust av Moses, 114
- "Tider" i profetiene, 120f, 158f
- Ti stammer
 - apostlene ble sendt til t., 125
 - ble kjent under andre navn, 71
 - beskyttet under hele adspredelsen, 90-91, 102
 - hvorfor "tapt", 140
 - hvor idag, 103, 144
 - opprinnelsen til t., 8
 - vendte ikke tilbake til Jerusalem, 129
- Trengsel, stor, 172, 180
- Tyrkia
 - er Edom eller Esau i profetiene, 38
- Tyskland
 - våre dagers etterkommere av assyrerne, 141
- UK (United Kingdom)
 - besittelser på høyden av sin makt (kart), 14-15
 - før og etter år 1800, 104f
- USA
 - besittelser på høyden av sin makt (kart), 14-15
 - deres makts stolthet tapt, 157, 167
 - før og etter år 1800, 104f
- Åpenbaringsbok
 - eneste fullstendige kilde til verdensbegivenheter i forbindelse med profetiene, 8

Skriftsted-indeks

Det gamle testamente

1. Mosebok

7:11, 24 (122)
8:3-4 (122)
10:8-12 (129)
11:1-9 (129)
12:1-2 (16, 22)
12:1-3 (18)
15:18 (22)
16:12 (35)
17:1-10 (19-20, 22)
17:8 (21)
17:18-21 (35)
22:2 (36)
22:16-18 (23)
22:17 (149)
22:18 (18)
24:60 (23, 149)
25:5 (34)
25:23, 27-34 (36)
26:3-5 (24)
26:5 (126)
27:19, 21-23 (37)
27:26-29 (24, 37-38)
27:39-41 (38)
28:13 (21)
28:14 (22)
28:13-14 (24)
28:15 (26)
28:18 (99)
32:24-29 (39)
35:11 (26-28, 104)
38:27-30 (84)
39:2, 23 (150)
48 (100)
48:2-5 (41-42)

48:9-10, 13 (42)
48:16 (60, 65, 105, 169)

48:14-16 (42)
48:18-20 (44)
48:19 (105)
49:1, 8-10 (45)
49:10 (30, 58)
49:17 (96)
49:22 (45, 102)
49:25-26 (46)

2. Mosebok

1:6-14 (47)
19:5 (110)
19:8 (110)
20:5-6 (136)
20:8 (131)
24:3, 7 (111)
24:5-8 (111, 138)
31:12-17 (130, 145)
31:13 (131, 134, 138)
31:14 (138)
31:16 (138)
31:17 (133)
32:1-5 (114)
32:7-10 (115)

3. Mosebok

26 (105ff, 120)
26:1-2 (108, 123)
26:3-4, 6, 7-8, 9 (108)
26:14-17 (110, 118, 124)
26:18 (120, 123, 158)
26:19 (157, 167)
26:20, 21 (158, 163)

26:23-25 (163)
26:33 (164)

4. Mosebok

10:11-12 (115)
13:1-2 (115)
14:29-31 (115)
14:33, 34 (115-118, 122, 123)

5. Mosebok

12:30-31 (115)
18:15 (170)
28 (159)
32:26 (69)
33:13-17 (150)
33:22 (96)

Josva

19:47 (95)

Dommerne

2:10-17 (118-119)
5:17 (96)
8:33 (94)
9:4 (94)
18:11-12, 29 (96)

1. Samuel

8:1-7 (119)
8:7-9 (49)

2. Samuel

2:10 (49)
7:4-5 (50)
7:10 (91)
7:12-16 (50-51)
17:14, 16 (52)

23:1-5 (50)

1. Kongebok

11:11-13 (59-60)
11:26, 31-37 (60)
12:4 (61)
12:11, 16,
19-20 (61)
12:21-24 (62)
12:28-33 (66, 140)
14:15-16 (66)

2. Kongebok

16:1, 2, 5, 6 (63)
17:18, 22-24 (7, 67,
68, 69, 70, 71, 124)
17:23 (70)
17:27-29 (68)
18:9-12 (69)
19:30-31 (82-84)
23:27 (73)
24:18 (76)
25:27-30 (77)

1. Krønikebok

2:6 (85)
3:17 (78)
5:1-2 (40)
5:2 (30)
17:9 (91)
29:23 (49)

2. Krønikebok

9:8 (49)
13:4-5 (52)
30:6 (82)

Esra

1:5 (70)
2:1 (70)
6:16 (71)

Nehemias

7:6 (71)
11:20 (70)
13:15-18 (143)

Salmene

33:10-15 (xi)
33:10-19 (167)
89:4-5 (52-53)
89:26 (92)
89:29 (53)

89:31-38 (54)

91:8-11 (181)
111:10 (6)
119:172 (16)

Esaias - Jesaja

8:17 (69)
26:20 (181)
28:11 (69)
37:31-32 (82, 88)
40:15, 17,
25-26 (xi)
41:1, 8 (93)
43:21 (17)
46:9-10 (xi)
47:1 (170)
47:6 (171)
49:1, 3, 6, 12 (93)
62:2 (69, 95)

Jeremias

1:5, 6-8,
9-10 (73-74)
3:6-11 (73)
3:11-12, 18 (92-93)
15:11 (82)
17:21-22, 27 (144)
22:24, 30 (78)
23:5-8 (170)
23:7-8 (26, 146)
25:31-32 (168)
29:10 (143)
30:5-9 (168-169)
30:24 (93)
31:1-10 (93)
31:4, 9-10 (175)
31:8 (93)
31:10 (93)

31:9-10 (93-94)
31:20-21 (95)
33:3-4, 14-17 (54,
55)

33:18 (56)
33:20-21, 24 (56)
33:25-26 (57-58)
39:1-7 (76-77)
39:11-12 (79, 82)
40:2-6 (79, 82)
41:10 (79)
42:2-3, 6,
15-16 (80)
43:2-3, 4, 5-7 (80)
44:12-14, 28 (81)

45:2-5 (81)

50:4-6 (175)
50:4-6, 19-21 (26)
50:20 (175)
52:1-11 (77)
52:11 (79)
52:12-13 (144)

Esekiel

2:3 (87)
3:1 (88, 145)
3:4 (145)
4:4-5 (124)
4:4-6, 9 (122, 123)
5:12-13 (172)
6:6 (172)
12:9 (87)
17 (87-89)
20:10-12 (145)
20:13 (145)
20:10-24 (66)
20:18-24 (145-146)
20:33-35 (146)
20:36-38 (146-147)
20:42-44 (147)
21:18, 25 (85)
21:26 (89)
40-48 (56)

Daniel

1:3-6 (8)
3:19 (121)
12:1-2 (170)
12:4 (8, 84)
12:7 (123)
12:8-9 (106)
12:10 (84)
12:8-10 (6)

Hoseas

1:4-11 (176)
2:8-9, 16,
23 (176-177)
3:4 (69, 86, 91)
4:1-3, 6-7 (177)
4:15 (72)
4:16 (177)
4:17-19 (179)
5:9 (178)
5:15 (177)
5:15-6:2 (179-180)
7:8-12 (179)
11:8, 10 (93)
12:2 (92)

Joel

1:1-3, 7,
10-20 (172-173)
2:1, 12-13 (173)
3:7 (21-22)

Amos

1:1 (90)
3:7 (xii, 178)
7:16 (95)
9:8-9 (90-91)
9:9 (102)

Mika

5:6-14 (165-167)

Det nye testamentet**Matteus**

1:12 (77, 78)
7:21 (136)
10:5-6 (125)
24:14, 21-22 (169)

Markus

13 (169)

Lukas

1:31-32 (54)
1:32 (75, 99)
6:46 (136)
19:12 (52)
21 (169)
21:35-36 (181)

Johannes

1:1-2, 14 (49)
4:22 (30)
17:5 (49)

Ap. gjerninger

5:32 (33)
7:37 (170)
7:38 (47)
8 (68)

Romerbrevet

1:3 (55)
1:16 (30, 139)
4:13 (26)
6:16 (136)
7:14 (163)
8:7 (48)
9:4 (12)
9:7 (95)
15:8 (20f)

2. Korinterbrev

4:4, 11:14-15 (132)

Galaterbrevet

3:7 (36)
3:8 (18)
3:15 (138)
3:16 (18, 19)
3:28-29 (139)
3:29 (19, 36)

Efeserbrevet

2:20 (106)

5:26-27 (111)

Hebreerbrevet

8:6 (138)
8:6-10 (111)
9:10 (130)
9:15 (111, 138)
10:1-4 (130)
11:18 (95)
12:6 (160)
13:8 (143)

1. Peters brev

2:9 (19)

1. Johannes brev

3:4 (143, 163)

Judas' brev

vers 4 (172)

Åpenbaringen

3:10-11 (181)
3:21 (53)
12:6 (123)
12:14 (123, 181)
13:5 (123)
13:16-17 (137)
15:1 (164)
16:1 (146)
17 (137)
17:8-15 (170-171)
22:16 (49)

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Postbox 5380, S-102 46 Stockholm

Storbritannia, resten av Europa og Midt-Østen (engelsktalende): P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Tyskland (og andre tysktalende): Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland

Sveits (fransktalende): Case Postale 10, 91, rue de la Servette, CH-1211, Geneve, 7, Sveits

Frankrike: B.P. 64, F-75662, Paris, CEDEX 14

Spania (spansktalende): Apartado Postal 1230, Madrid 9

Holland og belgisk Flandern (hollandsktalende): Postbus 333, 3500 AH Utrecht, Nederland

Italia (italiensktalende): Casella Postale 10349, 00144, Roma

Israel: P.O. Box 19111, Jerusalem

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Canada (fransktalende): B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 Mexico D.F.

Syd-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1, D.E., Colombia

Vest-Indiske øyer: G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936, Vestindia

Australia, India, Sri Lanka og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia

New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117

Syd-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg 2000

Zimbabwe (Rhodesia): P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Nigeria: PMB 21006, Ikeja, Lagos State

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya og resten av Øst- og Sentral-Afrika: P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius og andre øyer i Det indiske hav: P.O. Box 888, Port Louis, Mauritius

U.S.A. (verdeshovedkvarteret): P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

DETTE HEFTE UTGIS GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE.

Det er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte kirkens arbeid. Bidrag mottas med takknemlighet. De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynne evangeliet for alle folkeslag.

15876 8403

HERBERT W. ARMSTRONG, anerkjent og respektert av ledere innen statsstyrelse, industri og skolevesen verden rundt, er leder av Guds Verdensvide Menighet. Han er sjefsredaktør i bladet *The Plain Truth* (*Den Enkle Sannhet*), som han grunnla i 1934. I 1947 grunnla Mr. Armstrong Ambassador College, som idag har to avdelinger, en i Pasadena, California og en i Big Sandy, Texas. Han er også grunnlegger av og formann i Ambassador International Cultural Foundation, som er kjent for sin kulturelle, veldedige og humanitære virksomhet. Herbert Armstrong har besøkt mere enn 70 land, hvor han har forkynnet evangeliet om Guds Rike, og han har fått høy heder av statsoverhoder i slike viktige og forskjelligartede områder som Japan, India, det sorte Afrika, Sør-Afrika, China, Israel og Egypt. Armstrong er nå over nitti år, men han fortsetter utrettelig sitt arbeide med å skrive og med radio- og TV-utsendelser for å forkynne de gode nyhetene om at Gud vil gripe inn og frelse menneskeheten i vår generasjon! Han er også forfatter av boken *The Wonderful World Tomorrow . . . What It Will Be Like*, (W), oversatt til dansk: *Morgendagens vidunderlige verden Et blik ind i fremtiden* (DK W), forhåndsnytt om et utopia som menneskeheten ikke av seg selv kan få til.